

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:22 • 12 Eylül • 80 000 TL.(KDV dahil)

Topyekün saldırıyı püskürtelim!

***Sermayeye karşı
birleşik militan
mücadeleyi
yükseltelim!***

İÇİNDEKİLER

S.Y. Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak	3
Düzen Cephesi	4-6
Devrimci / Komünist Basından	7
Sınıf Hareketinin Sorunları	8-10
Sınıf Hareketi	11-12
Sınıf Hareketinin Sorunları	13
Program Sorunları Üzerine	
Konferanslar:	
Anti-emperyalizm/bağımsızlık	
sorunu-11	14-16
Devlet Terörü	17
Düzen Cephesi	18-19
Kürt Ulusal Sorunu	20-21
Devlet Terörü	21
Kültür/Sanat	22-23
Uluslararası Politika	24-26
Mücadele Postası	27

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:22 ● 12 Eylül 1997
Fiyatı: 80 000 TL. (KDV. dahil)
Sahibi ve Y. İşl. Md.:Bülent H. Oğuz
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli cad.. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıyye/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cad. Erdoğanlar İşhanı No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cad. Sarı Sok. Mavi Köşe İşhanı No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

S. Y. Kızıl Bayrak'tan

Emek gazetesi gazetemizin ilanlarını yayınlamıyor Oportünizmin korkusu ve solcu gazete olmanın sorumluluğu

Kızıl Bayrak gazetesi, her yeni sayısının çıkışını okuruna duyurmak için, genelde sol çevrelerin takip ettiği günlük *Emek* ve *Ülkede Gündem* gazetelerine tanıtım ilanı vermektedir. Bu nedenle son sayımızın ilanının *Emek* gazetesinde çıkmayı okurlarımızın dikkatini çekmiştir. *Emek* gazetesi yetkilileri bize geçen hafta bundan böyle gazetemizin tanıtım ilanını yayınlamayacaklarını bildirmişlerdir. Bunu gerekçelendirme ihtiyacı da duymamışlar, kısaca "böyle karar alındı" demekle yetinmişlerdir.

Parçası olduğumuz sosyalist-devrimci basına dönük devletin engelleme politikasını yakından biliyoruz. Toplatma, kapatma ve yayın durdurma cezaları, büro baskınları, polis operasyonları, gözaltı ve işkence sistematik olarak karşı karşıya kaldığımız uygulamalardır. Ne var ki, düzen muhalifi olduğunu söyleyen, güya basın ve yayın özgürlüğünün savunuculuğunu üstlenen, dahası emeğin çıkarlarını temsil ettiğini iddia eden bir gazetenin, devrimci bir yayın organının sesini duyurması önünde engel olma girişimine ise ilk defa rastlıyoruz.

Emek gazetesi kendisini salt bir ticari kuruluş saydığı ölçüde kuşkusuz tüm diğer gazeteler gibi istediği ilanı alıp almamakta serbesttir. Ne var ki biz de bu tutumu teşhir etmek, sol iddiası taşıyan bir gazetenin devrimci-sosyalist bir yayının ilanını anlamlı herhangi bir gerekçe göstermeden yayınlamayı reddetmesinin ne anlama geldiğini kamuoyuna açıklamak özgürlüğüne sahibiz.

Kendisine sol bir siyasal misyon yükleyen, devrimci ve solcu okuru kendi doğal okur grubu sayan bir yayın organının, ticari kuralları ve tercihleri aşan sorumlulukları vardır. Bu tür yayınların devrimci

yayınlara karşılığı ödenen ilanlarını almama gibi bir tutumu siyaseten meşru olamaz. Olursa bunun karşılığı da olur. Devrimci bir yayının kendini duyurma, devrimci okurun ise haber alma hak ve olanaklarına karşı bu kadar kaba ve hasmane bir tavır alan bir yayına karşı aktif tutumu meşru hale gelir. Solcu geçinip de devrimci bir yayına ambargo uygulanırsa, bu devrimci yayının da bu tür bir sözde solcu yayını teşhirden öte tepkilere, örneğin okurunu bu yayını protesto için okumamaya çağırma hakkı doğar. Bu tür bir tutum meşruluk kazanır. Biz tekerci düzen medyasının sol kitlelerin iletişim kanallarını bu kadar tükettiği bir ortamda ne birinden ne ötekenden yanayız. Ne gerici ambargo olsun isteriz, ne de ilerici bir yayına karşı herhangi bir tavra girmek isteriz. Ama herkes kendi sorumluluklarını bilmek, ticari ölçüler dışında normlarla, bunun gerektirdiği bir siyasal sorumlulukla davranmak zorundadır.

Sözkonusu tutum burjuva basın özgürlüğü ilkesine dahi terstir. Her şeyden önce de reformizmin batağına saplanan *Emek* ve EMEP'in az-çok tutarlı bir demokrat çizgi izlemekte dahi zorlandığını ortaya koymaktadır. Ne var ki, arkasında anti-demokratik bir zihniyetten öte faktörler, dosdoğru gerici-opportünist siyasal kaygılar yattığı da açıktır.

Düzen sınırlarını aşmayan EMEP çizgisini ve temsil ettiği reformist anlayışı sistematik bir ideolojik eleştiriye tabi tuttuğumuz biliniyor. Dahası komünist hareket, işçi sınıfı içerisinde reformist politikalarına etkinlik alanı açmaya çalışan EMEP'le sınıf çalışması alanında da sık sık karşı karşıya gelmektedir. İşçi hareketi tabanında EMEP'in icazetçi politikalarına giderek çoğalan tepkiler ve devrimci

politikaya duyulan ilgi, açıktır ki EMEP saflarında da rahatsızlıklara yol açmaktadır. EMEP kendisini üretmekte zorlandığı ölçüde, bünyesinde çatlaklar, ayrışmalar ve en önemlisi ileriye dönük kopmalar boyvermektedir. Ayrılık deklarasyonlarını sayfalarımızda yayınladığımız 200'ü aşkın EMEP mensubunun eski partilerinin reformist-legalist çizgisini sert bir biçimde suçlayarak ve reddederek devrimci bir çıkış yapması, bunun en son kanıtıdır. Ve dahası, bu parti bünyesinde beklenen yeni kopmaların ise henüz yalnızca ilk habercisidir. Bilindiği gibi, komünist hareket bu gelişmelerin somut muhatabı ve dolaysız tarafı durumundadır.

EMEP çizgisi doğrultusunda yayın yapan *Emek* gazetesinin bundan böyle ilanlarımızı yayınlamayı reddetmesini tüm bunlardan bağımsız görmüyoruz. Ne var ki, ideolojik ve siyasal alanda sürmesi gereken bir mücadelenin bu tür davranışlara konu edilmesini onlar adına yalnızca politik güçsüzlüğün bir ifadesi sayıyoruz. Bu hareket kendi saflarında komünist hareketin yayınlarına inceleme yasağı koymak gibi bir tutumun utancını yıllardır yaşıyor. Ama gelişmeler bunun kısa vadede belli yararlar sağlasa da uzun vadede bir sonuç vermediğini de açıkça gösteriyor. Tasfiyeci oportünizm komünist hareketin açık ve ilkeli ideolojik ve pratik mücadelesinin etkisinden kendini kurtaramayacaktır. Bu saflarda beliren her devrimci arayışın komünist hareketle yüzyüze gelmesi gerçeği de bunu göstermektedir.

Kamuoyu önünde *Emek* gazetesi yetkililerini gerici kaygılara dayalı bu utanç verici tutumlarını gözden geçirmeye ve terketmeye çağırıyoruz.

Gazetene sahip çık! Abone Ol! Abone Bul!

Adı	Soyadı	Adresi
Tel		

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt dışı 130 DM. Yurt dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için :0079219-2

DM. için :3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

YAKINDA KİTAPÇILARDA

Kürt Ulusal Sorunu-1

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Kürt Ulusal Sorunu-2

Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler

Abone
Formu

Topyekün saldırıyı püskürtelim! Sermayeye karşı birleşik-militan mücadeleyi yükseltelim!

MGK-TÜSİAD hükümeti kurulduğundan bu yana azgın saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Yılmaz hükümeti emek düşmanlığında kendinden önceki hükümetleri arattırmayacağını daha ilk icraatlarıyla ortaya koymuş bulunuyor. Oysa her yeni hükümet gibi ANASOL-D de tüm sorunların çözümü olacağı vaatleri ile işbaşına gelmişti. Şimdi ise Ekonomik Sosyal Konseyi (ESK) arkasına alarak, işçi ve emekçileri sefaletin uçurumuna yuvarlayan pervasız uygulamalarını "ulusal çıkarlar", "milli fedakarlıklar" adı altında gündeme getiriyor.

ESK ile yalnızca sınıfa topyekün saldırı politikası meşrulaştırılmaya çalışılmıyor. Aynı zamanda, sermayenin adeta kucağına oturan sendika bürokratlarının yardımıyla işçi ve emekçilerin tepki ve öfkelerinin de önü kesilmek isteniyor. Daha doğrusu tüm mücadele enerjisi laik-kemalist düzenin savunusu ve şoven-ırkçı bir milliyetçilik propagandası ile düzen kanallarına akıtılması hedefleniyor.

Ancak her ne kadar sermaye iktidarı, işçi ve emekçileri denetim altında tutmakta belli bir başarı elde etmişse de, bu cepheden giderek daha yüksek protestoların yükselmesini tümüyle engellemekte zorlanıyor. Buna sendika bürokratlarının alçakça ihanetleri, medyanın yalan seferleri ve devletin baskı ve terörü de yeterli olmuyor.

Nitekim Gintem ve Mutlu Akü direnişçilerinin ardından bugün Albayrak ve Tıbset işçileri mücadele bayrağını kaldırmış bulunuyor. Daha bir dizi mevzi direniş yaşanıyor. Tüm bir işçi sınıfı ise sermayenin topyekün saldırılarına karşı müthiş bir öfke taşıyor.

Gün bu öfkeyi birleşik ve kararlı bir mücadeleye dönüştürme günüdür. Enflasyonu daha da azdıran politikaları uygulamaya devam edeceğini, özelleştirmelere hız verdiğini, mezarda emekliliğe geçeceğini, SSK, Bağ-Kur vb. sosyal güvenlik kurumlarını tasfiye edeceğini, Özel Tüketim Vergisi getireceğini, nemaları gaspedeceğini, IMF'nin direktiflerine harfiyen uyacağını, kısacası işçi ve emekçilere sefalet ve yıkım dayatacağını açıkça ilan etmiş bulunan sermaye iktidarını frenlemenin başkaca yolu yoktur!

Sermaye devleti yalnızca bugünden yeni saldırı paketlerini gündeme getirmiş bulunmuyor. Aynı zamanda işçi ve emekçi kesimlerin yükselen hoşnutsuzluklarını boğmak için baskı ve şiddet kurumlarını da tahkim ediyor, faşist yasaları uygulamaya sokuyor, tüm topluma bir terör ve korku atmosferi yayıyor. Bu atmosfer parçalanmadan sınıf mücadelesinde mesafe almak da mümkün değildir. Tersine, sinmişlik, parçalanmışlık ve kendine güvensizlik işçi sınıfının bu saldırı karşısında en

büyük handikapı olacaktır. Sermaye sınıfına ise yeni saldırılar için cesaret verecek, onu daha da pervasızlaştıracaktır.

Korku duvarlarını yıkmanın, sinmişlik psikolojisini kırmanın tek yolu mücadeleye atılmaktan, bedelleri göze almaktan geçiyor. Ancak bedel ödemesini bilenler kazanmasını da bilecektir. Kuşkusuz sermayenin örgütlü gücü karşısında kör-topal bir tarzda mücadeleye atılmak doğru değildir. Vakit kaybetmeksizin örgütlenmek, taban inisiyatifini geliştirmek, mücadele stratejilerini belirlemek gerekmektedir. Herşeyden önce mücadelenin önünde barikat olan sendika bürokratlarından ve düzenin belirlediği sınırları aşmayan reformistlerin denetiminden kurtulunmalıdır. İşçi sınıfı sendikalarına sahip çıkmalı, sendikalarına basınç uygulayarak, mücadele örgütleri olarak harekete geçirmelidir. Öncü, sınıf bilinçli işçiler ile sınıf devrimcileri elele vererek bu mücadelenin önderliğine soyunmalıdır.

Sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşik-militan direnişin örgütlenmesi için herşeyden önce sınıf dayanışma bayrağının kaldırılması gerekmektedir. Tüm bir işçi sınıfı emek cephesini ilgilendiren sorunlara sahip çıkmalı, ezilen emekçi kesimlerin taleplerini kendi istemleri bilmelidir. Sermayenin saldırıları karşısında birleşik bir emek cephesi yaratmak ancak böyle mümkün olacaktır.

İşçi sınıfı kendini ekonomik haklar ve ücret mücadelesiyle sınırlandırmamalıdır. Sermaye devletini bugün bunca pervasızlaştıran faktörlerin başında Susurluk'un unutturulması, işçi sınıfından çeteleşen devlete karşı anlamlı bir tepkinin yükselmemesinin geldiği unutulmamalıdır. Sermaye gerçekten tavize zorlanacak, saldırılar geriletilecekse herşeyden önce siyasal hak ve özgürlükler uğruna kararlı bir eylemliliğin ortaya konulması gerekmektedir.

Ancak politik bir güç olduğunun farkına varan bir sınıf emperyalist kölelik antlaşmalarına, IMF paketlerine, ESK ihanetine, sermayenin topyekün saldırılarına ve devlet terörüne karşı birleşebilir. Adeta haykıran tek bir ağız, sıkılı tek bir yumruk gibi kenetlenilebilir! Öyleyse; "Krizin faturasını

kapitalistler ödesin!" şiarını yükseltelim, ekonomik ve sosyal hak gasplarına, devlet terörüne ve kardeş Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa karşı mücadele bayrağı kaldıralım! Toplumsal kurtuluş, eşitlik ve özgürlük için devrim ve sosyalizm saflarında birleşelim!

Sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşik-militan sınıf tavrı!

**Özelleştirmeye, tensikatlara, sefalet ücretine, zamlara hayır!
Krizin faturası kapitalistlere!**

IMF paketlerine hayır! Emperyalist köleliğe son!

Zorunlu tasarruflar enflasyon farkları ile birlikte hemen ödensin!

**Eşel mobile hayır!
Tüm çalışanlara toplu sözleşmeli, grevli sendika hakkı!**

Mezarda emekliliğe hayır!

**Tüm çalışanlara işgüvencesi ve işsizlik sigortası!
İşsizlik sigortasının yükü kapitalistlere!**

Herkes eşit, parasız eğitim ve sağlık!

Sendika bürokratları defolsun! Sendikalar bizimdir!

**ESK ihanettir! ESK'e hayır!
Sınıf barışı değil, sınıf mücadelesi!**

**Sermayenin topyekün saldırılarına karşı
işçi- emekçi barikatı!**

**Kirli savaşa son!
Kardeş Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı!**

**Devlet terörüne son!
Sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü!**

**Çürüyen düzene, çeteleşen devlete karşı işçi sınıfının
devrimci birliği!**

Kahrolsun sermaye düzeni! Yaşasın sosyalizm!

İşçi sınıfı savaşıacak! Sosyalizm kazanacak!

Sermayenin saldırı politikasına karşı devrimci sınıf tavrı!

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar son dönemin en sinsi saldırısıyla yüzyüzedirler. Saldırının sinsiliği, uygulamaya konulan yeni hamlelerin inceliği veya yumuşaklığından ileri gelmiyor. Tersine saldırılar son derece ağır, son derece kaba bir tarzda devreye sokulmaktadır. Yalnızca, tüm temel tüketim maddelerine %100'lere varan oranlarla yansıyan son zamlar bile bunu yeterince ortaya koyuyor.

Saldırıları asıl sinsi kılan olgu, öncesinde işçi ve emekçi yığınların büyük ölçüde şaşırtılmış, tepkilerinin saptırılmış, en örgütsüz ve dağınık olduğu anda devreye sokulmuş olmasında yatıyor.

Aylardır burjuvazi, medya yoluyla gündemi laik-kemalist düzenin savunusu ve şeriate karşı 8 yıllık kesintisiz eğitim propagandaları ile belirliyor. Tüm ülkenin kaderi, toplumun geleceği adeta buna endeksleniyor. Böylece sermaye iktidarı yalnızca Susurluk'u iyice toplumsal hafızanın derinlerine itmekle kalmıyor, ezilen emekçi kitlelerin yaşamsal sorunlarının üzerini de örtüyor. Tüm dikkatler islami gerici ve onunla güya kahramanca mücadele eden düzenin "laikliği" ve "bölünmez bütünlüğü" üzerinde yoğunlaştırılıyor. İşçi ve emekçilerin acil istemleri, yoğun hoşnutsuzlukları yaratılan kuru güdültüyü delip yüzeye dahi çıkamıyor.

Bu işçi ve emekçiler içerisinde yalnızlık duygusunun hakim olmasına yol açıyor. Yıllardır bir ihanet şebekesi gibi çalışan sendika bürokratlarına zaten güvenmeyen işçi sınıfı, sendika ağalarının ESK'te sermayedarlarla işbirliğini resmileştirmesi üzerine sendikalara güvenini giderek daha fazla kaybediyor. Mevzi direnişlerle sesini duyurmaya çalışan işçiler, doğru, devrimci bir önderlikle buluşamadıkları oranda tüm kararlılıklarına rağmen yenilgilere mahkum kalıyor. Büyük bir fedakarlık ve direnç pahasına kazanılan mevziler reformist kuşatma nedeniyle daha ilerilere taşınamıyor, tüm sınıfa mal edilemiyor.

Oysa bugün topyekün saldırının işçi sınıfının tabanında mücadele dinamiklerini durmaksızın beslediği açıktır. Herşey bu mücadele dinamiğinin ortaya çıkarılması ve doğru hedefe yönltilmesinde düğümleniyor.

Taban örgütlülüklerimizi yaratalım!

Bu konuda herşeyden önce öncü, sınıf bilinçli işçilere görev düşüyor. İşçi sınıfını örgütlü, birleşik bir tarzda harekete geçirebilmek için öncelikle fabrikanın, işyerinin kendisinde kararlı bir önderlik ve sağlam bir örgütlülük gerekiyor. İşçi ve emekçiler çalıştıkları tüm alanlarda haklarının tavizsiz

savunucusu olacak, mücadelelerine önderlik edebilecek, güvenilir komitelere, taban örgütlülüklerine sahip olmalıdır. Bu komiteler sendikaları harekete geçirmek üzere basınç oluşturmali, gerektiğinde bağımsız bir tarzda hareket edebilmelidir. Açıktır ki, bu ancak işyeri komitelerinin sendikalardan bağımsız ve mevcut sarı sendikacılığa muhalif bir çizgide örgütlenmesi ile mümkündür. Ayrıca bu komitelerin bizzat sınıfın kendisi tarafından seçilmesi ve denetlenmesi gerekmektedir. Eğer mücadelenin önünü açacak bir araç olarak işlev göreceklerse, kararlılık sergilemeyen, güven vermeyen, mücadelenin önünde ayak direten unsurları hızla eleyen bir taban denetimi sağlanmalıdır.

Sınıfın tabanına dayanmasını bilen işçi önderleri ve öncü işçi platformları sınıfın mücadele enerjisini ortaya çıkarmakta da zorlanmayacaktır. Ne var ki, bugün mücadelenin oklarının hangi hedeflere yöneltileceği tayin edici önemdedir. Yalnızca ekonomik ve sendikal haklar uğruna ortaya konulan direnişler, istisnai durumlarda sermayeden kısmi tavizler koparmayı başarsa bile, topyekün saldırı karşısında eninde sonunda soluksuz ve sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Bugün en temel görevlerin başında burjuva sınıf egemenliğinin topyekün saldırısı karşısında sınıfın birleşik direnişini örgütlemek gelmektedir. Özellikle öncü, sınıf bilinçli işçiler sınıf kardeşlerinin dikkatini sınıf dayanışmasına çekmelidirler. "Yaşasın sınıf dayanışması!" ve "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!" şiarları aktif eylem sloganlarına dönüştürülmeli, doğan her fırsatta mücadele eden diğer işçilere dayanışma somut olarak gösterilmelidir. Zira ancak ortak çıkarlar uğruna ortak fedakarlıklar sergileyen bir sınıf birliktir doğan gücün farkına varabilir.

haklarını dahi kullanamaz duruma düşürmektedir.

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

Tam da bu nedenle "Özelleştirmeye hayır!", "Zamlara son!", "Tüm çalışanlara iş ve işgüvencesi!", "Tüm çalışanlara toplu sözleşmeli, grevli sendika hakkı!", "Zorunlu tasarruflar ve nemalar derhal ödensin!", "Sosyal güvenlik kurumlarının gaspına hayır!", "Mezarda emekliliğe hayır!", "Devlet terörüne son!", "Sınırsız söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü!" gibi güncel sloganlara tüm bir sınıfın sahip çıkması gerekmektedir. Ondan önemlisi bu topyekün saldırı, "kapitalist krizin faturasını kapitalistler ödesin!" talebiyle birleşik bir tarzda geri püskürtülmelidir. IMF'nin dayattığı emperyalist kölelik antlaşmalarına, ekonomik paketlerine hayır denmelidir! Saldırıları utanmazca onaylayan, IMF kurmaylarının direktifleri doğrultusunda hazırlanan saldırı programlarına imza atan ESK ve onun içerisinde yer alan sendika bürokratlarının otoritesi cepheden reddedilmelidir. "ESK'e hayır!" sloganı sendika bürokratları ile etkin bir mücadeleyle birleştirilmelidir. "Sendika bürokratları defolsun! Sendikalar bizindir!" şiarında somutlanan perspektif ile işçi sınıfının öncü ve sınıf bilinçli kesimleri aktif bir tarzda sendikalarına sahip çıkmalıdır. Sendikaların bir mücadele aracı haline getirilmesi için tabandan basınç oluşturulmalı, bürokratların dayatmaları karşısında boyun eğmeyen, bağımsız, kararlı eylemliliklerle sendikalar mücadeleye zorlanmalıdır.

İşçi sınıfı tüm ezilen kesimlerin öncüsü olmalıdır!

Sermayenin saldırılarını püskürtebilmek için savunma çizgisinden karşı saldırı çizgisine geçilmelidir. Unutulmamalıdır ki, işçi sınıfı gücünü ancak toplumsal mücadele sahnesine politik bir kuvvet olarak çıkarak topluma hissettirilebilir. Ancak toplumun diğer ezilen kesimlerinin sorunlarına sahip çıktığı ölçüde onun desteğini kazanabilir.

Bugün toplumun ezilen emekçi kesimlerinin gündeminde olan devlet terörü, faşist yasa ve uygulamalar, paralı anti-demokratik eğitim sistemi, cezaevlerine saldırılar, dinsel, cinsel ve ulusal sömürü vb. gibi uygulamalara karşı mutlaka cepheden tavır alınmalıdır. Kamu çalışanlarının, gençliğin, emekçi kadınların, işsizlerin, yoksul köylülüğün taleplerine sahip çıkılmalı, direniş ve eylemleri aktif bir tarzda desteklenmelidir.

Güçlü bir sınıf hareketinin önünün

Ancak bu tür deneyimlerden geçerek sınıfına güvenmeyi öğrenebilir. Ve ancak böyle bir güven ve gücün zemini üzerinde birleşik bir örgütlülük yaratılabilir.

Kuşkusuz, birlikte mücadele herşeyden önce ortak hedefler, ortak talepler anlamına gelmektedir. Bugün tensikatlarla yüzyüze olan işçiler işsizliğe, özelleştirmelerle karşı karşıya olan işçiler özelleştirmelere, sendikasız, sigortasız çalışan işçiler kölece çalışma koşullarına, esnek üretim saldırısına uğrayan işçiler ise sosyal hak gasplarına duyarlılık göstermektedir. Oysa azdırılan enflasyondan sendikasızlaştırmaya, eşel mobilden nemaların gaspına, özelleştirmeden taşeronlaştırmaya ve daha nice saldırıya dek sermayenin tüm bir programı işçi sınıfının genelini kesmektedir. Kapitalist düzenin debelendiği krizin tüm bir yükü topyekün işçi ve emekçilere kesilmektedir. Buna karşı en ufak bir direniş, en sıradan bir muhalefet dahi ise şiddetle ezilmek istenmektedir. Azgın polis terörü ile yalnızca öncü, devrimci kesimler biçilmekle kalmamakta, yaratılan korku atmosferi işçi sınıfını bir bütün olarak etkilemekte, en temel demokratik

TÜSİAD-MGK Hükümeti Sınıfa Saldırıya Doymuyor!

Yeni hükümet, tekelci sermayenin ve emperyalist finans kuruluşlarının dayattığı saldırı programını uygulamaya koymuş bulunuyor. İşçi ve emekçi kesimler daha ilk icraatlarla büyük bir yıkımla yüzyüze geldi. Aşağıda çizilen tablo saldırının kapsamını anahatlarıyla ortaya koyuyor:

* ANASOL-D'nin hükümet olduğunun ikinci gününde (12 Temmuz) akaryakıtta gelen %32'lik zam tüm temel tüketim ürünlerine %100'lük bir artış olarak yansıdı. İçinde bulunduğumuz Eylül ayında akaryakıtta % 7-8 oranında ek zam yapılması bekleniyor. Tekel ürünlerine ve çaya % 10 zam şeklinde uygulanacak olan ek vergi hazırlığı sürüyor. Yine eğitim araç ve gereçlerine % 25, giyime % 18, yakacağa % 25-30 arası zam yapılması gündemde.

* Son zamlarla birlikte gıda harcaması 5 milyon 580 bin lira arttı. Türk-İş'in yaptığı bir araştırmaya göre dört kişilik bir ailenin aylık gıda harcaması 37 milyon 617 bin liraya yükseldi. Böylece net 22 milyon 952 bin lira olarak belirlenen asgari ücret gıda harcamasının ancak üçte ikisini karşılayabiliyor. Kira, yakacak, yol, giyim vb. temel ihtiyaçlar da cabası.

* Refahiyol'dan devralınan bütçenin bir "borç ödeme bütçesi" olduğunu açıklayan Yılmaz hükümeti, bir yandan yeni borçlar için IMF ve Dünya Bankası'na saldırı paketlerini tavizsizce uygulayacağını taahhüt etmektedir. Diğer yandan borç ödemeleri için gerekli olan kaynakları temel mal ve hizmetlere yapılacak zamlar ile dolaylı vergilerin artırılması ile sağlayacağını açıklamaktadır.

* Devlet asgari ücretten toplam 21 milyon lira kesinti uyguluyor. İşverenden Sosyal Sigorta Çalışma Payı, Zorunlu Tasarruf Kesintisi olarak toplam 8 milyon 466 bin 521 lira kesinti yapılırken, işçiden SSK, Gelir Vergisi, Damga Vergisi, Tasarrufa Teşvik Kesintisi olarak toplam 12 milyon 585 bin 475 lira alınıyor. Böylece net 23 milyon lira olan asgari ücretten devlet 21 milyon lira gelir sağlamış oluyor.

* Sermaye devleti 1997 yılını özelleştirme yılı ilan etti. Etibank, Karadeniz Bakır İşletmeleri, Sivas Demir Çelik İşletmeleri ilk planda özelleştirilecek kurumlar olarak gündemde. Yalnızca son birkaç günde toplam 22 işletmenin son pazarlık görüşmeleri yapıldı. Özelleştirme planının bundan sonraki kısmında Deniz Nakliyat TAŞ, Konya Krom Magnezit, Tuğla Sanayi Ticaret AŞ, Etibank Bankacılık A.Ş. ve Etibank Bankası'na saldırı paketlerini tavizsizce uygulayacağını taahhüt etmektedir. Diğer yandan borç ödemeleri için gerekli olan kaynakları temel mal ve hizmetlere yapılacak zamlar ile dolaylı vergilerin artırılması ile sağlayacağını açıklamaktadır.

İşletmeleri (İsdemir, Divhan, Gerkonsan AŞ), Tügsaş, Şeker Fabrikaları AŞ, SEKA işletmeleri, Tekel'e ait sigara fabrikaları, Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü vb. gibi startejik önemdeki işletmelerin özelleştirilmesi planlanıyor. Kısacası özelleştirmelerin hızı oranında işsizlik çıkışı gibi büyüyecek, ücretler düşecek, örgütsüzlük dayatılacak, sosyal haklar gaspedilecektir.

* Hükümet Tasarrufu Teşvik Fonunda biriken nemaları devlet tahvilleri olarak ödeyeceğini ilan etti. Bunun açık adı gasptir. Öncelleri gibi ANASOL-D hükümeti de nemalara el koyacak, işçi ve emekçileri ise yıl sonunda enflasyon karşısında değeri tümüyle erimiş olan kağıt parçaları ile kandırmaya çalışacaktır.

* ANASOL-D hükümeti sosyal güvenlik kurumlarını "kara delik" olarak tanımlayarak, tasfiye kararını aldı. Ekonomik Sosyal Konsey (ESK) toplantısına sunulan raporda sosyal güvenlik kurumlarının özelleştirileceği, yükünün ise ücretlilere yıkılacağı açıklanıyor. Hazine, Devlet Planlama Teşkilatı ve Maliye Bakanlığı'nın ortak hazırladığı rapor doğrultusunda SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı, İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun tasfiyesi kararı alındı. Yine emeklilik yaşının artırılacağı hükümetin ESK'e sunduğu raporda yer alıyor.

* Devletin kendi verilerine bakıldığında bile "kara delik" olarak tanımlanan sosyal güvenlik kurumlarının yıllık gelirlerinin giderlerinden çok olduğunu ortaya koyuyor. Oluşan açıklar gerçekte yıllardan bu yana izlenen talan politikası nedeniyle ortaya çıkıyor.

Öyle ki bugün işverenlerin SSK'ya 1996 yılı itibarıyla 44 trilyon 136 milyar 608 milyon lira prim borcu bulunuyor. Resmi dairelerden SSK'nın alacağı toplam borç ise 31 milyar 954 milyon lira. Devlet SSK primlerini yatırmıyor, toplanan primleri ise borç ödemelerinde kullanılıyor. 1996'da 3 trilyon 433 milyar 608 lira tutarındaki primle hazine tahvili alındı.

* Hükümet güya işsizlik sigortası uygulamasına geçileceğini iddia etti. Bunun yükünü ise yine işçi ve emekçilere keseceği açıktır. Çalışma ve

Sosyal Güvenlik Bakanı Nami Çağan gerekli kaynağın hükümet tarafından kaldırılacağı öne sürülen Tasarrufları Teşvik Fonu'ndan karşılanacağını açıkladı. %3'lük Tasarrufu Teşvik kesintisinin yanısıra işçinin ücretinden bunun finansmanı için ek %2'lik bir kesintinin daha yapılması planlanıyor. İşverenlere yalnızca %3'lük bir kesinti uygulanırken,

işçilerden %5'lik bir kesinti yapılacak. Nemaların daha sonra gaspedilmeyeceğini ise açıktır ki kimse garanti edemeyecektir.

* Yılmaz hükümeti iktidara gelirken eşel mobili kaldıracak demisti. Ancak bugün bu sistem kaldırılmak şöyle dursun, bizzat hükümet bakanları tarafından işçi sınıfına dayatılıyor. Devlet bakanının şu açıklaması: "Eşel mobil sisteminin şu aşamada kaldırılması bütçe kaynakları açısından olanaksızdır. Üstelik eşel mobil'in kaldırılması toplu iş sözleşmelerinin delinmesi demektir. Bu da gelecek toplu iş sözleşmelerine kötü örnek teşkil edecektir." yalnızca hükümetin yalanını ortaya koymakla kalmıyor. Aynı zamanda eşel mobil'i işçi sınıfını enflasyon karşısında ezdirmeyen bir sistem olarak öven burjuvazinin ikiyüzlülüğünü de teşhir ediyor. Bu açıklama, bizzat sermaye sınıfının ağzından; eşel mobilin işçi sınıfının aleyhine bir uygulama olduğunun itirafı oluyor.

* Tüm bu saldırılar Ekonomik Sosyal Konsey şemsiyesi altında gerçekleştiriliyor. Toplumsal uzlaşmayı sağlayan bir mekanizma olarak sunulan ESK, sözde "sosyal barış" adına sermayenin çıkarlarına en onursuz bir boyun eğişten başkaca bir anlam taşımıyor. Bu kurumda yer alan tescilli bürokratlar sermayedarlarla kolkola girerek işçi sınıfını her vesileyle alçakça satıyorlar. Bir yandan utanmazca ESK aracılığıyla işçinin, emekçinin çıkarlarını savunuyoruz yalanlarını savururken, diğer yandan ezilen yığınlar onulmaz bir yıkım ve sefalet dayatıyorlar. İşçi ve emekçilerin hak ve özgürlükleri için mücadeleye atılmasının önüne geçtikleri gibi, sermayenin topyekün saldırıları karşısında sınıfın militan ve kararlı birliğini de engellemeye çalışıyorlar. Sermayenin azgın saldırılarına verdikleri rezil onaylarını ulusal çıkarlar adı altında makul göstermek için çırpınıyorlar. Sözde şariat tehlikesine karşı laik-kemalist düzen savunusu örtüsü altında işçi ve emekçilerin tepkilerini saptırmaya, düzen kanallarına akıtarak eritmeye çalışıyorlar.

Düzene karşı devrim! Kapitalizme karşı sosyalizm!

Mücadelenin doğru hedeflere yönltilmesi gerektiğini söyledik. Bunun anlamı şudur; sömürünün ve zorbalığın kaynağına inilmeden, bizzat birleşik-militan bir sınıf eylemliliği ile sermaye düzenini ve devletini hedeflemeden sorunların köklü ve kalıcı bir çözümü mümkün değildir. Dışarıdan sorunsuz gibi görünen gelişmiş batılı ülkelerde çalışan sınıfların işsizlik, sefalet, ağır çalışma koşulları vb. vebalardan kurtulamaması dahi bunu kanıtlamaktadır.

Kapitalist sömürü düzenini, faşist devleti ve onun arkasındaki burjuva sınıf egemenliğini yıkmak mücadelenin yönltilmesi gereken temel, stratejik hedef olmak zorundadır. Bunun için ise işçi sınıfı herşeyden önce devrimci önderliği ile birleşmelidir.

İşçi sınıfı davasının tavizsiz savunucusu olan sınıf devrimcileri içinden geçtiğimiz süreçte komünist işçi partisi yakıcı ihtiyacını hızla maddi bir kuvvete dönüştürmektedir. Bu tarihsel olduğu kadar da güncel göreve omuz vermek, komünist hareketin saflarında devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağını yükseltmek tüm öncü, sınıf bilinçli işçileri bekleyen bir sorumluluktur. Kırıntı değil dünyayı istiyorsak: Kahrolsun kapitalizm! Yaşasın devrim ve sosyalizm!" şiarını yükseltelim! Geleceği kazanmak istiyorsak: "Herşey parti için! Herşey devrim ve sosyalizm için!" diyelim. Bedel ödemekten, fedakarlıklardan kaçınmayalım!

Emperyalist köleliğe, IMF paketlerine hayır!

15-25 Eylül tarihleri arasında Hong Kong'da IMF ve Dünya Bankası'nın yıllık toplantısı yapılacak. Zirve, Türkiye gibi IMF ve Dünya Bankası'na üye ülkelerde uygulanacak "yapısal uyum" programlarını tartışacak. Program her yerde aynı: Özelleştirme, sosyal güvenlik haklarının gaspı, düşük ücretler... İşçi ve emekçi kesimlere azgın bir saldırı anlamına gelen sözkonusu programın önündeki engeller ise Dünya

Kalkınma Raporunda şöyle tanımlanıyor: "Yüksek reel ücretler, güçlü sendikalar ve hukuk." Kısacası emperyalist tekeller bağımlı ülkelere; geniş emekçi yığınları sefaletle mahkum etmesini, başta örgütlenme hakkı olmak üzere temel siyasal hak ve özgürlüklerin gasp edilmesini dayatıyor. Bu, bağımlı ülkelerde emperyalist talan ve sömürünün önündeki tüm pürüzlerin kaldırılması anlamına geliyor.

IMF ve Dünya Bankası programlarının devreye sokulduğu ülkeler hep aynı kaderi paylaşıyor. Yalnızca onulmaz bir ekonomik yıkım ile yüzyüze kalmıyorlar. Aynı zamanda, çoğu kere çıplak terör rejimleri ile de yönetiliyorlar. Zira derin bir sefaletle itilen emekçi kitlelerin tepkilerini, doğan toplumsal huzursuzlukları bastırmanın tek yolu faşist uygulamalar ve devlet terörü oluyor.

Emperyalizme kölece bağımlı bir ülke olan Türkiye'de hükümetler değişse bile temel politikaların değişmemesi bundandır. Sermaye devleti yıllardan bu yana hep aynı topyekün saldırı programını uyguluyor.

Yılmaz hükümeti emperyalizme uşaklıkta sınır tanımıyor!

TÜSİAD ve MGK eliyle iktidara getirilen ANASOL-D hükümeti daha en başından sermayeye biat ettiğini, emperyalizmin önünde kölece eğildiğini açıkça ilan etmiştir. "Benden popülist (popülizm, halkçılık anlamına gelmektedir) politika beklenmesin" diyen Yılmaz, halk ve emek düşmanı olduğunu saklamamıştır. Zam bombardımanının ardından peşisıra gündeme gelen saldırılar şüpheye yer bırakmayacak kadar açıktır. Enflasyonun daha da tırmandırılacağı, özelleştirmelere hız verileceği, Özel Tüketim Vergisi'nin uygulamaya sokulacağı, SSK'nın tasfiye edileceği, nemaların gaspedileceği, eşel-mobil sistemine devam edileceği, emeklilik yaşının yükseltileceği vb. her vesileyle gündeme getirilmektedir. Şimdilerde ise Yılmaz hükümeti Hong Kong zirvesine hazırlanıyor. Yeni krediler için yeşil ışık bekleyen sermaye devleti IMF'nin ve Dünya Bankası'nın toplantısına bir rapor hazırlayarak, dayatılan azgın kemer sıkma politikasının tavizsizce uygulanacağını güvencesini veriyor. Hazine, DPT, Merkez Bankası ve Çalışma Bakanlığı tarafından hazırlanan raporda hükümetin önümüzdeki dönemde devreye sokacağı saldırı paketleri yer alıyor. Bir çok stratejik işletmenin, doğal kaynağın ve zenginliğin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi anlamına gelen özelleştirmenin hızlandırılması onay beklenen programın odağında yer alıyor. Sermaye kurmayları, sözde dış borç yoluyla elde edilen kaynakların ülkenin geleceği ve kalkınması için gerekli olduğunu öne sürüyorlar. Oysa bunun koca bir yalan olduğu açıktır. Bu program sonucunda onbinlerce işçi özelleştirme yoluyla sokağa atılacak. Özelleştirme, taşeronlaştırma, eşel mobil ve esnek çalışma gibi saldırılarla işçi sınıfı en temel hakkı olan toplu sözleşme ve sendika hakkından mahrum edilecek. İşsizliğin artması ücretlerin daha da düşmesini beraberinde getirecek. Sosyal güvenlik kurumları adım adım ortadan kaldırılacak. Eğitim, sağlık vb. gibi temel kamu hizmetleri özel sektöre devredilerek, sıradan emekçinin faydalanamayacağı

Sınıfa saldırı ve devrimci görevler...

Sermaye iktidarı geçtiğimiz döneme birçok önemli başarıyı sığdırmış bulunuyor.

Birincisi; Susurluk ile gündemin odağına oturan pisliklerin ve rezilliklerin üzeri örtüldü. Burjuva sınıf egemenliğinin kokuşmuşluğunun bir yansımasından başka bir anlamı olmayan çete devleti aklandı. İliklerine dek çürümüş sermaye düzeni temize çıkarıldı.

İkincisi; Susurluk olayı ile birlikte yükselen toplumsal muhalefet büyük ölçüde denetim altına alındı. Devlete ve düzene yönelen tepkilerin bastırılması için islami gericilik ve şeriat tehlikesi kalkan olarak kullanıldı. Bu sayede hem ordu ve MGK gibi pislüğün odağında yer alan güçler "kurtarıcı pozlarında" toplumun karşısına pürupak olarak çıkabildiler. Hem de siyasal yaşama daha dolaysız müdahale etme, dizginleri tümüyle ellerinde toplamayı başarabildiler. Dahası, MGK'nın komutası altına dolaylı ya da dolaysız olarak giren düzen solu, sendika bürokrasi ve reformizmin de yardımıyla toplumsal muhalefet büyük ölçüde yedeklendi. Şeriat umacası ve 8 yıllık eğitim histerisi ile dikkati gerçek sorunlarından başka tarafa çekilen, mücadele enerjisi "toplumsal uzlaşma", "sınıf barışı" gibi yalanlarla engellenen işçi ve emekçiler Susurluk karşısında bağımsız, politik bir tavır geliştiremediler. Bu aynı nedenle sinsiçe gündeme gelen saldırılara da büyük ölçüde hazırlıksız yakalandılar. Sessizliğini kıramayan işçi ve emekçiler ona yol gösteren devrimci bir önderlikten de yoksun kaldıkları ölçüde adeta büyük bir umutsuzluk içerisine gömüldüler.

Üçüncüsü; sermaye, ekonomik gelişmesinden ve siyasal etkinliğinden giderek rahatsızlık duymaya başladığı, daha sıkı bir denetim altına almak ihtiyacı duyduğu islami gericiliğe de gözdağı vermeyi başardı. Generallerin öncülüğünde 8 yıllık eğitim, "islami sermayenin" denetimi vb. gibi islami gericiliği ehlileştirme ve kontrol altına alınmaya dönük bir dizi önlem alındı. Böylece hem tekelci burjuvazi, çeşitli sermaye grupları arasında süren rekabette kendi güçlü konumunu pekiştirdi. Hem de dinsel sömürü silahının devletin daha doğrudan denetimi altında kullanılması garanti altına alınmaya çalışıldı.

Dördüncüsü; MGK'nın dolaysız müdahaleleri ile düşürülen RP hükümetinin yerine sermayenin saldırı politikasını program edinen ANASOL-D hükümeti getirildi. MGK-TÜSİAD eliyle işbaşına getirilen ANASOL-D hükümeti daha iktidarının ikinci gününde akaryakıtta % 32 zam yaparak emek düşmanı yüzünü

göstermekten çekinmedi. Yılmaz hükümeti son iki aylık icraatlarıyla TÜSİAD ve MGK'nın sözünün dışına çıkmayacağı, IMF ve Dünya Bankası'nın dayatmalarına harfiyen uyacağını açıkça ortaya koymuş bulunuyor. '97 yılını özelleştirme yılı ilan eden hükümet, zamlardan asgari ücret adı altında saptanan sefalet ücretine, sosyal güvenliğin tasfiyesinden nemaların gaspına, eşel mobil sisteminden esnek üretime dek kapsamlı bir saldırı paketini uygulamaya koydu. İşçi ve emekçi yığınlar için onulmaz bir yıkım ve sefalet dışında başka bir anlamı olmayan tüm bu saldırılar üzerine ise Ekonomik Sosyal Konsey şemsiyesi açıldı. Böylece hem sendikal ihanet adeta kurumsallaştırıldı. Hem de sınıf mücadelesi karşısında "toplumsal uzlaşma", "ulusal fedakarlık" silahı en etkili bir tarzda devreye sokuldu.

Sermaye iktidarının pervasızca gündeme getirdiği saldırılar ekonomik ve sosyal hak gaspları ile sınırlı kalmadı. Herşeyden önce işçi sınıfının örgütlülüğünün tümüyle dağıtılması hedeflenmektedir. Kemer sıkma politikasının emperyalist finans kuruluşlarının dayattığı gibi tavizsizce uygulanması için başta sınıfın örgütlü gücü olmak üzere, emek cephesinden yükselebilecek her türlü muhalefet bastırılmak istenmektedir. Bu doğrultuda devletin baskı ve terör mekanizmaları tahkim edilmekte, faşist yasalar çıkarılmakta, öncü ve devrimci güçlere dönük şiddet daha da tırmandırılmaktadır.

Kuşkusuz sermayenin tüm bu azgın saldırı hamlelerini pervasızca gerçekleştirmesinin arkasında herşeyden önce işçi sınıfı cephesinde yaşanan sessizlik, dağınıklık ve güçsüzlük ruh hali yatmaktadır. İşçi sınıfının birleşik ve kararlı direnişi koşullarında sermaye iktidarı ne yeni saldırı paketlerini kolayından açma gücü bulabilir. Ne emperyalist köleliğin daha da pekiştirilmesinden başka anlamı olmayan IMF'ye ve Dünya Bankası'na bu denli rahat ve koşulsuz biat edebilir. Ne de devlet terörü, kirli savaş politikası vb. gibi faşist uygulamalar güçlü bir demokratik muhalefetle dahi karşılamadan devreye sokulabilir.

Sermayeyi bu denli azgınlaştıran, sınıf mücadelesi sahnesinde kendisi aktif saldırı pozisyonundayken işçi sınıfının olabildiğince pasif bir konumda bulunmasıdır. Oysa, sermayenin gücü ancak onunla boy ölçüşebilecek, dahası onu yenebilecek yegane toplumsal kuvvet olan işçi sınıfının gücüyle dengelendiğinde saldırıların önünü kesmek de olanaklı hale gelecektir.

Tam da bu nedenle bugünün en acil, en yakıcı devrimci görevi işçi sınıfını mücadele sahnesine bağımsız ve birleşik bir güç olarak çıkarmaktır. Yakın dönemin Gintem ve Mutlu Akü direnişi, bugünün Albayrak ve Tıbset direnişi ve daha bir dizi irili ufaklı hareketlilik sınıfın genel durgunluğunun ardında saklanan mücadele potansiyeline işaret etmektedir. Yalnızca yüzeyde yaşanan bu kısmi çıkış çabalarına bakarak dahi işçi sınıfının tüm yalnızlığına ve alternatifsizliğine rağmen mücadeleye açık ve direniş isteği ile dolu olduğunu görmek mümkündür.

İhanetçi bürokratların elinde olan sendikalara büyük bir güvensizlikle bakan, ekonomik haklarını, kazanılmış mevzilerini dahi koruyamadığı ölçüde kendisine karşı da güvenini giderek kaybeden işçi sınıfı herşeyden önce moral güce ihtiyaç duymaktadır. İşçi sınıfının ancak mücadele içerisinde ve mücadele ile kazanılan mevziler sayesinde kendi gücünün farkına vararak moral kazanacağı açıktır. Ancak bunun için bile güveneileceği, onun önüne düşerek yol gösterebilecek, yarı yolda yorulup geride kalmayacak güçlü bir önderliğe, inanabileceği devrimci bir alternatif ihtiyacı vardır. Bugün, sınıfın devrimci gücüne güveni sağlam bir ideolojik çizgiyle birleştiren, işçi sınıfı davasını tavizsiz devrimci politikalar ile savunan, sınıfın bizzat içinde çalışan ve burada işçi sınıfının devrimci partisi misyonunu getiren aşamada ete kemiğe büründüren komünist hareket dışında bir alternatif yoktur. Bu gerçek, komünistlerin görevlerini hafifletmemekte, aksine ağırlaştırmaktadır.

Yaşanan direnişlere devrimci müdahale, içinde bulunduğumuz dönemde temel bir önem kazanmaktadır. İçerden ve dışardan yürütülen tüm çabalar işçi sınıfının öz enerjisini ortaya çıkarmak, taban inisiyatifini geliştirmek, bağımsız öne işçi platformları/komiteleri yaratmak üzerinde odaklanmalıdır. Yine direnişlere etkin bir sınıf dayanışması örgütlemek, "özelleştirmelere hayır", "krizin faturası kapitalistlere", "tüm çalışanlara toplu sözleşmeli sendika hakkı", "tüm çalışanlara iş ve işgüvencesi" vb. güncel talepler etrafında birleşik bir eylemlilik hattının önünü açmak özel bir önem taşımaktadır. Sermayenin topyekün saldırısının ancak sınıfa karşı sınıf perspektifiyle ve doğrudan doğruya sermayenin sınıf iktidarına yönelen birleşik-militan bir direniş hattıyla geri püskürtülebileceği doğrultusunda etkin bir ajitasyon çalışması yürütülmeli ve sınıfa içerden etkin devrimci müdahalelerle birleştirilmelidir.

Bültenlerden... Bültenlerden... Bültenlerden... Bültenlerden...

Aşağıda komünist hareketin sınıf bilinçli, öncü metal işçilerinin katkıları ile çıkardığı Metal İşçileri Bülteni'nin Ağustos '97 tarihli 3. sayısından bir yazı sunuyoruz:

ARIKOL'DA SENDİKALAŞMA DENEYİMİ

Arkol Türkiye işçi sınıfının tarihinde yaşadığı sorunları yakıcı bir biçimde yaşayan bir metal işletmesi. Üretilen mal ise alüminyum tüp. Her zaman kullandığımız krem, saç boyası, diş macunu tüpü üretiliyor. Bu işletmede 120 işçi çalışıyor ve üç patron üretilenleri paylaşıyor. Aynı patronların Konya'da da aynı ürünü üreten ve hammadde alüminyum işleyen iki ayrı fabrikası var. Biri Komaltaş, diğeri ise Ak Alüminyum. Yaşanılan sürece geçmeden önce daha önce yaşanmış deneyimleri aktarmak gerekiyor. 1980 öncesi farklı isimle üretim yapan fabrikamızda DİSK Maden-İş örgütülü iken işçiler birçok hakka sahipmiş. Yemek, servis, yüksek ücret, sigorta, düzenli çalışma, iş güvencesi, sağlık vs. Birlik olunduğu, inisiyatif tamamen devrimcilerin elinde tutulduğu oranda bu hakların gaspı da mümkün olmuyormuş. Ta ki 1980 karşı-devrimine kadar. 1980 yenilgisi hem maddi hem de daha önemlisi manevi yönden yaşanmış. Bir gün öncesinde işçi sınıfına saygı göstermek zorunda kalan patron bir gün sonrasında insanlık dışı muamele yapıyor, yükselen karşı sesleri bastırmak için sürekli köpekliklerini yapan askerleri yardımına çağırıyor, öncü devrimci işçileri atıyor.

Hak gaspları 1980'li yılların sonuna kadar devam ediyor. Yapılan hak gaspları ve o dönemki Türkiye işçi sınıfındaki hareketlenme örgütlülük arayışlarını geliştirmiş. Bu defa DİSK'in kapalı olmasından kaynaklı olarak Türk-Metal'de örgütlenen işçilere daha çok Kürt kökenli işçiler öncülük etmiş. Çifte sömürünün ve ulusal uyanışın bunda katkısı var tabii. Örgütlülüğü başarıyla tamamlayan işçiler birçok kazanımı da yaşıyor. Buna tahammül edemeyen patron bir süre sonra sendikadan çıkmaları halinde daha iyi ücret vereceğini söylüyor ve sendikasız olanlara veriyor da. Ama bu yalan yetmiyor işçilerin istifasına. Bu defa fabrikayı kapatıp işçilere çıkış veriyor ve yeni bir isimle fabrika yeniden açılıyor; adı ARIKOL. Bu isim yeni ve pervasız bir sömürünün de adı oluyor. İki yıl zam yok, iki yıl saldırı var. Ardından % 30'luk zam. Enflasyon % 100'lerde. Yeni isim altında bir şeyi daha öğreniyor patron: Kürtlere iş yok. Çalışanların hemen hemen hepsi Batı-Doğu Karadenizli. Karşı ve iki Malatyalı'yı saymazsak! İşçiler de, patron da yaşananlardan öğreniyorlar. Birinin arkasında devleti var, diğerlerinin de birlikleri! Böylelikle günümüze geliniyor. Bu süre zarfında başka başka fabrikalar açılıyor gasp ettikleriyle. Tüm bunlar işçiler tarafından biliniyor. 400-500 derecelik fırınların çalıştığı, havalandırmanın çalıştırılmadığı, yanan yağın çıkardığı duman ve tiner kokusu altında çalışan, özellikle de yoğunluğu oluşturan genç bayan işçilerin alnteriyle semiren sermaye hergün yeni saldırılarla kavgaya davet ediyor işçi sınıfını.

Fakat içgüdüsel de olsa bayan işçiler

daha bir birlik, daha fazla haklarını savunuyor. Bunlardan biri Ocak zammında yaşıyor. Patron zam farklarını vermeyi reddediyor. Bunun üzerine bayan işçiler patronun önünü kesiyor. Ya zam ya da çalışmıyoruz diyorlar. Patron korkusundan bilmiyordum diyerek, hemen ödüyor farkları. İkinci saldırı Nisan'da yaşıyor. Mesailer % 100'den % 50'ye indiriliyor. Bunun üzerine bayan işçiler kendi aralarında iki işçi seçip gönderiyorlar patrona. Patron kem küm ediyor. İşlerin sıkışıklığının da etkisiyle, aslolarak ortalığı alevlendirmemek için tamam diyor. Bu olay, işçilerde "birlikte olunca kazanabiliriz"i düşündürüyor. Fakat sınıf güdülerini tam anlamıyla gelişmemiş genç işçiler hepsi. Kazanımlar erkek işçiler nezdinde de takdirle karşılanıyor. Erkek işçiler birbirleriyle alay etmeye başlıyorlar. Şu kızlar kadar olamadık diye.

Bu arada patronun adamları tüm yukardaki süreç boyunca sendikaların kötülüklerinden, teröristliklerinden bahsediyorlar sohbetlerinde. İşçiler de alternatifini göremedikleri oranda ya susuyorlar ya da onu haklı çıkaran bir iki şey söylüyorlar. Kendi gücünü tam görememenin payı var bu davranışta.

Haziran'ın başında bir iki bayan işçi sendika çalışması başlatıyor, fakat yol alamıyorlar. Başlatanlar işçilerin geneline bir güven veremiyorlar. Ama böyle bir dinamğin olduğu ortaya çıkıyor. Böyle bir tartışma yaşıyor alttan alta. Bu tartışmalardan birinde devrimci politikalara yakın olmayan fakat doğal önder olan bir işçiyle beraber sendika çalışmasını başlatmamız gerektiğine karar verdik. Bu bizim en doğal hakkımızdı. Patron kendi örgütlülüğü ile bizim örgütsüzlüğümüzden yararlanarak sürekli saldırıyordu ve artık buna dur denmeliydi. Bunun üzerine ertesi gün önceki çalışmayı başlatanlarla birlikte 5 kişi komitemizi kurduk. Çalışmanın DİSK Birleşik Metal'de ve gizli yürütülmesi, bu 5 kişi dışında kimse tarafından bilinmemesi ve güvenilir olan işçilerle konuşulması şeklinde kararlar aldık. Sendikayla konuşup yasal prosedür konusunda bilgi aldık ve tüm kararları komitenin alacağını, sendikada toplantılar yapacağımızı ilettik ve kabul ettirdik. Hızlı bir çalışma sonucunda 1 hafta içerisinde çoğunluğu (hemen hemen tüm işçileri) örgütledik. Örgütlenme çalışması öyle bir hızla sürdü ki komite sağlıklı bir toplanıp olabilecekler karşısında neler yapılması gerektiği konusunda kararlar alıp bunu işçilerle ortaklaştıramadı. Sadece sendikada yaptığımız toplantıda kaybedecek bir şeyimiz yoktu. Patronun bizim en doğal hakkımız olduğu, ya hep beraber ya hiç

Metal İşçileri Bülteni

Sayı:3 • Ağustos '97 • Fiyat: 25.000 TL

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

Herkese İş! Çalışanlara İş Güvencesi! 6 Saatlik İşgünü!

İnsanca Yaşam Düzeyi İçin Yeterli Ücret!

Herkese Parasız Sağlık Hizmeti!

İşkolunda Birleşik Tek Sınıf Sendikası!

birimiz dediğimiz bir konuşma yapıldı.

Kitleyi politikleştirme, olabilecekleri gösterip birlikte davranmayı somutlayacak eylem biçimlerini tartışmadan sendikalaşma çalışması patronlar tarafından duyuldu. Korkuyu öyle yoğun yaşıyorlardı ki ertesi gün (15 Temmuz) işbaşı yapan işçiler bekçi kulübesinde şu yazıyı görüyorlar: "Ekonomik nedenlerden dolayı fabrikayı kapatmak zorunda kaldık. Tüm çalışanlara teşekkür eder, bundan sonraki hayatlarında başarılar dileriz. Tazminat ve diğer haklarınız 7 Ağustos'ta ödenecektir."

İşçiler bunu gördüğünde bir taraftan belirsizlik, bir taraftan hakların verileceği sözü ile dağılma yaşıyor ilk vardiyada. Ardından aynı şey ikinci vardiyada yaşıyor. Aynı gün makinalar sökülmeğe başlanıyor. Fabrika satışa çıkarılıyor.

Yıllardır fabrikada çalışan, değer üreten, patrona daha fazla fabrika açtıran işçiler bir anda sokağa atılıyorlar. Kapitalistin en ufak hak için verdiği cevap bu. O alışmış her zaman yeni yeni işçilerin haklarını gaspetmeye. O fabrikaları yaratan eller o fabrikalara sahip olmadıkça kazanımlarla kayıpları birlikte yaşayacağız. Kazanımları kaybetme tehlikesini kapitalizm sürdürükçe hep yaşayacağız.

Bugün belki işçiler işlerinden atıldılar. Ama kazandıkları birşey var. Bir yere kadar birlikte birşeyler üretmeye ve daha iyi bir dünya kazanmaya cüret ettiler.

Yaşanan sendikalaşma süreci ise birçok şeyin yanısıra şunu gösterdi:

- Sendikalaşmayı zamana yaymanın gerektiğini,
- Komitenin işlevsel kullanılması gerektiğini,
- Gelişebilecek her duruma karşı ortak tavrın belirlenmesi gerektiğini.

Arıkol'dan devrimci bir işçi

Merter İşçi Kurultayı ve EMEP Reformizmi

Merter İşçi Kurultayı 7 Eylül Pazar günü yapıldı. EMEP'in Şubat ayından bu yana 3 S (sekiz saatlik işgünü, sigorta, sendika) formülasyonu etrafında ördüğü, yasakçı tavırlarla kendi politik tekeli altında tutmaya çalıştığı Merter İşçi Kurultayı, ardında bir dizi tartışma bırakarak gerçekleşti.

Sınıf hareketinin durgun olduğu ve sermayenin dizginsiz saldırılarının sürdüğü bu dönemde, işçi kurultaylarının ve benzeri işçi platformlarının önemi kimse tarafından yadsınmaz. İşçi hareketinin sendikal ihanet çeteleri eliyle denetim altında tutulduğu, dahası yönlendirilmeye çalışıldığı; tarihsel hak ve kazanımlarının tek tek gasp edildiği günümüzde bu tür öncü işçi platformları, mücadelenin yükseltilmesinin kaldıraçları olabilecek araçlardır.

Elbetteki hiçbir araç, onu kullananların politikalarından ve yönelimlerinden bağımsız ele alınamaz. Dahası araca biçim veren de bu politikaların ve yönelimlerin kendisidir. Merter İşçi Kurultayı'nı da işte bu çerçevede ele almak ve değerlendirmek gerekir.

İşçi hareketi tarihimizde, özellikle yakın dönemde, Kurultay pratikleri ile sıkça karşılaşırız. '91 İstanbul İşçi Kurultayı, '95 İSSP Kurultayı, Emegün Kurtuluşu Kurultayı, SSK Kurultayı vb. bir çok örnek sıralanabilir. Birbirinden biçim ve içerik olarak ciddi farklılıklar arzeden bu örneklerin hepsi de benzeri iddialarla formüle ediliyordu. "Öncü işçilerin platformu olmak, işçi sınıfının sorunlarına çözüm yolları üretmek, işçi sınıfının mücadelesini yükseltmek, işçi sınıfının örgütlenmesinde yol açıcı olabilmek" vb. iddialar her dönem kurultayları anlamlandıran söylemler oldu. İster sendikal zeminlerden şekillensin, ister çeşitli siyasal öznelerin etkinlikleri ile gerçekleşsin bu genel hedefler hep önplanda tutuldu. Ancak sonuçları itibarıyla ele aldığımızda, bu kurultaylara hakim olan politik yaklaşımların bir ürünü olarak, tümünün bu iddiaları boşa çıkartan biçim ve içeriklerle geride kaldığını görüyoruz. Tıpkı Merter İşçi Kurultayı'nda olduğu gibi.

Öncelikle kurultayları işçi sınıfının asıl örgütlenme biçimlerinin yerine koyan, mutlaklaştırıcı bir yaklaşım

içerisinde olmadığımızı belirtelim. Kurultaylar olsa sınıfın politik ve sendikal örgütlenmesinde birer basamak işlevi görebilirler. Kurultaylara asıl önemini veren öncü işçi dinamiklerini birleştirici yanındır.

Sınıfın örgütlenme ve hak alma mücadelesinin geri bir düzeyde seyrettiği, düzen güçlerinin sınıf üzerindeki denetim ve yönlendiriciliğinin güçlü olduğu, sınıf hareketinin devrimci önderlik planında ciddi bir boşluk yaşadığı böylesi bir süreçte; öncü işçileri belli sorunlar etrafında biraraya getirmek ve ortak tavır almaya yönlendirmek kurultayların temel mantığı olmak zorundadır. Bu bir yanı ile devrimci sosyalist hareket ile işçi hareketinin bir buluşma kanalı olacaktır, bir yanıyla da işçi sınıfının bağımsız politik tavrının oluşturulması sürecine katkıda bulunacaktır.

Bu temel yaklaşım kurultayların biçimini de belirler. Öncelikle kurultaylar salt tartışma platformları olarak ele alınamazlar. Kurultaylar ön çalışmalar ve sonuçları ile bir eylemli süreci koşullamalıdır. Yukarıda söylediklerimizin tümü ancak eylemli bir süreç içerisinde, öncü işçilerin kurultayı sahiplenmesi ile gerçekleşebilecektir. İkinci olarak, kurultay işçi sınıfının sorunlarının ve çözüm yollarının tartışılabilirdiği özgür bir kürsü olabilmelidir. Demokratik işleyiş ve yaklaşımın kurultaya hakim olması gerekir. Bu ise lafla değil, taban inisiyatifine dayanan mekanizmaların işletilmesi ile mümkün olacaktır. Alt komitelerin kurulması, delege sisteminin hayata geçirilmesi, seçme ve seçilme serbestisi, karar önerme ve tartışma hakkı, serbest kürsü bunların başlıcalarıdır. Elbette ki bunlar tekeli ve içe kapanık bir tavırla değil, mümkün olan en geniş katılımı gözetken anlayışla hayata geçirilmelidir. Ajitasyon ve propaganda serbestisini de unutmamak gerekir.

Sınıf mücadelesi içerisinde araç ve yöntemlerin kendinden menkul sonuçları olamayacağını, onu kullananın politikalarının belirleyici olduğunu söyledik. Önceki kurultay çalışmalarında olduğu gibi Merter İşçi Kurultayı'nda da temel çelişki burada yaşandı. Merter İşçi Kurultayı'na

rengini veren EMEP'in politik platformuydu. Kurultay'ın içeriğini, biçimini, sonuçlarını ve geleceğini de belirleyen EMEP reformizmi oldu. Çelişki; liberal reformistlerin platformu ile bir öncü işçi platformunun, işçi kurultayının temel mantığı arasında şekillendi.

Merter İşçi Kurultayı, işçi sınıfının yakıcı ekonomik, sendikal ve soyal hak talepleri üzerinden yükseliyordu. Ancak sorun 3 S ile formüle edilen bu güncel taleplerde yaşanmadı. Asıl sorun, bu güncel taleplerden yola çıkılarak varılan politik platformun kendisindeydi. Kurultay'a çağrı için Emek gazetesinin özel sayısı olarak çıkarılan broşürün başlığı söyleyeceklerimizi özetleyecektir: "Sendika, sigorta, 8 saatlik işgünü. İnsanca yaşayacak ücret, bağımsız demokratik Türkiye için 7 Eylül'de kurultaydayız"

Liberal demokratizmin politik platformu kendisini Merter'de işte böyle üretiyor. "Demokratik devlet", "demokratik Türkiye" hayalleri işçi sınıfına işte böyle pompalanmaya çalışılıyor. Sınıfı "demokrasi mücadelesi içinde eğitmek" adı altında, hem de bir işçi platformu görüntüsü ile dizginlemek işte böyle oluyor.

Söylediklerimizin bir de pratiği var elbette. Bu, Merter İşçi Kurultayı'nın hazırlık süreçlerinden, Kurultay gününe dek devam eden EMEP'in pratiğidir: Düzen güçleri karşısında olabildiğince pasif ve uzlaşmacı, devrimci ve komünist güçler karşısında yasakçı ve saldırgan. 3 S için dişe diş mücadeleden bahsedip, eylemli bir Kurultay sürecinden uzak duran. "Demokratik ve özgür bir kürsü" yaratmaktan dem vurup; sonuçları önden belirlenmiş, tüm demokratik işleyişleri askıya alan bir tutum vb. vb...

İşte Merter İşçi Kurultayı adındaki ucubenin ardındaki gerçeklik budur. EMEP'in yüzüdür.

Tekstil İşçileri Bülteni ve Kurultay'da Sınıf Tavrı

Merter İşçi Kurultayı çalışmaları Şubat ayı içerisinde başladı. Aslolarak EMEP'in başlattığı ve politik tekeli ile yürütmeye çalıştığı Kurultay çalışmalarına, Tekstil İşçileri Bülteni okurları da ilgi gösterdiler.

Nisan ayından itibaren Merter İşçi Kurultayı çerçevesinde kendi politikalarımız ve araçlarımızla bir çalışma yürüttük. Başta Tekstil İşçileri Bülteni olmak üzere, özel sayılarla, toplantılarla, Merter'deki tekstil işçileri ile oluşturulan komitelerle Kurultay çalışmasını kendi cephemizden örgütledik. Dahası Kurultay Hazırlık Komitesi'nin hazırladığı tüm etkinliklere aktif bir katılım sergiledik. İmza kampanyasından, Kurultay gece ve gezilerine kadar tüm etkinliklerde yer aldık, güç taşındık. Tüm bu süreç boyunca karşımıza EMEP'in yasakçı ve saldırgan tavrı çıktı. Daha işin başında, bize imza kampanyasının metnini bile vermek istemeyen EMEP'liler, Kurultay gecesinde bir yoldaşımızın Bülten dağıtımını fiili bir saldırı ile engellemek istediler. Kurultay gezisine katılımımızı, okurlarımıza bilet vermeyerek engellemeye çalıştılar, vb. vb...

EMEP'in tüm bu yasakçı ve tekeli yaklaşımına rağmen, biz kendi politik çalışmamız çerçevesinde Kurultay'a hazırlıklarımızı sürdürdük. Kurultay'a çağrı içeren ve Merter'de dağıtılan iki özel sayımızla çalışmayı yoğunlaştırdık. Merter'de çalışan tekstil işçileri ile oluşturduğumuz komiteleri Merter İşçi Kurultayı'na da yönlendirdik. Aynı dönemde önümüze hedef olarak aldığımız "Tekstil İşçileri Kurultayı" sürecini, Merter'de, Merter İşçi Kurultayı hazırlıkları ile birleştirdik. Geleneksel devrimci hareketin politikasızlıktan, grupçu yaklaşımlardan kaynaklanan uzak durma refleksinin aksine, EMEP'in liberal/reformist platformunu kıyasıya eleştirerek Merter İşçi Kurultayı'nı destekledik. Merter İşçi Kurultayı'nı mücadelenin yükseltilmesinde bir kaldıraç çevirmek hedefi ile hareket ettik. Bağımsız politik çalışmamızın gücü ile Kurultay'a katılmayı ve politikalarımızı taşımayı hedefledik.

Kurultay çerçevesinde sürdürdüğümüz ısrarlı çalışma, EMEP'in saldırılarını büyük oranda boşa çıkardı. Dahası çalışmamız tüm sınırlılığına rağmen, yarattığı basınçla EMEP'in yasakçı ve tekeli yaklaşımında kırılmalar yarattı. EMEP reformizmini de teşhir ederek yürüttüğümüz çalışma EMEP'e bir takım geri adımlar da attırdı.

Ancak Kurultay günü yaşananlar EMEP reformizminin yüzünü bir kez daha ortaya serdi. Kurultay'ın ön günlerinde, bizi de şaşırtacak tarzda açıkladıkları bir takım "demokratik" kuralların ardındaki ikiyüzlülüğü Kurultay günü gördük. Kurultay öncesi yaptığımız görüşmeler sonucu Kurultay'a Merter'de tekstil fabrikalarında çalışan delegelerimizle katılmak, konuşma hakkı almak, pankart ve dövizlerimizle şiarlarımızı ifade etmek vb. konularda EMEP'lilerle anlaşmıştık. Ancak Kurultay günü konuşma hakkımız dışında, tüm konuşulanları boşa çıkaracak bir pratikle yüzyüze kaldık. Yeni bir yürütmenin seçilmeyişi, delege sisteminin işletilmeyişi, karar tasarılarının önden hazırlanması ve tartışmaya açılmayışi vb. uygulamalarla karşılaştık. Dahası pankart ve dövizlerimiz EMEP'liler tarafından engellenmeye kalkışıldı. Provokatif bir çatışma ortamına izin vermemek için bu engellemeyi sağduyu ile karşıladık. Tüm bunlara, çalışmamız Tamer Kapucu'ya gerçekleşen polis saldırısında EMEP'li Kurultay Divanı'nın tavrı eklenmelidir.

Kurultay salonuna pankart açarak, yürüyüş koluyla gelmemizi bile hazmedemeyen EMEP'li Kurultay Divan Başkanı; "Geldiniz ve yine ortalığı karıştırdınız" diyor. Bizim buna yanıtımız açıktır: İşçi sınıfının devrimci davasını savunuyoruz, bunun gereklerini yerine getiriyoruz. Bunun adı "ortalığı karıştırmak" ise, bundan sonra da "ortalığı karıştırmaya", siz liberal-reformistlerin huzurunu bozmaya devam edeceğiz.

Merter İşçi Kurultayı'ndan gözlemler...

*Kurultay'ın düzenlediği salona, Kurultay başlangıç saati olarak belirtilen 11.00'de geldiğimizde, salon neredeyse boş durumdaydı. Katılımcılar parça parça gelmeye devam ediyorlardı. Salon kapısında, üzerlerinde "3S" ve "Merter İşçi Kurultayı" yazılı tişörtleri ile EMEP'li gençler vardı. Onların hemen ilerisinde de resmi ve sivil polis ekipleri bekliyordu.

Polisler gelenleri tek tek durduruyor ve arama yapıyordu. Polisin bu yasadışı tutumuna ne Kurultay Hazırlık Komitesi, ne de kapıda bekleyen Kurultay görevlileri müdahale etmiyordu.

Kapıda polisin keyfiyeti sürerek, sokağın başından alkışlarla ve sloganlarla Tekstil İşçileri Bülteni okurları geldiler. Açtıkları "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni! Güç Örgütlülüktedir!" pankartı ile yürüyen Tekstil İşçileri Bülteni okurları coşkulu bir atmosfer yarattılar.

O ana kadar keyfi tutumlarını rahatlıkla sürdüren polisler, Bülten okurlarının bu tavrı karşısında saldırganlıklarını artırdılar. Tekstil İşçileri Bülteni çalışanı Tamer Kapucu'yu hedef seçerek gözaltına almak istediler. Bu yöndeki ilk girişimleri Bülten okurlarının militan tutumu ile boşa çıkarıldı. Bunun üzerine iyice çileden çıkan polis, Kurultay Divanı'na salonu basma tehditleri yağdırmaya başladı. Kurultay Divanı'nın tavrı ise uzlaşma yönünde oldu. Bir yandan polisle görüşerek, diğer yandan Tamer'i karakola gitmeye ikna etmeye çalışarak ilginç bir tutum sergilediler. Kurultay'ın meşruiyetini ve Kurultay katılımcılarını (ki Tamer aynı zamanda 13 yıllık bir tekstil işçisidir) savunmak ve sahiplenmek yerine, geri adım atmayı tercih ettiler.

İlginçtir, bu gelişmeleri en iyi özetleyen sözü Kurultay görevlilerinden bir genç söyledi: "Biraz daha geri adım atarsak salona gelip bizi de alacaklar".

*Tekstil İşçileri Bülteni çalışanı Tamer'e dönük polis saldırısının yarattığı gerginlik ve tartışmalar saat 12.30 sıralarına kadar devam etti. Kurultay düzenleyicileri Tamer'in yanına bir avukat vererek karakola göndereceklerini, avukatın orada Tamer'le birlikte bekleyeceğini, kısa bir ifade alındıktan sonra Tamer'in avukatla geri geleceğini açıkladılar. Kurultay Divanı'nın verdiği bu söze karşılık, Tekstil İşçileri Bülteni okurları okurları Tamer'in avukatla birlikte gitmesini kabul ettik. Ancak Kurultay Divanı'na güvenmekle doğru bir davranış içerisinde olmadığımızı kısa süre sonra anladık. Tamer'in yanında giden EMEP'in avukatı kısa bir süre sonra yalnız döndü. Tamer ise, keyfi bir şekilde Tozkoparan Karakolu'nda ve Vatan TEM'de işkence altında 1.5 gün tutuldu. EMEP'in avukatı, verilen sözleri boşa çıkararak, karakolda Tamer'i yalnız bırakıp dönmüştü. Savunması ise ilginçti: "Baroya haber veririm, bir avukat gönderirler."

*Tamer'in gözaltına alınması ile ilgili yaşananlar, Kurultay Hazırlık

Komitesi'nin verdiği sözleri ilk boşa çıkarışı olmadı. Kurultay Divanı daha önce kendileri ile görüşen Tekstil İşçileri Bülteni okurlarına verdikleri bir dizi sözü de boşa çıkarıcı tavırlar geliştirdiler. Ön görüşmede, Tekstil İşçileri okurlarının pankart ve dövizlerinin Kurultay salonunda açılabilceğini söyleyenler, Kurultay günü bunu engellediler. Hatta başlangıçta polisin bile yapmadığını yapmaya kalkıp, "Tekstil İşçileri Bülteni Okurları" imzalı pankarta el koymaya bile kalktılar.

*Kurultay saat 12.00 civarında başladı. Başlangıçta salonda 250'nin biraz üzerinde bir katılım vardı. Ancak bu katılım ilerleyen saatlerde düştü. Saat 14.00 civarı salonda bulunanların sayısı 160 civarındaydı. Kurultay'ın son anlarında ise bu sayı 90'lara kadar düştü.

*Kurultay'ın açılış konuşmasını Kurultay Hazırlık Komitesi ve Divan Başkanı Seyit Aslan yaptı. Kısa bir süre önce Sun Tekstil'de işyeri temsilciliğinden indirilen Seyit Aslan, kısaca 3S mücadelesinden ve Kurultay hazırlık sürecinden bahsetti.

*Kurultay Hazırlık Komitesi, kürsünün tüm Merter işçilerine açık olduğunu açıklamıştı. Kurultay çalışması sırasında gösterdikleri yasakçı yaklaşımlarıyla taban taban zıt görünen bu tutumun nedeni daha sonra ortaya çıktı. Kürsüden yapılan işçi konuşmalarının, Kurultay'ın biçimine ve sonuçlarına hiçbir etkisinin olmadığını Kurultay sonunda anladık.

Birincisi; kurultayın temel işleyişlerinden biri olan ve mutlaka yapılması gereken yeni bir yürütme ve divan seçimi gerçekleştirilmedi. Bu konuda bir açıklama dahi yapılmadı. **İkincisi;** yine her kurultayın temel işleyişlerinden biri olan alt komiteler ve delege sistemi hayata geçirilmedi. **Üçüncüsü** ve daha belirleyici olanı; Kurultay sonu karar tasarılarının hazırlanışı ve onaya sunuluş tarzı idi. Konuşmalar biter bitmez, EMEP işçilerin hazırladığı iki karar taslağı (ki bunların önden hazırlandığı çok açıktı) okundu. Hiçbir soru ve tartışmaya izin vermeden, oylama bile yapılmadan tasarılar divan tarafından kabul edildi. (Gerçi o sırada salonda sadece 90-100 kişilik bir kitle kalmış durumdaydı. Bunların çoğunluğu da EMEP'i destekleyen yönetici ve görevlilerden,

sendikacılardan oluşuyordu.) Dahası Kurultay sonuç bildirgesinin de daha sonra Divan tarafından hazırlanıp, kamuoyuna sunulacağı açıklandı.

Özetle; açık kürsü maskesi ile sergilenmeye çalışılan "demokratik ve katılımcı kurultay" oyununun altından, yine EMEP'in yasakçı tavrı çıktı. Hiçbir seçim, oylama, komiteleşme ve delegelik sisteminin işletilmediği; bir tartışma platformu yaratmak yerine, konuşmacı işçilere "23 Nisan çocukları" muamelesini reva gören bir Divan'ın (tamamı EMEP'lilerden oluşuyordu) yönetiminde gelişen bir Kurultay...

*Kurultay'a katılımın düşüklüğü dikkat çekiciydi. Her ne kadar EMEP İl Başkanı konuşmasında, taş çatlasa 300 kişinin olduğu salona bakıp 1000 kişiden bahsetse de zayıflık açıkça gözlenebiliyordu. Aslında bu katılım gerçekten Merter işçilerini temsil edebilse bir zayıflıktan bahsetmek doğru olmazdı. Ancak salona bakan her göz, bu sayının büyük bir bölümünün Merter'le ya da işçilikle bir alakası olmadığını görebilirdi. Bir örnek vermek gerekirse; Merter'de mücadelesinin başını çeken ve mücadelesi ile tüm Merter işçilerine örnek teşkil eden Sun Tekstil işçileri Kurultay'da yoktular. Kurultay salonunun en büyük pankartının Sun Tekstil İşçileri imzalı olması bu gerçeği gizleyemedi. Salonda bulunan Sun işçilerinin sayısı bir elin parmaklarından daha azdı.

*Katılımın düşüklüğünün yanı sıra, katılımcıların Kurultay'a ilgisizliği ve coşkusuzluğu göze çarpan diğer bir durumdu. Kurultay ilerledikçe salondaki insan sayısındaki büyük düşüş bunun en net göstergesi oldu.

*Katılımın ve coşkunun düşüklüğünde polisin saldırgan tavrının etkisi olduğu açık. Ancak bu durum sadece Kurultay günü için bir anlam taşıyor. Sorun Kurultay hazırlık sürecinin yaşanışında ve Kurultay'ın biçiminde aranmalıdır. Kurultay ön sürecini eylemli bir sınıf dayanışması süreci olarak hazırlamazsanız eğer, bu sonuç kaçınılmazdır. 3S'in dışı dış bir mücadele ile kazanılacağını defalarca vurgulayıp, 7-8 aylık Kurultay hazırlık sürecinde eylemli bir hat izlemezseniz ortaya böylesi bir ucube çıkar.

Bu ucubenin en traji-komik örneği Kurultay'ın açılış konuşmasının sonudur herhalde. Kurultay Divanı

tarafından Nakış İşçileri Birliğinin ve Kurultay hazırlıklarının mimarlarından olarak tanıtılan nakış işçisi konuşmasını "Yetkililerden ilgi ve destek" isteyerek sonlandırdı. Şüphesiz ki, bu ucubenin sorumluluğu, alanının doğal bir öncüsü olan nakış işçisinin değildir. Sorumluluk, 7-8 aylık hazırlık süreci boyunca onun kendiliğinden bilincini ilerletmek ve mücadelesini yükseltmek yerine, verili bilincini kalıcılaştıran sözde "sınıfın öncüleri"ne aittir.

*Yukarıda Kurultay'a katılımın Merter işçisini temsil etmediğini söylemiştik. Bu durumun diğer bir göstergesi konuşmacıların dağılımıydı. Yirminin üzerindeki işçi konuşmacıların neredeyse yarısı nakış atelyelerinde çalışan işçilerdi. Deyim yerinde ise Kurultay Merter İşçi Kurultayı değil, Nakış İşçileri Birliği toplantısı gibi geçti.

*Diğer bir ilginç durum; başta EMEP'li yöneticiler ve EMEP'li olduğu her halinden belli işçilerin yaptığı konuşmalar olmak üzere, hiç bir konuşmada "sosyalizm" kelimesinin geçmeyişi idi. (Tekstil İşçileri Bülteni okurlarının yaptıkları üç istisna konuşma dışında)

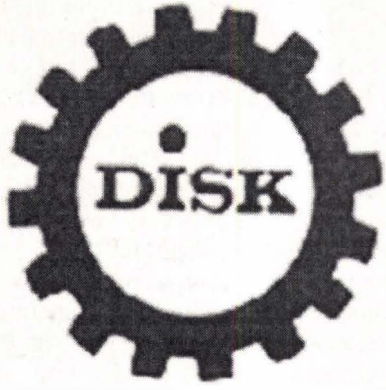
Öyle ki; empirme işçileri adına konuşma yapan EMEP Güngören Yönetim Kurulu üyesi konuşmasının bir bölümünde "sosyalizm" demek yerine "Dördüncü S" demeyi tercih etti. Tahmin edebileceğiniz gibi "4. S" için mücadeleyi de uzun geleceğin sorunu olarak bir kenara koydu ve "Demokratik Türkiye için 3 S mücadelesini yükseltelim" çağrısında bulundu.

*Tekstil İşçileri Bülteni okurları ve onlar gibi konuşma listesine Divan'ın inisiyatifi dışında dahil olanları dışarıda bırakırsak, yapılan tüm konuşmalar bir bütünün parçaları gibiydiler. Konuşmacılar EMEP'in Kurultay çalışmalarında öne çıkardığı talep ve sorunları paylaşmış durumdaydılar. Sırası gelen çıkıp kendisine verilen bölüm ile ilgili konuşmasını yapıyordu. Konu sıralaması şöyle: 8 saatlik işgünü, sigorta, sendika, kötü çalışma koşulları, genç emek sömürüsü, kreş sorunu, eğitim. Bu sıralamayı arada EMEP'li bazı işçilerin yaptıkları toparlayıcı konuşmalar kesiyordu. (Güngören EMEP YK üyesinin konuşması gibi)

En iyi niyetli bir biçimde bu durum Kurultay Hazırlık Komitesi'nin iç uyumu olarak yorumlanabilir. Ancak bu durumda da, aklımıza neden toplum ve işçi sınıfının gündemini kesen daha temel gündemlerin ele alınmadığı sorusu geliyor. Susurluk, Kürt ulusal sorunu, sendikal ihanet ceterleri, ESK, özelleştirme saldırısı vb. vb...

*Tüm bu ucubeyi ve bu ucubedeki EMEP'in rolünü özetleyen en iyi konuşmayı, yine EMEP'li olduğu bilinen bir Kale Kilit işçisi yaptı. Konuşmasının başında işçileri politik mücadele sahasına çağırarak bizi biraz şaşırtan EMEP'li işçi, konuşmasının sonunda durumu açıklığa kavuşturdu. "Burjuva partilere gitmemek lazım" diyen işçi, Merter işçilerini parti seçerken dikkatli olmaları için uyardı.

DİSK'in 10. Genel Kurulu neyi temsil ediyor?

bir rol oynamıştır. Bugünkü hareketin geri düzeyinden bakarak DİSK'in geçmişini abartanlar gerçekte nesnel yan ile öznel yanı birbirine karıştırıyorlar, aralarındaki bağlantıyı çarpıtıyorlar. Evet DİSK geçmişte birçok şanlı mücadeleye imzasını atmıştır. Ama hangi ortamda? Eğer öznenin, toplumsal süreçler içindeki yeri açıklanmazsa yaşananları bir takım kişilerin kahramanlıkları ya da şimdiki yöneticilerin gerilikleri olarak anlamak gayet doğaldır.

Bugünün sermaye ve MGK işbirlikçisi Rıdvan Budak'ın '80 öncesi işten atılan birkaç işçi için fabrika müdürlerinin kapısını kırarak içeri giren, yakasına yapışan bir sendikacı olduğunu acaba biliyorlar mı? Önemli olan toplumsal mücadelenin gelişmiş olduğu bir dönemde genel hareketin itkiyiyle birşeyler yapmak değil, hareketin gerilediği bir dönemde onu öne çıkarabilmektir. Verilen birçok mücadelede sendika yönetimlerinin bu sürecin bir parçası ve onun yöneticisi mi, yoksa sahte bir öncüsü mü olduğu bugün ortaya çıkmıştır. Rıdvan Budak benzeri birçok sendikacı vardır bugün DİSK içinde. Bunların gerçekliğini ifade eden geçmişleri değil bugünleridir. Bugün mücadelenin neresindeler, neyi, kimi temsil ediyorlar?

1980'den sonra DİSK'in yeniden açıldığı yıl, tam da sınıf hareketinin kıldığı bir yıldır. '87-91 sınıf hareketinden ders alan burjuvazi DİSK'in yeniden açılmasına izin verdi. Çünkü sınıf hareketinin ileri çıkan kesimlerini sendikal bürokrasiyi kullanarak düzene yeniden kanallandırmak planları yapıyordu. Gerçekten de DİSK'in sonraki genel kurulları sosyal demokratlar arası bir çekişme olarak geçti. Burjuvazinin her türlü saldırısının destekçisi ve uygulayıcısı bir partinin DİSK içerisindeki bu gücü, işçi kuşağının kötüleştirilmesinde önemli bir rol oynadı.

DİSK'in açılması ve mal varlığının geri iadesi sendika yöneticilerinin ganimetten pay alır gibi bunun üstüne gitmesini sağladı. Oysa bırakın devrimci sendikacılığı, onurlu bir sendikacılık anlayışına sahip olanların dahi şunları söylemesi gerekirdi: "Bu mal varlığı ve paylar, işçilerin birikimidir. Ancak onlar için kullanılabilir. Biz yasal olarak hakkımız olan bu parayı almayacağız".

DİSK içindeki İlerici Muhalefet!

Bugün DİSK her yönüyle çürümüş bir sendikal yapı haline gelmiştir. Birçok sendikacı, devrimci güçlere karşı açık bir sınıf işbirliği tavrına girmiştir. Sosyal demokrasinin işçiler üzerindeki kötürümleştirici rolü son derece açıktır. Bu konuda sendikalar içindeki reformist kesimlerde bile az çok bir görüş birliği vardır. Ancak sadece sendika üst yönetimleri ile sorun bitmemektedir. Tabanda, şubeler düzeyinde de yaygın bir çürümeye vardır. En ileri görünen kesimler üzerindeki reformist etkiler, özellikle devrimcilerle karşı karşıya geldiklerinde kendisini açıkça göstermektedir. Bu kesimlerle ortak hareket etmek yerine, onları uzaklaştırmak ve tecrit etmek çabası hakimdir.

DİSK yönetiminden farklılığını ifade eden şubeler bunu ortaya koymaktan genelde acizdir bugün. Türk-İş içerisinde şubeler bazında geliştirilebilen kimi muhalif tavırlar DİSK şubelerinde neredeyse hiç görülmemektedir. DİSK yönetiminin oynadığı ayak oyunları, ilerici görünen şubelerde dahi hakim olabilmektedir. DİSK yönetimi kendisine muhalif gördüğü güçleri kolayca disiplin kurullarına verebilmekte, ihraç cezası çıkarabilmektedir. Muhalif şubeler buna karşı tepki örgütlemek alanında dahi son derece zayıf kalabiliyorlar.

DİSK içerisindeki en büyük iki sendika Genel-İş ile Birleşik Metal-İş

sendikalarıdır. Bunlardan Birleşik Metal-İş'in Genel Kurulu DİSK Genel Kurulundan iki ay sonra, Kasım ayında yapılacaktır. Delege seçimlerini yenilemeden yapılan bir genel kurul tabanı ne kadar ifade edecek? Bunlar kimin başına yönetici olarak gelecekler? Bu kadar ayak oyunu yapan bir sendikanın işçilerin gözünde ne kadar güvenilirliği olur? Aynı soruyu çevirip Birleşik Metal'cilere soralım. Aylar önce alınan bu karar için ne yaptınız şimdiye kadar? "Ne yapalım, merkez böyle karar almış" demek mazeret mi? Yoksa bütün bunlara razı olmanın arkasında yerlerini bir süre daha koruma çabası mı var? Daha kendi sendikasının içindeki çürümüşlüğü karşı çıkmayanlardan kim sınıfın sorunlarına sahiplenmesini bekleyebilir? Size işçiler çıkıp da "siz kendi yöneticilerinizle başedemiyorsunuz, gelip bizim patronlarla mı başedeceksiniz" demeyecekler mi? Sendikalaştırmaya çalıştığınız bir fabrikada işçilere "mücadele etmeden haklar elde edilmez, işten atılmayı göze almadan bu iş olmaz vb." sözleri söylemek kolaydır. Siz niye sendika üst yönetimlerine karşı mücadeleyi göze almıyorsunuz? Fabrikadaki işçinin 10 defa mücadele etmesi gerekiyorsa, sizin yüz kere mücadele etmeniz gerekiyor. Bunun altında kalmamanın yolu ya yapılanın doğru bir uygulama olduğunu söyleyip, savunmaktır, ya da buna karşı doğru dürüst mücadele vermektir. "Ne şiş yansın, ne kebab" demenin sonu hepinizin toptan yanıp gitmesi olacaktır. Sınıf mücadelesi yükseldiği oranda bütün bunlar bir bir önünüze çıkacaktır.

DİSK 10. Genel Kurulu

12-13-14 Eylül tarihlerinde DİSK'in 10. Genel Kurulu Dedeman otelinde yapılacak. DİSK yeni oluşturduğu otel toplantıları geleneğini bu genel kurul ile taçlandırarak. Bu DİSK'in sınıftan tümüyle uzaklaşmışlığının açık bir göstergesidir.

Sendika bürokratları "çağdaş sendikacılık" adını koydukları sınıf işbirlikçiliği ve ihanet çizgisini, bu genel kurulda 2000'li yılların sendikacılık anlayışı olarak paketleyip sunacaklar.

DİSK içerisinde belli tepkiler olmakla birlikte anlamlı bir sınıf sendikacılığı çizgisi getirilmemiştir henüz. Çeşitli çevrelerde gelişen tepkiler ve örgütlenmeler ise kendi içerisinde birçok tutarsızlık ve sendikalist bir eğilim taşımaktadır. Sendikalarda yaşanan sorunları kendi içinde ele alarak, kendi içinde çözmeye çalışmak eğilimi hakimdir. Buradan kalkarak bu genel kuruldan anlamlı bir karşı koyuşun ve çekışmenin yaşanmayacağını şimdiden söyleyebiliriz. Devrimci sınıf sendikacılığı çizgisinde bir mücadeleyi başlatmak ve sürdürmek sınıf devrimcilerinin omuzlarında yükselecektir. Bu mücadelenin bugünden ilk adımları bizzat işçi sınıfının tabanında atılmaktadır. Önümüzdeki süreçte omuzlarımıza düşen yüklerin bilinci ile şimdiden oluşmaya başlayan çeşitli öncü işçi platformlarına böyle bir anlayışla yönelmek vazgeçilmez bir görevdir.

DİSK durumu kurtaramadı

Eylem MGK sendikacılığını protestoya dönüştü!

DİSK 9 Eylül ülke genelinde, "Hükümet elini cebimden çek!" adı altında uyarı basın açıklamaları gerçekleştirdi. İstanbul'da Kadıköy iskele meydanında yapılan eylemde basın açıklamasını Rıdvan Budak okudu. Yapılan zamları protesto ettiklerini ve hükümeti uyardıklarını söyleyen Rıdvan Budak'ın konuşması işçiler tarafından atılan sloganlarla sık sık kesildi. "Kahrolsun MGK sendikacılığı!", "Ekonomik Sosyal Konsey'e hayır!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın Albayrak direnişimiz!", "Yaşasın Restlan direnişimiz!" sloganları arasında konuşmasını tamamlamaya çalışan Rıdvan Budak'ın sinirli olduğu gözleniyordu. Albayrak işçilerine, "burada halkın sorunlarını konuşuyoruz" diye kızan Rıdvan Budak'ı kitle yine sloganlarla yanıtladı. Kısacası hükümeti uyarı ve zamları protesto eylemi MGK sendikacılığını protesto ve DİSK'i uyarı eylemine dönüştü.

Genel-İş, Basın-İş, Nakliyat-İş, ÖDP, Halkevleri, Emekçi Kadınlar Birliği, Restlan, Albayrak işçilerinin ve çeşitli sosyalist basın kuruluşlarının katıldığı 500 kişilik kitlenin coşkulu olduğu gözleniyordu. İşçilerin dövizlerinde "Hükümet elini cebimizden çek!", "Bu hükümeti destekleyen sendikalar utansın!" gibi dövizler dikkat çekiyordu. "Özgürlük için genel boykot, direniş!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "İşsizliğe, pahalılığa, zamma, zulme son!" sloganları da sık sık atıldı.

Eylem'den sonra Rıdvan Budak'a: "Eylemi hükümetten desteğinizi çektiğiniz için mi yapıyorsunuz, yoksa eylem yaptık diyebilmek, yani kongreye hazırlık olsun diye mi?" sorusu soruldu. Ancak Rıdvan Budak'ın: "Hükümette desteğimiz de kösteğimiz de yok, kendine güvenen kongrede aday olur" şeklindeki yanıtı da durumu kurtarmaya yetmedi. Açık ki Rıdvan Budak İstanbul'da işçilerden aradığı desteği bulamadı. Hükümete desteğini örtbas etmek, durumu kurtarmak için yapılan eylem ters tepti.

DİSK'in geçmişine ve yeniden açılmasına nasıl bakılmalı?

Reformizmin DİSK içerisindeki kötürümleştirici etkisi '80 darbesi karşısında ve sonraki süreçle belirleyici

İzmir'de DİSK Genel Kurulu hakkındaki düşüncelerini sordüğümüz sendikacıların dilinden aktarıyoruz:

“Bunlar sınıfın alınteriyle, kaniyla besleniyorlar”

İsmail Özhamarat (Genel-İş 5 Nolu Şube Başkanı): ‘92’lerde DİSK yeniden açıldığında Ören toplantıları yapıldı. Ören toplantılarında DİSK’in sınıfsal mücadeleye bakışı “çağdaş sendikacılık”tı. Yeni dünya düzeni, üretim ilişkilerinin ve üretici sınıfların rollerinin değiştiği gibi safsatalarla bu “çağdaş sendikacılık” süslendi. Uzlaşmacı, devlet yanlısı bir anlayış oluşturdu. Özetle bugünkü DİSK, Ören toplantılarında belirlenen sendikal ilkelere uygun davranmaktadır. MGK’ye yedeklenme, sınıf karşıtı politikalar, işçi sınıfının dinamiklerini harekete geçirmek dururken, salt yönetici kesime dönük basın açıklamaları yapma vb. DİSK’in belirlenmiş politik çizgisine uygundur. 9-10 Eylül’de yapılan zamlara karşı eylemlerde Rıdvan Budak ve ekibinin Genel Kurul’a dönük koltuk yatırımından başka birşey değildir. ESK olsun, MGK düdüğüyle hareket etmek olsun sınıf karşıtı politikalar. Bunları aşmanın bir tek yolu var, her türlü siyasi anlayışlarımızla ortaklaşarak, sendikaları harekete geçirmeli, sınıfın taleplerine ve ihtiyaçlarına denk düşen eylemler örgütlemeli, aslolarak işyerine taşınmalıyız. Sınıfın sendikalara bir güvensizliği vardır. Fakat bu güvensizlik nedendir? Bugün Rıdvan Budak vardır ama yapı ve işleyiş aynı olduktan sonra yarın başka birisi de olsa farketmez. Sosyalistlerin boş bıraktıkları alanları Rıdvan Budak’lar, Salim Uslu’lar, Bayram Meral’ler gerici politikalarla doldurur. Bu durumda sınıfın güvensizliği pek de haksız olmamaktadır. Bu güvensizliği ortadan kaldırmanın yolu, birimlerde, iş yerlerinde örgütlülüğü güçlendirip geliştirmekten geçmektedir.

Mehmet Bağrındık (Limter-İş İzmir Bölge Temsilcisi): DİSK, MGK’nın politikalarını işveren örgütleriyle birlikte uygulayan sınıf düşmanı bir hal almıştır. Bunlar sınıfın alınteriyle, kaniyla besleniyorlar. Bizim bunlarla en ufak bir ortak yönümüz yoktur. Biz devrimci-demokrat, sosyalist aydınların birlikte hareket etmesini savunuyoruz. Bugün devrimci-sosyalist bir liste kazanırsa DİSK açısından olumlu bir süreç başlayabilir. Sermayenin saldırılarını püskürtmek için hak alıcı, mücadeleci bir anlayışa ihtiyacımız var. Sınıfın ihtiyacı bu yönde; genel grev-genel direniş şiarını hayata geçirecek bir politik hat.

Ali Asker (İzmir Buca Belediyesi İşçi-Genel Kurul Delegesi): Herkesin ortak kanısı olduğu gibi DİSK geçmiş kimliğinden çok uzaktır. Sınıfın başında oturanlar sermayeyle uzlaşmış durumdadır. Tabanın politize olmuş kesimi ve ben de dahil bu çizginin değişmesini arzu ediyoruz. Bu kongrede bu sorunu aşar mıyız? Ben ümitli olmak istiyorum. Çünkü 15-16 Haziran’da, direnişlerde ölmüş insanların anısı var ve insanlar ya tarihsel kimliklerine sahip çıkacaklar ya da sendikayı Rıdvan Budak ve ekibine teslim edecekler. Ve eğer teslim ederlerse bunun vebalı üzerlerinde kalır. Bir blok tavır sergilenemezse bunun vebalı devrimcilerin üzerinde kalır. Tarihsel sorumluluk bunu gerektiriyor. Tek bir listeden oluşan devrimci bir blok alaşağı edecektir, ümitliyim.

Sınıf dayanışması Albayrak işçilerine güç veriyor

Dayanışma bayrağını yükseltelim!

Üç aya yakın bir süredir devam eden Albayrak direnişiyle sınıf dayanışması giderek büyüyor.

9 Haziran’da DİSK/Nakliyat-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan Albayrak işçileri, o günden bugüne düşmanı şaşırtan dostu sevindiren bir direniş sergiledi. Direniş boyunca yapılan basın açıklamaları, yürüyüşler, dayanışma gecesi etkinlikleri henüz çok yetersiz de olsa sınıfın diğer kesimlerini harekete geçirdi. Ancak bu etkinlik gittikçe yükselen bir ivme içerisinde. Albayrak işçilerinin, Nakliyat-İş sendikasının önderliğinde kendi dışında gelişen eylemlere katılımdaki ısrarı da direnişin kamuoyunun gündemine girmesini sağladı. Bu çaba, işçilerin dikkatini kendi sorunlarının dışındaki sorunlara çekme noktasında önemlidir. Ve karşılığını sınıfın diğer kesimlerinde bulmaktadır. Örneğin 7 Eylül’de direniş yerinde yapılan ve fiili mitinge dönüştürülen basın açıklaması bu kapsamda ele alınmalıdır.

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

7 Eylül Pazar hem Albayrak işçileri için hem de bu direnişin başarıya ulaşmasına çabalayan devrimci, demokrat ve ilerici için önemli bir gündü. O gün direniş yerinde toplanıp Kartal Meydanı’na kadar yürüyecek ve kitlesel basın açıklamasıyla fiili bir miting yapılacaktı. 7 Eylül öncesinde önemli bir sınıf dayanışması gösterilerek, İstanbul’un dört bir yanı çeşitli devrimci, demokrat yapıların katılımından ve Albayrak işçilerinden oluşan yaklaşık 60 kişiyle; “Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, sendikasılaştırmaya hayır!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Yaşasın Albayrak direnişimiz!” yazılı, DİSK/Nakliyat-İş imzalı afişlerle donatıldı. Afişleme boyunca ortak iş yapmanın ve devrimci sınıf dayanışmasının en güzel örnekleri gösterildi. Afişlerin üzerine yapııştırılan ilanlarla pazar günü herkeze dayanışmaya çağrıldı. Çıkarılan duyuru ilanları ise tüm sendika, DKÖ ve siyasi çevrelere dağıtıldı. Bu çalışmaya katılanların 7 Eylül’e özel bir önem verdiği ortadaydı. Kuşkusuz sorunun çözümü için umut bu yürüyüş ve fiili mitinge bağlanmış değildi. Fakat herkes direnişe önemli bir güç kazandıracığı konusunda hemfikir.

7 Eylül saat 12.00’de Kızıl Bayrak olarak “Albayrak işçisi yalnız değildir!” sloganı ve çeşitli dövizlerle direniş yerine geldiğimizde Albayrak işçileri tarafından “Yaşasın Albayrak direnişimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarıyla karşılandık. Direniş yerinde her kesim grup aynı sloganlar ve coşkuyla

karşılandı. Alınan karar gereği, Lastik-İş, Genel-İş, Tek Gıda-İş, Petrol-İş, Ağaç-İş, Tarım-İş, Limter-İş, Basın-İş, Eğitim-Sen, Tüm Yargı-Sen, SSP, SİP, ÖDEP, EMEP, DSİP, Atılım, Kızıl Bayrak, Kaldıraç, Kurtuluş, Halkın Günlüğü, Odak imzalarının bulunduğu ortak bir pankart ve Nakliyat-İş pankartı açıldı. Saat 12.30’a geldiğinde yaklaşık 800 kişilik coşkulu bir kitle oluştu direniş yerinde. Kitle sürekli “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Yaşasın Albayrak direnişimiz!”, “Albayrak işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganlarını atıyordu. Saat 12.30’u geçtiğinde kitlenin kalabalık olduğunu gören polis sürüleri Robocoplarını da getirip etrafa yerleştirdiler. Zaman ilerledikçe kitle yürünüp yürünmeyeceğini merak ediyor ve bu bekleme coşkuyu zayıflatan bir etkene dönüşüyordu. Sonunda megafondan kitleye yürüme kararından vazgeçildiği, basın açıklamasının direniş yerinde yapılacağı bildirildi. Bu kitlede “neden yürümüyoruz” şeklinde bir rahatsızlığa dönüştü. Yürüme kararının zamanında hayata geçirilmemesini bir organizasyon eksikliği ve eylem komitesinin bir hatası olarak görmek gerekiyor.

Basın açıklamasını yapan DİSK/Nakliyat-İş Genel Başkanı A. Rıza Küçükosmanoğlu özetle; 80 günü aşkındır her türlü zor koşula, Albayrak’ın silahlı-sopalı korumalarının saldırılarına rağmen direndiklerini ve başarıya ulaşmaya kadar da mutlaka direnmeye devam edeceklerini söyledi. Konuşma sık sık “Yaşasın Albayrak direnişimiz!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarıyla kesildi. Daha sonra halaylarımız, türkülerimiz ve sloganlarımızla direniş yerini miting alanına dönüştürdük.

Eylemden bir gün sonra görüştüğümüz Albayrak işçileri “Eylem yerinde her kesim grup aynı sloganlar ve coşkuyla ve sınıf dayanışmasının direnişe güç

kattığını fakat yürünseydi çok daha iyi olacağını” söylediler.

Bu eylemi üç açıdan değerlendirmek gerekir. Birincisi; eylem birlikte iş yapmak ve sınıf dayanışmasını yükseltmek açısından önemli bir adımdır. İkincisi; Albayrak işçisi bu eylemden moral-motivasyon açısından belli bir olumlulukla etkilenmiştir. Üçüncüsü; Kartal Meydanı’na planlanan yürüyüş gerçekleştirilseydi hem Albayrak işçisi daha büyük bir güç ve moral kazanacak hem de Kartal halkına yönelik propaganda zayıf kalmayacaktı. Keza eylem yerini bulamadığı için Kartal Meydanı’nda toplanan insanların olduğunu biliyoruz.

Şimdi önemli olan ise; halihazırda belli zayıflıklar taşıyan fakat bir ivme de yakalamış olan sınıf dayanışmasını daha ileriye taşımaktır. Sınıf dayanışmasıyla yaratılacak basınç, işçilerin kendi iç dinamiklerine önemli bir güç katacak, aynı zamanda sınıfın politikleşmesinin de bir aracı olacaktır. Mevzi direnişlerini zafere ulaştırmanın tek yolu budur.

Öyleyse; “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganının Albayrak direnişinde gerçek anlamını bulması ve sınıfın geneline pratik bir örnek olması için sınıf dayanışması bayrağını kaldıralım!

**Kurtuluş Yok Tek Başına!
Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!**

Gebze Belediyesi'nde işten atılmalar Kendi özgücümüze güvenelim, mücadeleyi yükseltelim!

Gebze Belediyesi önünde 27 Ağustos'ta, Genel-İş Gebze Şubesi Yönetim Kurulu üyesi iki işçinin ve bir aşevi çalışanının belediye yönetimince işten atılmasını protesto amacıyla bir basın açıklaması yapıldı. Atılan işçilerin başlattıkları oturma eylemi ise 3. gününde sendika bürokratlarının tutumları ve devlet güçlerinin baskısı sonucunda sona erdirildi.

Atılan işçilerin belediye önündeki direnişine Gebze'deki sendikalar, DKÖ'ler ve devrimci güçler de destek verdi. Daha ilk günden eylem yeri kolluk güçlerince abluka altına alındı. Kolluk güçlerinin estirdiği terör havası ve eylemin bir an önce bitirilmesi için mülki amirlerinin sendika yönetimine uyguladığı baskılar sendika yönetimi üzerinde etkili oldu.

Sendika yönetiminin bu uzlaşmacı tutumu bir kez daha bir eylemin ileri çekilmesini engelledi.

Oysa direnişin başında işçilerin sergilediği mücadele azmi yeni bir Gebze direnişini yaratmak için çok yönlü imkanlar sunuyordu.

Bugün Gebze belediye işçileri bir yandan sefalet içerisinde bir yaşam sürerken, bir yandan da toplu tensikat tehditiyle yüzyüze bulunuyorlar. Belediye yönetimi ilerici, demokrat, Alevi kökenli işçileri daha ağır işlere sürerek yıldırma ve örgütlü birliğini dağıtmayı hedefliyor. Kamu çalışanlarını çöp toplatma işine, çöp çalışanlarını ise daha ağır işlere vererek, DISK Genel-İş'ten ayrılmalarını ve Hak-İş'e bağlı

Hizmet-İş'te örgütlenmeleri için işçiler sürekli tehdit ediliyor. Böylelikle işçilerin sınıf birliğine saldırılıyor. İdari mahkemede yetki almayı bekleyen sözkonusu iki sendika ise yetki karmaşası içinde. İşçilere yönelik baskı ve kıyımlara karşı sesiz kalıyorlar. İşçilerin tepki ve eylem istemleri her defasında

sendikacılar eliyle boşa çıkarılıyor. "Mahkeme sonuçlansın" gerekçesiyle beklemeci, oyalayıcı bir politika izleniyor.

Gebze belediyesi işçilerine düşen görev, bürokratların oyalama taktiklerine takılmadan, çok yönlü saldırılara karşı kendi özgücüne güvenerek mücadeleye atılmaktır. İşçiler mevcut sendikalardan bağımsız olarak ileri öncü kardeşlerinin etrafında kendi örgütlülüklerini/komitelerini yaratıp mücadeleyi başlatmalıdırlar. İşten atılanlarla atılmayanlar birleşip direnişe geçmelidir.

Adana'da nemaların gaspı protesto edildi!

6.9.1997 günü KESK, Adana İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması yaptı. "Grevsiz, toplu sözleşmesiz sendika yasasına hayır" yazılı pankartla toplanan kamu emekçileri, yoğun polis denetimi ve baskısı altında eylemini gerçekleştirdi.

KESK Adana dönem sözcüsü, Enerji Yapı Yol-Sen Adana Şube başkanı İlyas Turan tarafından okunan basın açıklamasında; gelmiş geçmiş tüm hükümetler gibi ANASOL-D hükümetinin de zam, vurgun ve emperyalizme bağımlılığı vurgulandı. 8 yıllık kesintisiz eğitimin, yapılan zamların gerekçesi haline getirildiğinin belirtildiği açıklama; kamu emekçilerinin devlette biriken alacaklarının 700 trilyon değil, 4.4 katrilyon olduğu, devletin ödemeler için kaynak yok açıklamalarının ise sahte olduğu... şeklinde sürdü.

Basın açıklamasına katılan yaklaşık 70 kişi, "Tasarruflar hakkımız, söke söke alırız!", "İşçi memur elele, genel greve!", "Yaşasın iş, ekmek, özgürlük!" sloganları atarak dağıldılar.

**Hak ve Özgürlükler İçin
Mücadeleye!**

S.Y. Kızıl Bayrak/ADANA

Sındırgı Belediyesinde tensikat

Sındırgı (Balıkesir) Belediyesi'nde geçici işçi pozisyonunda 52 işçi çalışıyor. Oysa sürekli hizmetlerde geçici işçi çalıştırmak yasal değil. Asgari ücret dışında hiçbir hak yok. Sabah 7, akşam 7 iş süresi. İşçiler belediye hizmetleri dışında başkanın özel işlerine koşuyorlar.

İşverenin bu zorbalığına karşı işçiler başkaldırarak sendikalaşmaya girişiyorlar. 20 Ağustos 'da 43 işçi Genel-İş'e üye oldu. 22 Ağustos'ta işveren Noter'den üyelerin isimlerini alarak 20 Ağustos tarihi itibarıyla bu 43 işçinin iş akitlerini fesih tebligatı çıkarıyor. Ardından aynı tarihli bir tebligatı üye olmayan işçiler için de çıkarıyor. İşçiler tebligatları almıyor. İşveren bu tebligatları elektrik direklerine asıyor. İşverenin burada pekçok yasa ihlali var. 10'dan fazla işçiyi çıkarabilmek için, bir ay önceden iş bulma kurumuna bildirmek zorunda. Meclis kararı almaları gerekiyor. Fakat bu normal bir tensikat olmadığı, sendikalaşmaya karşı düzenlendiği için, sendikalarla ilgili yasanın ihlali var.

Tebligat tarihi 20 Ağustos, iş akitlerinin feshi 1 Eylül gösterilmiş. 1 Eylül'de işçiler işe gittiklerinde "sizin burada ne işiniz var, sizi işten çıkardım" diye kovuluyor. Üye olmayanların çalışmasına ses çıkarılmıyor. Bunun sonucunda işçiler belediye

önünde direnişe geçiyor.

İşverenin buna yönelik açıklamaları "işçi fazlası" ve "işin bittiği" yönünde. Oysa pek çok belediyede olduğu gibi, Sındırgı Belediyesi'nde de partizanlık işçi alımında etkin olmuştur. DYP'li bugünkü başkan, seçilebilmek için işe alma vaadiyle insanlardan oy almış ve istihdamda bu vaatleri gözetmiştir.

43 işçi ailesi-çocuklarıyla birlikte kararlı bir mücadeleye giriştiler. Kısa sürede kimin dost, kimin düşman olduğunu anladılar. Emekten yana insanlardan dayanışma gördükçe bu kararlılıkları daha da artacak.

Sendikanın yetki belgesi için bakanlığa başvurusu, işçilerin kayıtsız çalıştırıldığını da ortaya çıkardı. Bunun üzerine bakanlık işverenden faksla liste istedi. 43 işçi adına Genel-İş bölge sekreteri Hüseyin Yaman yaptığı açıklamada: "DISK bölge başkanı kongre seçimlerinde: 'Benim karşına aday çıkacakların Allah yardımcısı olsun' diye şov yapacağına Sındırgı beledeye işçilerinin sesine kulak versin. Aynı hassasiyeti Ören'de tatil yapan sendikacılardan da bekliyoruz. Bir şey daha var. Allah asıl Rıdvan Budak'a yardım etsin. Çünkü işçi sınıfı bunların hesabını soracak. Bu hesabın en sert şekilde sorulması için AR-GE'ye başvuruyoruz ve yapacağız" dedi.

Saldırıları Soğanlı Deri İşçilerini Yıldıramayacak

Soğanlı deri işçilerinin üç aya yaklaşan direnişleri boyunca direnişçiler yılmadı, ama patronlar da saldırmaktan, bu direnişi dağıtma sevdalarından vazgeçmediler. 8-9 Eylül tarihlerinde fiili saldırılara bir yenisi daha eklendi. Birkaç grev kırıcının cezalandırılması üzerine küplere binen Sel Deri patronu, 9 Eylül sabahı saat sekize on kala fabrika önüne gelen dört direnişçinin üzerine, 10-15 adamıyla, taşlı, sopalı, bıçaklı saldırıya geçti. Olay yerine gelen Deri-İş Bursa temsilcisi Ekrem Selvi ve 6 direnişçinin üzerine ise 30-40 adam saldı. Bu ikinci olay çevre fabrikaların işçileri tarafından fazla büyümeden yatıştırıldı. Fakat Sel Deri patronunun güvendiği dağlara henüz kar yağmamıştı. Anında "gelen" polis kuvvetleri direnişçilerle temsilcilerini gözaltına alarak "görev"lerini ifa ettiler.

GİNTEM'in ardından DERİ'de de süren bu patron yanlısı ve yasadışı tutum nedeniyle Bursa polisi hakkında şaibe almış yürümüş durumda. Söylenene göre DERİ patronları polis şeflerine 100'er milyon dağıtmış. Soğanlı'daki "sıkıyönetim" süresince karınlarını doyurmuş vs. vs..

Aslında, bazı polis şeflerinin beslendikleri için yanlı tutum takındıkları yolundaki rivayetler, işçilerin geri bilincini beslemek, devleti aklamak dışında bir işlev görmüyor. Deri işçisi, polisin para yese de yemese de, görevini yaptığını ve yapacağını öğrenmelidir.

Deri direnişçileri, devletin yapısı, niteliği ve görevleri konusunda henüz yeterince bilinçli olmayabilir. Ama patronların amacını görüyorlar. Bu tür saldırıların, direnişçilerle çalışanları karşı karşıya getirmeye yönelik olduğunu biliyorlar. Patronların bu amaca ulaşmalarını önlemek için örgütlülük geliştirilmeli, yaygınlaştırılmalıdır.

S.Y. Kızıl Bayrak / BURSA

Zam Protestosuna Gözaltı

7 Eylül Pazar günü Teleferik semt pazarında yapılmak istenen zam protestosu, polisin saldırısı ve 8 kişinin gözaltına alınmasıyla engellendi. Dövizler henüz açılmadan saldırıya geçen polisler göstericiler arasında çıkan arbedede, göstericilerle birlikte iki de polisin yaralandığı söyleniyor.

8 Eylül günü Adliyyeye çıkarılan ve aralarında Atılım, Özgür Gelecek ve yerel Bursa Haber gazetesi muhabirlerinin de bulunduğu 8 gösterici tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

9 Eylül Salı günü Teleferik halkı adına bir basın açıklaması yapan göstericiler, gözaltı ve işkenceyi anlatarak, başlarına gelecek herhangi bir olumsuzluktan Bursa Emniyeti'ni sorumlu tutacaklarını belirttiler. Gözaltı süresince Özgür Gelecek muhabiri Hüseyin Camkiran gözaltında kaybedilmekle tehdit edilmişti. Ali isimdeki gösterici ise gece gözleri bağlı olarak dışarı çıkarılmış, dolaştırılmış, güya kaybedilme piskozuna sokulmak istenmişti. Bütün yüzünü morartıp şişiren kaba dayanın yanısıra elektrik işkencesine tabi tutulmuştu. Yine göstericilerden Fadime, başına yediği kabza darbesi sonucu üstü başı kan içinde adliyyeye çıkarılmak zorunda kalmıştı. Göstericiler, polisin 8 yıl göstericilerine göstermediğini doktor, savcı ve yargıcın da polisin bu işkenceci tutumuna göz yumduğunu söylüyorlardı.

Basın açıklamasının ardından olaysız bir şekilde dağıldı.

GİNTEM İşçilerinin Kaleminden GİNTEM DİRENİŞİ...

Sunuş:

GİNTEM direnişi sona erdi. Sonuçtan bakıldığında, direniş hiçbir somut kazanım getirmedi. Bitirilmedi, yavaş yavaş dağıldı. Direnişin önderliğinin itiraf etmekten kaçındığı bu yenilgiyi ve direnişin öyküsünü direnişçilerin dilinden-kaleminden sunuyoruz. Güçlü ve zayıf yanları, kazanımları kayıplarıyla bir direniş destanı daha sınıf mücadelesi tarihimize yazılmış oluyor böylece. Bu kez yazıcısı da yapıcısı olsun dedik. Bu yöntem iki açıdan gerekti. İlki ve daha önemli olanı, direnişin işçilerde yarattığı olumlu etkilerin sürdürülmesidir. Diğer, gelişmeleri bizzat işçilerin dilinden aktararak spekülasyonların yolunu kesmektir.

Yenilgiyle sonuçlanan direnişin ardından işçiler, genellikle kaderleriyle başbaşa kalırlar ve giderek direnişte yakaladıkları gelişimi yitirmeye başlarlar. Oysa bu bir "kader" değildir. İşçi sınıfı hep yenilmeye ve sıfırdan başlamaya mecbur değildir. GİNTEM direnişi gerçi yenilgiyle sonuçlanmıştır ama işçi sınıfı bu direnişten çok şey kazanmıştır. Bu kazanımları yitirmemek, tersine ilerletmek, ilerleyenlerin önünü açmak gerekiyor. Bunun araçlarından biri de Kızıl Bayrak sayfalarını direnişçilere açmaktır. Gerçi bu kürsü, diğer direnişlerde olduğu gibi, GİNTEM işçilerine de hep açık oldu. Fakat onlar bundan faydalanamadı. GİNTEM'in özgünlüklerinden biri de budur. Direnişçilerin gelişip serpilmesi, sendikalarının onları devrimci siyasetlerden "kıskançlıkla" koruması yüzünden aksamıştır. Bu hikayelerde yer alıyor. Sadece farklı bir siyasetin insanı tarafından taşındığı için, işçinin elinden Gorki'nin öyküsünü almaya kadar varan bir kıskançlıktır bu.

Bunları biz anlatsaydık eğer, neredeyse tek mevzi üzerinden (bir sendikadan) politika yürüten "devrimci sendikalist" Devrimci Mücadele, Kızıl Bayrak'ın iftirasıdır deyip kenara çekilebilir ve başka işletmelerde, başka direnişlerde aynı tavrı sürdürme rahatlığında devam edebilirdi. Oysa bu durumda muhatapları GİNTEM direnişçileridir. Albayrak direnişçileridir. Cevabı da hesabı da işçilere vermeleri gerekiyor.

Sözü GİNTEM işçilerine bırakıyoruz. (Yayınladığımız ilk bölüm, direnişin örgütlenme sürecini kapsıyor. Ve tek işçi tarafından aktarılıyor. Direnişin başlaması ile gelişen süreci sonraki sayılarımızda farklı işçilerin görüşleri ile bir arada ele alacağız.)

KB: GİNTEM'i patlama noktasına getiren sorunlar nelerdir?

Günümüz Türkiye'sinde tüm düzen partilerinin uyguladığı özelleştirme-taşeronlaştırma politikası biz emekçileri sendikası, örgütsüz, çağdaş köle olmaya mahkum ediyor. GİNTEM'de yaşadıklarımız Türkiye'de varolan uygulamalardan sadece bir tanesidir. Bursa Anakent Belediyesi temizlik işini özelleştirmiş, ilk evvela çalışanları sokağa atmış. Sonra da GİNTEM gibi, AKÖN gibi, HOCA gibi üç tane taşeron firma yaratmış. Bu firmalar da çok iş az para politikasından yola çıkarak herbiri Bursa'da holding olmuş. Ben GİNTEM'deki olumsuzlukları orada çalışan, hakkını aradığı için işten atılan birisi olarak değerlendiriyorum.

1992'de bir kamyonla işe başlayan işveren, yaygın işsizlik koşullarının da yardımıyla kendi koşullarını kabul eden işçiler bulmakta zorluk çekmemiş. 12-16 saat arası değişen çalışma süreleri, sigortanın adı var kendi yok, iş güvenliği hiç yok. İşçilerin bir bekleme-soyunma-dinlenme yeri yok. İş elbisesi tek, işçiler hafta boyu aynı elbiseyi kullanmak zorunda. Yıkamaları halinde sivil elbiselerini giymeleri de yasak. Yapılan işin temizlik-çöp işi olduğu gözönüne alındığında hastalık kapma, taşıma, bulaştırma şartları gayet müsait. Servisi yok, varolan servis kademeli idari personeli taşıyor. Yemek yok. Tüm bu olumsuz çalışma koşullarına karşı verilen ücret 15 milyon elemanlara, 17.5 milyon da şöforlere. Ayrıca elemanlara 2.5 milyon fiş, şöforlere de 3.5 milyon fiş. Keyfi uygulamalar sonucunda fiş çoğunlukla verilmiyor.

GİNTEM'de bizi hak aramaya, örgütlenmeye iten sebeplerin birçoğu bunlar. Bu koşulların bir dizi olumsuz etkisi var. İşçiler gece yarısı eve gittiği için sosyal hayatları ellerinden alınmış, adeta dünyayla bağlantıları kesilmiş. Bir gazete bir haber alma, olaylarla ilgilenme olanağı yok. Bu ilkel, insanlık dışı koşullar duyarsızlığı, ilgisizliği, benliğini yitirmeyi de getiriyor.

Tüm bu uygulamalar düzenin amacına uygun. Daha çok çalıştıracaklar, daha fazla sömürecekler, insanların sosyal yaşantılarını dahi yok edecekler, böylelikle sömürü düzenini sağlamış olacaklar.

Biz emekçilere düşen görev bu uygulamalara dur demek için örgütlenmek, sınıf bilincine varmak, bilinçsiz emekçi kardeşlerimizi uyarmak ve örgütlemek. İşgücünü, emeği, artı değeri, sömürüyü, düzenin kimin düzeni olduğunu, kimlerin dost kimlerin düşman olduğunu anlatmak... Anlatmak da yetmiyor pratik hayatta bu sömürü düzenine karşı mücadeleye katılmak/katmak gerekiyor.

Türkiye'de emekçilerin örgütlenmeleri, sınıf bilincine varmaları için kurulmuş olan DİSK'in kadrolarının görevi emekçi yığınları örgütlemek, alıntılarını korumak, kollamaktır. Ben bir GİNTEM işçisi olarak bu mücadele sürecinde DİSK'in yönetiminin ve kadrolarının kimlerle neyi nasıl çoğunluğu teşkil eden kısmının işçisine

sahip çıkmadığını, çok ciddi duyarsızlıklar içerisinde olduklarını, kuruluş amaç ve geleneklerine ihanet eden politikalar izlediklerine şahit oldum. DİSK yönetimi düzenle kol kola girmiş, tabanını unutmuş, koltuk ve çıkar düşkünlüğüne hapsolmuş. Biz emekçilere düşen görev, aynı zamanda DİSK'in adına yakışan kadroları yönetime getirmek, söz ve karar tabanıdır ilkesini uygulamak. İhanet edenleri değil, davasının kavgasını verenleri seçmekle de mükellef olduğumu düşünüyoruz. Emekçiler olarak bizler örgütlü gücümüzü yansıtamazsak başarı şansımız yoktur. Ezenlerin örgütlü gücümüzü kullandıklarını asla unutmamamız gerekiyor. GİNTEM'de örgütlenme çalışmalarına bu duygu ve düşüncelerle başladık.

KB: Peki nasıl örgütlediniz işçileri. Kaç kişiyle başladınız örneğin? Ne kadar sürdü? Kolay yanları zor yanları nelerdir?

GİNTEM'de örgütlenme çalışmasının başlangıcı benim GİNTEM'e girmemle başladı. Gintem'e Ocak 1997'de işbaşı yaptığımda şoför olarak başlamıştım. On gün yedek şoförlük yaptım. Yani gelmeyenlerin yerine veya lüzumlu görüldüğü hallerde. Benim gibi yedi arkadaş daha bu şekilde çalışıyordu. GİNTEM'de çalışma şartları o kadar ağırdı ki, ortaçağ koşullarında çalıştırılan kölelerden hiç bir farkımızın olmadığını görmekte zorlanmadım. Sömürü ölümüne vardı bu işyerinde. Amacım buradaki arkadaşlarla burada örgütlenmek, bunun çalışmasını yapabileceğim insanları tespit etmektir. İlk anda bunun zorlukları vardı. Ancak sabahleyin buluşan işçi arkadaşlarla kısa da olsa görüşme tanışma olanağımız vardı. Bu süreç içerisinde bir arkadaşta güvenip birşeyler söylemem işverene iletilmiş. İşveren şöförüğümün zayıf olduğunu söyleyerek çıkışımı istedi. Ancak işe "ihtiyacım var, çöp atarım" demem işte kalmamı sağladı. Çöpçü olarak bir arabayla belirlenen bölgede çalışmaya başladım. Yanımdaki çöp atan arkadaş "abi senin ağır vasıta ehliyetin var, neden çöp atıyorsun?" diye sorular soruyordu. Ben de çöp atmanın küçümsenecek bir yanının olmadığını, yeter ki çalıştığının karşılığını almasını bilelim diyordum. Çalıştığım süre içerisinde kişiliğimle, çalışmamla bu arkadaşların güvenini ve saygınlığını kazandım. Çok önemlidir kişinin kendisini kabul ettirmesi. Çalıştığım onuncu günün sabahı arkadaşlar kimlerle neyi nasıl konuşacağımı belirlemiştim.

Düşüncelerimi iki senedir şoför olarak çalışan bir arkadaşta açtım. O kendisinin de tartıştığı arkadaşların olduğunu, ama kararsız olduklarını söyledi. Ben de bizim işimizin bu kararsızlıkları karar yapmaktan geçtiğini söyledim. Örgütlenme çalışması böylece başlamış oldu. İşyerinde 150 arkadaş çalışıyordu; bunun 60'ı gece, 90'ı gündüz çalışıyordu. Gece ve gündüzde olan arkadaşlarla belli ölçüde diyalog kurulmuştu. İşçi arkadaşlara çalışma koşulları anlatılıyor, bu duruma

dur demenin örgütlülüğünden geçtiği anlatılıyordu. Bu süreç benim bir ayımı almıştı. Bu arada izin alarak, İstanbul'da 15 gün kaldım. Olmadığım süreçte işyerine gelen bir makine mühendisinin zimmet dayatması, arkadaşların sabrını taşımış. Çalışmayı birlikte başlattığım arkadaşın çağrısı üzerine direniş başladı. Belediyeye yürüme, belediyenin bizim işimiz değilsiniz demesi, sonra Hizmet-İş'e gidiş, polisin burada işçilerin bilinçli bir yönlendirme yapması, Hizmet-İş sendika yetkililerinin yaptıklarının suç olduğunu söylemesi ve kitlenin geri işyeri önüne gelmesi, 4 arkadaşın Çalışma Bakanlığı'na dilekçe vermeleri, geri dönen kitlenin işverenin yalancı vaatleriyle kandırılarak işbaşı yapması olmaları, çalışanların öncülüğünü yapan iki arkadaşın tazminatları verilerek işten çıkarılmaları... Tüm bunlar sonradan öğrendiğim gibi ben İstanbul'dayken yaşanmış. İşbaşı yapılmıştı ama tedirginlik hakimdi. İşveren verdiği hiçbir sözü yerine getirmemişti. Bu durum çalışmamızı kolaylaştırıyordu. İşçiler Hizmet-İş'e giderek onun sarı yüzünü tanımlıydı. Öyleyse örgütlenme DİSK'te olmalıydı. DİSK Genel-İş'le ilk temas bu aşamadan sonra olmuştur.

Genel-İş'e üyelikler yapılmaya başlandı. Bu arada Genel-İş'de toplantılar oluyordu. Bu toplantılarda sendikayla biz işçilerin takınacakları tavırlar konusunda konuşmalar yapıldı. Genel-İş Bursa şubesinin tüm olanaklarını bizlere açmasını görmek bizi olumlu yönde etkiledi. Üye kayıtları yapılırken, gece gündüz demeden hem Genel-İş personeli, hem bizim arkadaşlar büyük fedakarlıklar gösterdi. İşkolu tesbiti araştırıldığında, işkolu DİSK'e bağlı Nakliyat-İş'e çıktı. Nakliyat-İş sendikası geldi ve üyeliklerimiz bu sendikaya yeniden yapıldı. Bir ay gibi kısa bir sürede gelişen olaylar, işverenin bizim örgütlendiğimizi duymasına üzerine kendine yakın gördüğü insanları üyelikten istifaya zorlaması, beş arkadaşın istifa etmesi, daha sonra istifalarını geri almaları, ardından da atılmalarını takip etti. İşçiler olarak; ya atılanlar alınacak ya da bizler işe çıkmıyoruz kararını verdik. Ertesi sabah işe çıkmadık. İşveren tüm arkadaşlara psikolojik baskı uygulamaya çalıştı. Silah çekti, küfür etti. Yaptığının cevabını sendikamıza, örgütlü gücümüze verdik. İşte ilk direniş süreci böylece başlamış oldu. Örgütlü olmak, sendikalı olmak, sendikayı tanımak, emekten yana olanla olmayanı ayırmak ve daha bir dizi şeyi öğrenmek, öğretmek ve sonucunda da dersler çıkarmak bu sürecin içinde yaşanacaktı.

Program sorunları üzerine konferanslar: Anti

Türkiye'nin modern

“devrâ

Bugün artık özel istisnalar dışında kimsenin kapitalist gelişmeyi küçümsediği, feodal kalıntıları abarttığı, Türkiye'yi yarı-feodal bir ülke olarak değerlendirdiği, köylü/toprak sorununu devrimin özü ve temeli saydığı, milli burjuvaziyi müttefik olarak gördüğü, bu liste çoğaltılabilir, yok. Tüm bunlar yok ama, emperyalizme karşı mücadelenin “burjuva demokratik karakterde bir mücadele” olduğu, “ulusal” bir öz taşıdığı, bu çerçevede “milli kurtuluşçu” bir muhtevaya sahip olduğu görüşü “sapa sağlam” ayakta duruyor. ‘60’ların YÖN Hareketinden kök alan MDD Hareketi tarafından “ikinci milli kurtuluşçuluk”, Dr. Hikmet Kıvılcımlı tarafından “ikinci kuvayi millieçiliğimiz” olarak formüle edilen görüş, elbette devrimcileştirilmiş biçimler içinde, fakat özü itibarıyla korunuyor. Üstelik geleneksel halkçı akımın en ileri temsilcileri tarafından bile.

Tartışmanın sonuna geldik, konuyu artık toparlayabiliriz. Toparlamayı geleneksel hareketin ‘60’lardan devraldığı ve bugün hala sürdürdüğü düşünsel miras üzerinden yapacağız. *Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm* kitabı bu konuda işimizi kolaylaştıracak. Bu kitapta “*Devralınan Miras*” başlıklı bir bölüm var; bu bölümün “*Yeni Çizginin Eski Kökleri*” başlıklı ara bölümünün bazı değerlendirmelerini, konuya dosdoğru girmek için okumak istiyorum.

“‘60’ların ilk yarısında Yön Hareketi’nce ortaya konulan, ikinci yarısında Yön ile birlikte ama bu kez marksist bir terminoloji içinde MDD Hareketi’nce savunulan ve tüm döneme egemen olan bazı görüşler; Türkiye devrimci hareketinde bugüne dek etkili kaldılar. Kapitalist gelişmenin, bunun toplum yaşamımızda ve temel sınıf ilişkilerinde yarattığı değişimlerin şu veya bu biçimde küçümsenmesi ya da gözden kaçırılması; toplumumuzun proleter devrim ve sosyalizm için olgunlaşmamış sayılması, buna bağlı olarak, emek-sermaye çelişkinin tali planda görülmesi; burjuva gelişmenin geride bıraktığı sorunların abartılması ve mutlaklaştırılması, devrim aşamasına gerekçe ve kendi başına program haline uzantısı bu hala etkili görüşler, hep 1960’ların ideolojik mirasıdır. Çeşitli değişimlere uğramış, devrimci biçimler kazanmış ama özü değişmemiştir.

“‘60’lara egemen sosyalizm anlayışları burjuva sosyalizminin değişik türleriydi (Yön-Devrim, MDD

Hareketi, TİP). Şu ya da bu düzen kurumuna (ordu, parlamento, bürokrasi, anayasa vb.) dayanarak kapitalist düzenin genel çerçevesi içinde ‘kapitalist olmayan yol’dan ‘kalkınma’, burjuva sosyalizm anlayışlarının ortak ekseniydi. Bunu Kemalizm savunuculuğu (İkinci Milli Kurtuluşçuluk) ve Türk milliyetçiliği tamamlıyordu.

“‘71 Devrimci Hareketi bu kaba burjuva anlayışların reddi temelinde ortaya çıktı ve devrimci hareketimizin tarihindeki önemi de buradadır. Ama bu yönleriyle ‘60’ları aşmak, onu her yönüyle aşmak değildi. ‘71 Devrimci Hareketi, Yön’de şekillenen ve MDD Hareketi’nde marksist bir görünüme büründürülen toplumsal yapı, toplumsal sınıflar, devrim aşaması, devrimin temel hedefleri vb. konulardaki tahlilleri ve bunlar üzerine oturan programı devraldı ve Mao’nun yeni demokratik devrim teorisinin özel etkisi altında, küçük-burjuvazinin devrimci özelemlerini aşmayan bir yorumla ‘70’li yılların ikinci yarısına devretti. Bu özelliği ile ‘71 Devrimci Hareketi yalnızca bir kopmayı değil, ‘60’ların ikinci yarısıyla ‘70’lerin ikinci yarısı arasında köprü konumuyla, bir sürekliliği de simgeliyor.” (H. Fırat, *Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm*, Eksen Yayıncılık, 2. baskı. s.37-38)

Bu kuşkusuz genel ideolojik kimliğe, programların genel çerçevesine ilişkin bir değerlendirme. Bizi burada yalnızca anti-emperyalist mücadele/bağımsızlık sorunu ilgilendiriyor. Fakat denebilir ki, burada ortaya konulan değerlendirme, devrimin ve programın temel sorunlarına yaklaşım sözkonusu olduğunda, hepsinden çok emperyalizme karşı mücadele perspektifleri, yani bağımsızlık sorunu için geçerli. Bugün artık özel istisnalar dışında kimsenin kapitalist gelişmeyi küçümsediği, feodal kalıntıları abarttığı, Türkiye'yi yarı-feodal bir ülke olarak değerlendirdiği, köylü/toprak sorununu devrimin özü ve temeli saydığı, milli burjuvaziyi müttefik olarak gördüğü, bu liste çoğaltılabilir, yok. Tüm bunlar yok ama, emperyalizme karşı mücadelenin “burjuva demokratik karakterde bir mücadele” olduğu, “ulusal” bir öz taşıdığı, bu çerçevede “milli kurtuluşçu” bir muhtevaya sahip olduğu görüşü “sapa sağlam” ayakta duruyor. ‘60’ların YÖN Hareketinden kök alan MDD Hareketi tarafından “ikinci milli kurtuluşçuluk”, Dr. Hikmet Kıvılcımlı tarafından “ikinci kuvayi millieçiliğimiz” olarak formüle edilen görüş, elbette devrimcileştirilmiş biçimler içinde, fakat özü itibarıyla korunuyor. Üstelik geleneksel halkçı akımın en ileri temsilcileri tarafından bile. Neydi bu öz, nasıl formüle ediliyordu? “Burjuva demokratik nitelikte bir görev olan emperyalizme karşı mücadele”!

İşte bu temel formül, ‘60’ yılların bugüne en saf, en el değmemiş biçimiyle miras kalan fikirlerinden biri, kuşkusuz en önemlisidir. En önemlisidir diyorum; çünkü tüm tartışma boyunca döne döne altını çizdiğim gibi, emperyalizme karşı mücadelenin ele alınışı, genel olarak devrim sorununun ele alınışında kilit önemde, belirleyici önemde bir sorundur. Bu kritik, bu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

belirleyici öneme kestirme kanıtlar da gösterebilirim. Dikkat edin, sosyo-ekonomik yapı, köylü/toprak sorunu, milli burjuvazi vb. sorunlarda nispeten daha ileri bir konumda bulunan, Türkiye'nin bu konudaki nesnel gerçeklerine nispeten daha yakın olan bazı gruplar, tam da anti-emperyalist mücadelenin “burjuva demokratik karakteri”ni kanıtlama çabası içinde, tüm bu konularda geriye dönük adımlar atmak zorunda kalıyorlar. Feodal kalıntılar yeniden abartılıyor, “nasıl bir kapitalizm” sorunu yeniden öne çıkarılıyor, tekelci sermayenin iktidar ortağı bir yarı-feodal toprak ağaları kategorisi yeniden vurgulanıyor. Tüm bunların bir parçası olarak, sallantılı ve tutarsız da olsa, “anti-emperyalist demokratik devrim mücadelesinde” proletaryaya müttefik olacak bir orta burjuvazi kategorisine geri dönülüyor. Ve elbetteki, tüm bunların mantıksal bir gereği ve sonucu olarak da, anti-emperyalist mücadelenin burjuva demokratik bir öz ve karakter taşıdığı görüşü savunuluyor. Abartmasız olarak, tüm bu geri adımlar, tüm bu muhakeme tarzı, ‘60’lar Türkiye’sinden, o günün düşünsel mirasından kök alıyor.

Bunu biz geçmişe yönelik teorik eleştiri içinde yeterli açıklıkta gösterdik. “Devralınan miras”ın bu yönünü yer yer ayrıntılar içinde örnekledik. Bu konuda *Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm*’den belli vurucu pasajlar okuyacağımı daha önce hatırlatmıştım. Fakat buna geçmeden önce, bu fikirlerin neden ‘60’lar Türkiye’sinde boy verdiği, ‘60’lı yılların bu açıdan, özellikle emperyalizme karşı mücadele açısından kendine özgü öneminin nereden kaynaklandığı üzerinde durmak, bunun için de kuşbakışı ve çok özet biçimde de olsa daha gerilere bakmak gerekiyor.

“Yüzyıllık demokratik devrim sürecimiz” ya da “mücadelemiz” sözü Perinçek’e ait olsa da, işin aslında, hala tamamlanmamış bir burjuva demokratik devrim süreci ve aşaması içinde bulunduğumuzu iddia eden geleneksel gruplara da uyuyor. Bu yüzyıllık sürece bir bakalım. Kuşkusuz yalnızca konumuzla, yani Türkiye’nin bağımlılık süreci ve emperyalizme karşı mücadelenin perspektifleri sınırları içinde.

Yineliyorum, burada amacım yüzyıllık bir genel tarihsel döküm yapmak değil. Kaldı ki bu, bu kısa zaman dilimine sığdıramayacak kadar kapsamlı, çok yönlü ve doğal olarak hayli güç bir iştir. Türkiye’nin tarihi üzerine değerlendirmelere başka bazı konferans konuları vesilesiyle zaten enine-boyuna gireceğiz. Ben burada yalnızca konumuza ilişkin sınırlar içerisinde çok kısa bazı değinmelerle yetineceğim.

Osmanlı İmparatorluğu, bildiğiniz gibi, 19. yüzyılın sonu 20. yüzyılın başında, Lenin’in sözleriyle, %90 sömürge bir toplum haline gelmişti. Maliyesi iflas etmiş, alacaklı emperyalist devletler Osmanlı gelirlerine doğrudan el koymuşlardı. Bir feodal vergi olan Aşarı bile emperyalist devletlerin borç tahsilat örgütü olan Düyun-u Umumiye bizzat kendi memurları aracılığıyla topluyordu. Bir İngiliz-Fransız ortaklığı olan Osmanlı Bankası, devletin merkez bankası olarak çalışıyordu.

-emperyalizm/bağımsızlık sorunu-11

tarihî ışığında alınan miras” sorunu

Peki bu süreç ne zaman başladı ve işler buraya nasıl geldi?

Batıda sanayi devrimi 18. yüzyılın sonlarına doğru başladı ve asıl sonuçlarını 19. yüzyılın ilk yarısında gösterdi. Sanayi devriminin dünya tarihi açısından temel önemde sonuçlarından biri, dünya pazarının oluşumu oldu. Batının, somutta “dünyanın atölyesi” İngiltere’nin, makina ürünü ucuz mallarının tüm dünyayı istila etmesi ve böylece henüz geleneksel feodal toplum koşulları içinde bulunan ülkelerde el emeğine dayalı geleneksel sanayinin yıkımı, dünya pazarının oluşması olgusunun bir yönüdür. Bu yıkımı yaşayan ülkeler böylece Batının mamul malları için kârlı sürüm pazarlarına dönüştüler. Bu aynı ülkelerin Avrupa kapitalizmi için ucuz hammadde kaynaklarına dönüşmesi ise aynı sürecin ve olgunun öteki yüzü oldu.

19. yüzyılın ilk yarısının bu evrensel olgusu, feodal Osmanlı toplumu bünyesindeki gelişmeleri de belirledi. Batılı ülkelere daha 16. yüzyıldan itibaren peyder pey tanınan kapitülasyonlar, asıl yıkıcı etkilerini 19. yüzyılın bu aynı döneminde gösterdiler. Batının mamul malları İmparatorluğa serbestçe akmaya başladı ve geleneksel el sanayi hızla tasfiye sürecine girdi. 1838 Serbest Ticaret Antlaşması, bu aynı sürece yeni boyutlar kazandırdı. Böylece, Osmanlı toplumunun feodal bünyesinde çözümler yaratan ve İmparatorluğu yarı-sömürgeleştiren süreç başlamış oldu.

Fakat bu süreç asıl ivmesini yüzyılın ortalarından itibaren kazandı. Borçlar ve demiryolu imtiyazları, yüzyılın ortasından itibaren Osmanlı devletini köleleştiren, yüzyılın sonunda onu “%90 sömürge” haline getiren sürecin temel araçları oldular. Son derece ağır koşullarda verilen borçlar ve olağanüstü elverişli koşullarda alınan demiryolları imtiyazları, Osmanlı devletini, onun ticaretini ve maliyesini her açıdan Batılı kapitalist devletlere bağladı. İlk borç 1854’te Kırım savaşının finansmanı için alınmıştı. 20 yıl sonra, 1875’de, Osmanlı devleti borçları ödeyemeyeceğini açıklayarak iflasını ilan etmek zorunda kaldı. Bunu Düyun-u Umumiye’nin kuruluşu izledi: Düyun-u Umumiye, alacaklı devletlerin Osmanlı devletinin gelirlerine doğrudan el koyarak, tahsilat işini bizzat üstlenmeleri demekti. Böylece, kapitülasyonlar nedeniyle her türlü gümrük bağımsızlığından zaten yoksun olan İmparatorluk, mali bağımsızlığını da tümünden yitirdi. Düyun-u Umumiye idaresi Osmanlı maliyesinin yerini aldı. Bunu, İngiliz-Fransız ortaklığı bir yabancı banka olduğu halde Osmanlı merkez bankası gibi çalışan Osmanlı Bankası ile Osmanlı’nın en önemli ihraç maddesi olan tütün tekeli almış olan “Reji” tamamlıyordu. Tüm bu emperyalist kuruluşlar kendi örgütleri aracılığıyla,

20. yüzyıla dönüldüğünde, Osmanlı İmparatorluğu, emperyalizmin çok yönlü egemenliği altında tipik bir yarı-sömürge yarı-feodal ülke durumundadır. Ticareti, ulaşımı, maliyesi, bankacılık işleri, ihraç edilen tarımsal hammadde üretimi, madenciligi, özetle iktisadi yaşamın tüm temel alanları emperyalizmin denetimine girmiş, büyük bir sömürü ve soygunun konusu haline gelmişti. Osmanlı devletinin feodal karakterdeki vergi gelirlerinin bile bizzat Düyun-u Umumiye tarafından köylüden tahsil edildiğini gözönünü aldığımızda, kapalı köylü ekonomisinin bile emperyalist sömürünün etki alanına girdiğini söyleyebiliriz.

hukusal, idari ve zaptiyesel yetkilerle donatılmış halde doğrudan üretici olan köylülerle bizzat yüzyüze geliyor, artık ürüne bizzat el koyuyorlardı.

Burada dikkate değer bir tarihsel olgu ile yüzyüzeyiz. Gerek demiryolu yatırımları, gerekse bunun ayrı bir hız ve kapsam kazandırdığı ticari dolaşım ve öteki yatırımlar, kuşku yok ki feodal yapıyı çözüyor, meta üretimini, para-meta ilişkilerini İmparatorluk bünyesinde yaygınlaştırıyordu. Bu böyle olmakla birlikte, gerek Osmanlı borçları ve gerekse demiryolu imtiyazları için ayrılmış gelirlerin, ki bunlar feodal vergilerden başka bir şey değildi, bizzat emperyalist sömürünün dolaysız konusu olması olgusu burada dikkate değerdir. Bu, o çağda ve 20. yüzyılın ilk yarısında birçok başka sömürge, yarı-sömürge ülkede de rastlanan evrensel bir olgudur. Emperyalist köleliğin ve sömürünün feodal ilişkiler ve sömürü yöntemleri ile birleştirilmesinin tipik bir örneğidir.

20. yüzyıla dönüldüğünde, Osmanlı İmparatorluğu, emperyalizmin çok yönlü egemenliği altında tipik bir yarı-sömürge yarı-feodal ülke durumundadır. Ticareti, ulaşımı, maliyesi, bankacılık işleri, ihraç edilen tarımsal hammadde üretimi, madenciligi, özetle iktisadi yaşamın tüm temel alanları emperyalizmin denetimine girmiş, büyük bir sömürü ve soygunun konusu haline gelmişti. Osmanlı devletinin feodal karakterdeki vergi gelirlerinin bile bizzat Düyun-u Umumiye tarafından köylüden tahsil edildiğini gözönünü aldığımızda, kapalı köylü ekonomisinin bile emperyalist sömürünün etki alanına girdiğini söyleyebiliriz. Emperyalizmin iç toplumsal dayanakları, Osmanlı sarayının temsil ettiği feodal aristokrasi ile 19. yüzyılın ikinci yarısındaki gelişmelerin şekillendirdiği komprador burjuvaziydi. Daha çok azınlıklara mensup tüccarlar ile yine daha çok azınlıklardan oluşan ve Galata Bankerleri diye bilinen asalak kategori bu burjuvazinin asıl çekirdeği durumundaydı.

Buradan İttihat ve Terakki’ye ve onun önderlik ettiği 1908 Devrimine geçebiliriz. Bu akım ve onun önderlik ettiği 1908 hareketi, Türk-müslüman burjuvazisinin siyasal ağırlığını koymaya yönelik bir ilk tarihsel girişimi olmak bakımından ayrı bir önem

taşıyor. Komprador burjuvazinin daha çok azınlıklara mensup unsurlardan oluşması, emperyalistlerle iktisadi-ticari ilişkilerin büyük ölçüde bunlar kanalıyla sürdürülmesi, Türk ticaret burjuvazisinin, daha doğrusu bu burjuvazinin toplumsal şekillenmesiyle kıyaslanamayacak bir gelişme gösteren onun temsilcisi konumundaki politik akımın muhalefeti artırıcı bir etkendi. 1908 Devrimi bu muhalefetin ürünü oldu. Bunun son derece güdük, demokratik ve halkçı muhtevadan esas itibarıyla yoksun sınırlı bir üst tabaka hareketi olduğunu biliyoruz.

Bu nedenle meşrutiyetin yeniden ilanı biçimindeki bir anayasal tavizle sınırlı kaldı. İttihat ve Terakki elbetteki, kapitülasyonlardan, gümrük bağımsızlığından yoksunluktan, Düyun-u Umumiye’de ifadesini bulan ağır mali kölelikten rahatsızdı. Fakat buna karşı yapabileceği fazla bir şey yoktu. Feodal aristokrasiyle, sarayla ve elbetteki emperyalizmle içiçe bir akımdı. Bunlarla uzlaşarak ve anlaşarak temsil ettiği sınıfa yer açmaya çalışıyordu. Bu ise doğal olarak hiçbir ciddi sonuç yaratamazdı.

Bu akımın yapmak istediklerini Alman emperyalizminin tam güdümünde savaşa girerek gerçekleştirmeye çalışması, onun bu karakterinin bir yansımasıydı. Ancak savaş sayesinde savaştığı ülkelerin kapitülasyonlarda ifadesini bulan ayrıcalıklarını tek taraflı olarak iptal edebildi ve iç pazarı koruyan gümrük uygulamaları başlattı. Fakat güdümüne girdiği Alman emperyalizmini bundan muaf tutması, atılan adımların sınırlarına ve karakterine ışık tutmaktadır. Fransız-İngiliz emperyalist bloğuna karşı atılan bu adımlar emperyalizme karşı bir tutumun ifadesi değildi, emperyalistler arası çelişkilerden yararlanarak mevzi kazanmaktan öteye bir anlam taşımıyordu. Alman emperyalizmi ile ilişkilerin yapısına bakıldığında, Almanya’nın zaferiyle bitecek bir dünya savaşının Alman emperyalizminin kölesi bir Osmanlı İmparatorluğu’ndan başka bir sonuç yaratmayacağını söylemekte bir güçlük yoktur. Şu farkla ki, bu yeni bağımlılık ilişkileri içinde Rum ve Ermeni azınlıklara mensup burjuvazinin yerini Türk-müslüman öğeler almış olacaktı. Nitekim gerek savaşın hemen öncesindeki Teşvik-i Sanayi Kanunu’nun sonuçları, gerekse ve asıl olarak savaş döneminin büyük vurgun ortamı, İttihatçı hükümetlerin çok özel çabalarıyla bu burjuvaziyi palazlandırdı.

Nihayet konumuz için asıl önem taşıyan tarihsel döneme, Türk kurtuluş savaşı dönemine geliyoruz. Kurtuluş savaşına, bildiğiniz gibi, o henüz cılız, henüz herhangi bir sanayi temeline sahip olmayan, daha henüz tefeci-ticaret özellikleri ağır basan bir burjuvazi önderlik etti. Ve doğal olarak, milli kurtuluş devrimi de buna uygun bir kapsam ve karakter kazandı.

Osmanlı İmparatorluğu emperyalist dünya savaşına Alman emperyalizminin güdümünde girmiş ve yenilmişti. Yeneler doğal olarak yenilenlere kendi koşullarını dayattılar. Osmanlı İmparatorluğu'nun payına da önceki gizli anlaşmalara ve savaş sonrasında güç dengesine göre galip emperyalist devletler arasında paylaşılacak düştü. Emperyalistler bu paylaşım esasları çerçevesinde Türkiye'yi işgale ve tümünden sömürgeleştirmeye giriştiler.

Milli Türk ticaret burjuvazisinin önderliğini ele geçirdiği ve gelişme seyri üzerinde tam hakimiyet kurduğu kurtuluş savaşı, özünde ve esasında bu sömürgeleştirme girişimine karşı bir direnmeydi. Emperyalistlerin işgal eyleminde Rum ve Ermeni azınlıkları kullanması, Yunan ordularının İngiliz emperyalizminin güdümünde Anadolu'nun işgaline bizzat katılması, Türk burjuvazisinin direncini artıran bir başka öge oldu. Bu aynı olgu, Türk burjuvazisinin, onun temsilcisi olarak kemalistlerin, müslüman kimliği önplana çıkararak Kürtleri kendi amaçları doğrultusunda yedeklemesini de kolaylaştırdı.

Sömürgeleştirme girişimini boşa çıkaran, işgali kıran ve siyasal bağımsızlığın kazanılması ile sonuçlanan milli kurtuluş savaşı, bu sınırlar içinde anti-emperyalist/bağımsızlıkçı bir karakter taşıyordu. Bu yönüyle ulusal karakterde bir burjuva devrimiydi. Bu devrime önderlik eden sınıfın feodal, yarı-feodal toprak ağalarıyla güçlü bağları vardı. Bu nedenle sosyal ve iktisadi ilişkiler planında feodalizme karşı yönelmek bir yana, bu doğrultuda bir eğilim ve potansiyel taşıyan sosyal ve siyasal hareketler anında ezildi ve tasfiye edildi. Bu anlamda, emperyalist işgale karşı direnç gösteren burjuvazi, emperyalist egemenliğin iktisadi ve sosyal temellerine dokunmadı. Tersine, kendi siyasal inisiyatifi temeli üzerinde, kendi iktidar hakimiyeti temeli üzerinde bu güçlerle birleşti. Şunu da önemle belirtmek gerekir ki, kemalist burjuvazi emperyalizmin ülkedeki iktisadi ve mali varlığına değil, fakat bu varlığın kapitülasyonlarda ifadesini bulan çok özel ayrıcalıklarla donanmış biçimine karşıydı. Nitekim gerek milli kurtuluş savaşı süreci boyunca gerekse kurtuluştan sonra, başta Mustafa Kemal olmak üzere kemalist önderler bu ayrıma konuşma ve açıklamalarında özel bir itina gösterdiler. Mustafa Kemal'in İzmir İktisat Kongresi'ni açış konuşması bu konudaki tutumun en vezir bir ifadesidir. Mustafa Kemal bu konuşmasında bir yandan kapitülasyonları sert bir biçimde suçlar, gümrük bağımsızlığından bile yoksun olan Osmanlı devletinin gerçekte "ecnebilerin müstemlekesi", yani sömürgesi olduğunu söyler. Fakat hemen bunun ardından yabancı sermayeye hiçbir biçimde karşı olmadıklarını, tersine, Türk devletinin koyduğu kurallara ve kanunlara uymak kaydıyla, ona her türlü teminat vermeye, onunla her türlü yararlı işbirliğine hazır olduklarını, dahası sermaye kıtlığı koşullarında buna ihtiyaç duyduklarını söyler. Denebilir ki, kemalistlerin önderlik ettiği kurtuluş savaşının sınırları bundan daha iyi çizilemezdi. Onların temsil ettiği Türk burjuvazisinin emperyalizme karşı tutumunun sınırları bundan daha iyi anlatılamazdı. Nitekim kemalistler savaşın belli bir aşamasında, işgal girişimine son vermek kaydıyla Fransız ve İtalyan emperyalistleriyle çabucak anlaşmakta ve özellikle Fransızlarla iktisadi antlaşmalar imzalamakta herhangi bir güçlük çekmediler. Bu genellikle kemalistlerin emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmasına bir örnek olarak gösterilir. Böyle bir yanı elbette var. Fakat aynı zamanda onların emperyalizme karşı aldıkları tutumun sınırlarına da bir göstergedir, hatta esas olarak buna bir göstergedir.

Elbette tüm bu gerçekleri kemalistlerin önderlik ettiği ulusal burjuva devrimini küçümsemek için dile getirmiyorum. Bu devrimin bir üst tabaka devrimi olduğu, bu nedenle emperyalist egemenliğin iktisadi ve

Kemalistlerin önderlik ettiği ulusal burjuva devriminin bir üst tabaka devrimi olduğu, bu nedenle emperyalist egemenliğin iktisadi ve sosyal temellerine hiçbir biçimde dokunmadığı, alt sınıfların inisiyatifini ezdiği, feodal toprak mülkiyetine dokunmadığı, halkçı demokratik bir muhteva taşımadığı, siyasal özgürlük sağlamadığı, dahası, Kürt ulusunu inkarı ve sömürgeci köleleştirilmesi ile sonuçlandığı vb. vb. bunlar yeterince açık ve yaygın kabul gören gerçekler. Fakat tüm bunlar, kemalist ulusal devrimin tarihsel ve pratik önemini azaltmıyor.

sosyal temellerine hiçbir biçimde dokunmadığı, alt sınıfların inisiyatifini ezdiği, feodal toprak mülkiyetine dokunmadığı, halkçı demokratik bir muhteva taşımadığı, siyasal özgürlük sağlamadığı, dahası, Kürt ulusunu inkarı ve sömürgeci köleleştirilmesi ile sonuçlandığı vb. vb. bunlar yeterince açık ve yaygın kabul gören gerçekler. Fakat tüm bunlar, kemalist ulusal devrimin tarihsel ve pratik önemini azaltmıyor. Bu mücadele Türk burjuvazisini iktidar dümenine oturtmuş ve bu çerçevede Türkiye'nin modern burjuva gelişmesinin önünü açmıştır, Türk kurtuluş savaşı ve onu izleyen kemalist reformlar, ağır ve sancılı bir yoldan da olsa kapitalist ilişkilerin egemen olduğu bugünün modern Türkiye'sine yolu düzlemiştir.

Kemalistler siyasal bağımsızlığı kısmen de olsa kazandılar, yaptıkları az iş değildi. Nihayet dünya emperyalizminin dayattığı belli koşullar vardı, bu koşulları kabul etmediler, buna karşı direndiler. İş bundan ibaret de kalmadı, başka şeyler de yaptılar. Kapitülasyonlar, emperyalizmin birer kölelik ayrıcalığıydı, bunları kaldırdılar. Bu kapitülasyonların bir parçası olarak, kendi gümrükleri üzerinde bir egemenliği yoktu Türk burjuvazisinin, bu egemenliği elde ettiler. İç pazarı korumak ve geliştirmek amacı çerçevesinde gümrük duvarları örme hakkını kazandılar. Böylece iç pazar üzerinde kendi kontrollerini kurdular. Emperyalistler arasındaki dengelere, Sovyetler Birliği ile emperyalist dünya arasındaki çelişkilerle oynamak, bu çelişkilerden yararlanmak imkanı kazandılar. Bu sınırlar içerisinde, ulusal burjuva karakterde başarılar bunlar.

Gelişmenin kendisi burjuvaziyi siyasal iktidar dümeninin etkin bir gücü haline getiriyor. Toplumsal yaşama bakıyoruz, feodal ilişkiler hala yaygın, toprak ağalığı bir kurum olarak çok yaygın, toprak ağalığı sınıfı güçlü. Ama emperyalist işgale karşı kurtuluş savaşının siyasal öncüsü olduğu, önderlik ettiği için, burjuvazi, kendi toplumsal gücüyle kıyaslanmayacak bir ağırlık elde ediyor. Toprak ağalığının siyasal ve kültürel üstyapısına bu sayede kolaylıkla belli darbeler vurabiliyor. Padişahlığı ilga edebiliyor. Hilafeti kaldırabiliyor. Aşarı kaldırabiliyor, yerine modern vergi koyuyor. Bir takım kültürel admlar atıyor. Burjuvazi kurtuluş savaşı içinde kazandığı siyasal inisiyatifle tüm bunları yapabiliyor. Ve elbetteki tüm bunları, kendi sınıf konumunun ve çıkarlarının gereği olarak, "çağdaş uygarlık düzeyi" olarak idealleştirdiği modern kapitalist gelişmenin yolunu düzlemek üzere yapıyor.

Özetle 1920'li yıllarda Türk burjuvazisi toplumsal gücüyle kıyaslanamayacak bir siyasal ağırlık elde etti. Kitlelerin emperyalist işgale ve sömürgeleştirme girişimine karşı duyarlılığını değerlendirdi, arkasına aldı ve bunda başarı sağladığı ölçüde de siyasal kuvvet kazandı. Ve o bu siyasal kuvveti, toplumsal yaşam içindeki ağırlığını artırmanın bir imkanına, giderek aslında kapitalist gelişmenin önünü açmanın ve böylece kendi toplumsal konumunu güçlendirmenin ve pekiştirmenin bir olanağına çevirdi.

Bilindiği gibi kemalistlerin elde ettiği siyasal bağımsızlık devrimci saflarda genellikle küçümsemeyle karşılanır. Kemalist devrimin emperyalist egemenliğin iktisadi ve mali temellerine dokunulmamış olması bu küçümsemeye gerekçe olarak gösterilir. Oysa burjuvazi hareketleri, tarihsel süreci içerisinde oynadığı somut rolü, işçi sınıfı

önderliğindeki bir hareketin oynayabileceği rol ile kıyaslamaya kalkmak anlamsızdır. Kemalist hareket tutucu bir burjuva siyasal akım olarak denebilir ki kendi konumundan oynayabileceği rolü yeterince oynamıştır. Emperyalizm çağında hiçbir burjuva kurtuluş hareketi, çok özel koşullar dışında, iktisadi ve mali boyutlar içeren bir tam bağımsızlık mücadelesi veremez. Burjuvazi önderliğindeki bir kurtuluş hareketi ancak siyasal bağımsızlık hedefi güdebilir ki,

kemalist hareketin de yaptığı bu olmuştur. Türk kurtuluş savaşı bu tür bir siyasal bağımsızlığı sağlamıştır. Elbetteki eksik ve güdük bir siyasal bağımsızlıktır bu. Ama emperyalizm çağında ve burjuva siyasal egemenlik koşullarında siyasal bağımsızlık her zaman böyledir.

Kapitalizmin sınırları dışına çıkmadığınız koşullarda, bir kurtuluş mücadelesiyle de olsa, kazandığınız siyasal bağımsızlık her zaman eksik ve güdük olacaktır. Kapitalizmin temelleri üzerinde, bu temelleri koruduğunuz sürece, ideal siyasal bağımsızlık, yalnızca bir teorik soyutlamadır. Gerçek tarih zemininde bu hiçbir zaman mümkün değildir. Bir teorik soyutlama olarak, Lenin'den de daha önce okuduğumuz gibi, bu mümkündür, bunun olmayacağı iddia edilemez. Ama gerçek yaşamda bu genellikle olmaz.

Kurtuluş savaşını kazanan Türk burjuvazisi bir yandan Lozan'da barış görüşmeleri yaparken beri yandan İzmir'de İktisat Kongresi topluyordu. Musul ve Kerkük sorununu bir yana bırakırsak, Lozan görüşmelerindeki asıl çekişme kapitülasyonlar sorunu ile yeni Türk devletinin gümrük bağımsızlığı üzerinden sürüyor. Türk burjuvazisinin siyasi bağımsızlık çabasının iktisadi sınırlarını işte bu sorunlar çerçevesindeki hassasiyeti çiziyor. Bu burjuvazinin kendi iç pazarı üzerinde kontrol kurma arzudur. Bunun emperyalist sermayenin Türkiye'deki iktisadi ve mali faaliyetlerine karşıtlıkla en ufak bir ilgisi yoktur. Tam tersine, iktisadi ve mali bakımdan son derece güçsüz bulunan, fakat hızlı bir gelişme yaşamak isteyen Türk burjuvazisinin bu tür bir faaliyete şiddetle ihtiyacı vardır. Mustafa Kemal'in İzmir İktisat Kongresi'nin açılış konuşmasındaki (ki Lozan görüşmelerine paralel bir zaman diliminde toplanmış bir kongredir bu) ikili vurgusunun bu çerçevede yeniden hatırlayabiliriz. Bilindiği gibi Lozan Antlaşması çerçevesinde kapitülasyonlar kaldırılıyor ve 5 yıllık bir geçiş dönemi koşuluna bağlanarak da olsa Türk devletinin kendi gümrükleri üzerindeki hakimiyeti tescil ediliyor. Türk burjuvazisinin siyasal bağımsızlık mücadelesinin sınırları işte budur.

Bilindiği gibi Türk milli kurtuluş savaşının iktisadi ve mali boyutlar da içeren bir "tam bağımsızlık"la sonuçlanmamış olmamasını, '60'lı yılların burjuva sosyalizmi, "ikinci bir milli kurtuluş savaşı" ihtiyacına bir dayanak olarak kullanmak yoluna gitti. Bu düşünce, eğer kemalist burjuvazinin önderlik ettiği milli kurtuluş savaşının hemen ertesinde devrimci bir perspektif olarak ortaya konulsaydı, o günün iktisadi ve toplumsal koşulları zemininde, kuşkusuz ki gerçek bir anlam taşırdı. Ama eğer bu, burjuvazinin siyasal hakimiyeti ile sonuçlanan bir tarihsel olayın 40 kusur yıl sonrasında gündeme getiriliyorsa, bunun ne anlama geldiği de o günün Türkiye'sinin iktisadi ve toplumsal koşullarının ne durumda olduğuyla sıkı sıkıya bağlantılı hale gelir. Aradaki tarih dilimi içerisinde yaşananların anlamı ve kapsamı nedir, burjuvazinin hakimiyeti altında toplumun tuttuğu yeni yolun yol açtığı yeni iktisadi ve sosyal koşullar nelerdir sorularına nesnel gerçeklere uygun yanıtlar verilemediği sürece, kendi başına bir "ikinci milli kurtuluş savaşı" şiarı tarihsel açıdan herhangi bir anlam taşımaz.

(Devam edecek...)

12 Eylül ve geleceği kazanmak...

12 Eylül Türkiye halklarının ve devrimci hareketin tarihinde hep önemli bir yer tuttu. 12 Eylül faşist askeri darbesiyle sermaye devleti, kendi biçimsel demokrasisini ve yasalarını dahi hiçe sayan bir terör ve baskı politikası uyguladı. İşçiler, emekçiler, aydınlar, sendikacılar, devrimciler... işkencelerden geçirilip katledildi. Cezaevleri muhalifler ve devrimcilerle dolduruldu. Emekçi sınıflar üzerinde o güne dek görülmemiş baskılar uygulandı. Çıkarılan anayasayla toplum tam bir cendereye sokuldu.

12 Eylül ve burjuva diktatörlüğü

12 Eylül'ü sınıfsal içeriğinden kopuk ele almak, 12 Eylül'ü hiç anlayamamaktır. 12 Eylül, bugün hala kimi çevrelerde "bir grup faşist askeri cuntanın yaptığı bir darbe" darlığı içerisinde ele alınmaktadır. Faşist sermaye rejimine karşı mücadele ise "cuntacıların yargılanması"na indirgenmektedir. Oysa 12 Eylül derin bir ekonomik-sosyal krizin üzerine gelişmiştir. Temel hedefi ise yükselen toplumsal muhalefeti bastırmak, sermayenin sınıf egemenliğini korumak ve azgın ekonomik politikaların hayata geçirilmesi için uygun bir zemin oluşturmaktır.

O dönemde de, tıpkı bugün olduğu gibi, sermaye devletinin ekonomik krizi derinleştikçe fatura işçi ve emekçilere çıkarılmaya çalışılıyordu. Emekçi sınıfların yaşam koşulları giderek kötüleşiyor, düzene olan tepki artıyordu. Sermayenin öngördüğü iktisadi saldırılar ve ekonomik tedbirlerin devreye sokulması, özellikle '70'li yılların ortalarından itibaren yükselen devrimci muhalefet nedeniyle güçleşiyordu. Ancak gerek IMF'nin talimatları, gerekse de sermaye düzeninin sıkışmışlığı, ekonomik krizin yükünü emekçi sınıflara yıkmayı gerekli kılıyordu. Emperyalistlerin dayatmasıyla, 24 Ocak kararları olarak bilinen ve Turgut Özal'ın da katkılarıyla oluşturulan sınıfa saldırı programı bir türlü uygulanamıyordu. Devrimci muhalefetin yükseldiği, saldırıların militan işçi direnişleriyle karşılandığı, Kürt halkının özgürlüğü için ayağa kalkmaya başladığı bir konjonktürde sermaye devletinin söz konusu kararları uygulaması ancak koyu bir şiddet ve baskı ortamı koşullarında mümkündü. Bu işi de, düzen partilerinin yıpranmışlığını ve "anarşi ortamını" gerekçe gösteren TC ordusu yapacaktı. Darbe adeta bir dansıklı-dövüş olarak devreye sokuldu. Düzen partilerinin liderleri, generallerden bir süre sonra eski yerlerine dönecekleri sözünü alarak, darbeyi adeta sevinçle karşıladılar. Çünkü onlar da biliyordu ki; devrimci muhalefet ve sınıf hareketi yükselişini sürdürürse, bir daha hiç dönmek üzere egemenliklerini ve koltuklarını kaybedebileceklerdi. Askeri cunta büyük bir ustalıklarla hazırlandı.

Ekonomik çelişkiler gizlenirken, "terör ortamı", "kan gövdeyi götürüyor", "kardeş kardeşi vuruyor" demagojisi eşliğinde darbeye kitleler nezdinde "meşruluk" zemini yaratılmaya çalışıldı. Devrimci muhalefetin yükseldiği bir dönemde darbenin sessiz sedasız karşılanmasında, devrimci hareketin ideolojik-örgütsel hazırlıksızlığı kadar, bu durumun da önemli bir payı vardır.

12 Eylül'ün toplumsal etkileri

Estirilen terör ve devrimci hareketin kolay yenilgisi kitleleri umutsuzluğa boğdu. Kişisizleştirme ve tektipleştirme toplumun geneline yayıldı. Toplum, çıkarılan yasalar ve asker sopasıyla kısıpaca alındı. İşçi hareketi adeta bıçakla keser gibi durduruldu. Uygulamalardan, 12 Eylül'ün geçici bir önlem olmadığı, sermaye sınıfının geleceğe yönelik planlarının olduğu anlaşıyordu. Öyle de oldu. 12 Eylül'de devreye sokulan bir çok illegal faşist terör gücü devlet içerisinde adeta kurumsallaştırıldı. 12 Eylül'den bugüne faşist uygulamalarda öze ilişkin bir değişiklik olmadı. Hatta bir çok açıdan içinde bulunduğumuz koşullar 12 Eylül'ü aratır hale getirmiştir. Yargılı-yargısız infazlar, gözaltında kayıplar, sınıfa yönelik saldırılar had safhaya ulaşmış durumda. Bugünün sendika bürokratlarının çoğu kendilerini üreten 12 Eylül yasalarına son derece bağlı hareket etmektedir. Sınıfa ihanet için her zaman hazır bulunan sendika ağaları 12 Eylül ile birlikte kendilerine "meşruluk" alanı bulabildiler. Bugün ise ihaneti, Ekonomik Sosyal Konsey içinde sermaye ile kolkola olmaya kadar vardırıdılar. Sermayenin saldırıları karşısında eli-kolu bağlı oturmaya dünden razı sendika bürokratları, grev ve direnişlerde işçiden gelen her basınca karşı yasaları engel göstermektedir. Oysa işçi sınıfı 12 Eylül'den sonra bu

yasaları defalarca delen eylemler yaptı. Engellemeler ve yasaklar meşru mücadelenin gücü ile delinince yasaların "kağıttan kaplanlar" olduğu da ortaya çıkmaktadır. Yasakların ters tepmesi ise burjuvazinin hiç istemediği bir sonuçtur. Zira bu durum onun sınıf hareketini denetlemesini, düzen sınırları içerisinde tutmasını zorlaştırmaktadır.

12 Eylül ve devrimci hareket

"Biz bu kadar kolay bir başarı beklemiyorduk." Faşist cuntanın başı Kenan Evren 12 Eylül darbesi için böyle diyordu. Bu, darbeyi gerçekleştirdiklerinde karşılarında güçlü bir devrimci muhalefet beklediklerini göstermektedir. Oysa böyle olmadı. Devrimci hareket son derece kolay bir yenilgi yaşadı.

Geleneksel devrimci hareketin bu kolay yenilgisinin etkileri bugün hala etkilerini gösteriyor. O zamanın geleneksel devrimci yapıların bir çoğu '80 sonrası bir çözümlüş yaşadı ve legalist-tasfiyeci yolu seçtiler. Arta kalanlar da 12 Eylül'de yaşadıkları yenilgiyi derinlemesine tahlil edemediler, deneyimlerinden devrimci dersler çıkarıp ileriye atılmayı başaramadılar. Değerlendirme ya hiç yapılmadı, ya da çok yüzeysel kaldı. Ne darbenin sınıfsal niteliği, ne de kolay yenilgiye zemin hazırlayan küçük-burjuva popülist devrimci hareketin zaafı anlaşılmadı. Bu ise bugünkü çözümlen de altyapısını hazırlamış oldu. 12 Eylül'ün etkileri yeni bir devrimci yükselişe dağıtılamadığı gibi, 12 Eylül'ün tüm bir yönetim mantığı ve kurumları ayakta durmaktadır. MGK'nın kitleler nezdine bu kadar meşrulaşabilmesinin arkasındaki faktörlerden biri de budur. Bugün MGK bir yönetim aygıtı olarak kitlelerin güçlü tepkisi ile karşılaşmadan icraatlarını sürdürmekte ve adeta kabullenilmiş durumdadır. MGK'nın yayınladığı her deklarasyon burjuva medya, sendika bürokratları, hükümet sözcüleri ve diğer düzen partileri tarafından mutlaka yerine getirilmesi gereken bir kararname olarak itirazsız kabul edilmektedir.

12 Eylül'ün tüm olumsuzluklarına, bir çöküş ve çözümlüş dönemi olmasına rağmen, o dönemden bir dizi olumlu değer de devralınmıştır. Devrimci hareket şahsında Erdal Eren'ler, Necdet Adalı'lar, M. Fatih Öktülmüş'ler, Osman Yaşar Yoldaşcan'lar... Kürt ulusal hareketi şahsında ise '82 ölüm orucu kalkışmasıyla Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ali Gök, Akif Yılmaz'lar ve tıpkı diğerleri gibi

teslimiyeti değil isyanı seçen Mazlum Doğanlar bizlere en zor koşullarda dahi direnmenin onurunu miras bıraktılar. Askerileştirme ve tektipleştirme uygulamaları Diyarbakır zindanlarında ters teperken, bazı cezaevlerinde de çeşitli direnişler yaşandı. '84 ölüm orucuyla Apo, Fatih, Hasan, Haydar'dan yükselen ses 12 Eylül'ün hayatın her alanında tahkim edilmesine karşı zindanlardan gelen bir başka önemli yanıt oldu.

Kürt ulusal kurtuluş hareketi ise bu aynı dönemde Kürt ulusunun devrimci uyanışını gerçekleştirmeyi başardı. Kürt halkı üzerinde uygulanan terör sonuçsuz kaldı. Bu uyanış karşısında her yeni gelen hükümet bir devlet politikası olarak Kürt halkı üzerindeki baskı ve işkenceyi daha da artırmak zorunda kaldı. Zamanında "bir avuç çapulcu" diye nitelendirilen ulusal kurtuluş hareketinin Kürt halkından aldığı gücü sömürgeci sermaye devleti dahi itiraf etmek durumunda kaldı.

Geçmişin muhasebesi ve geleceği yaratmak

Legal-tasfiyeci dalganın kök saldığı '80'li yılların sonunda bir grup devrimci 12 Eylül öncesinin küçük-burjuva devrimciliğinin köklü ideolojik eleştirisini gerçekleştirdiler. Geçmişle devrimci hesaplaşma temelinde geliştirdikleri ideolojik açılımlar ve yaptıkları tahlillerle komünist bir hareketin varlık zeminini oluşturdular. Geçmişin değerlerine sahip çıkarak, geleceği ideolojik-politik-örgütsel her cephede yeni bir gelenek ve kültürle karşılama çabası ve hertürlü zor koşulu yenme azmi komünist hareketi var etti. Geline aşamada, geleneksel devrimci hareket büyük bir tıkanma yaşamaktadır. Komünist hareket ise işçi sınıfı içinde devrimci politik-örgütsel bir öncü güç olma çabasını parti aşamasına taşımış bulunuyor. Bu geleceğin yapımcılarının kimler olacağını da ortaya koymaktadır. Öyleyse herkes kendi bayrağı altına! Devrimi ve sosyalizmi kazanmak isteyenler komünist hareketin saflarına!

Din kartellerine hayır! Laiklik devrimde, sosyalizmde!

Sermaye iktidarının işçi sınıfı ve emekçilere yönelik ideolojik, politik, militarist saldırısı tüm hızıyla devam ediyor. Başarılı bir operasyonla devleti adanmayı başaran sermaye iktidarı, bu operasyon sırasında ilk elden darbe sopasını kullanmış, kitlelerin gözünü kaba militarizmle korkutarak hedef sapırmıştı. Göstermelik tarikat operasyonlarıyla da beslenen bu süreçte RP iktidar partisiydi. 28 Şubat MGK kararlarına uyma sözü veren, iktidar koltuğunu kaybetmemek için generallerin

tüm dayatmalarına boyun eğen RP bu süreçte bir kez daha düzenle olan entegrasyonunu en açık haliyle ortaya serdi. Kitleler nezdinde yaymış olduğu sözde düzen karışıklığı (adil düzen) ve anti-emperyalist söylemlerin boş birer safsatadan ibaret olduğu yine ilk elden RP'nin icraatlarıyla ortaya çıktı.

Daha çok 8 yıllık eğitim çerçevesinde döndürülen tartışmalarda RP, kitlelerden gizleyemeyeceği kadar açık bir ikiyüzlü politika sergiledi. Kararın imzacısı ve iktidarın büyük ortağı durumunda olan

RP, hükümet operasyonu tamamlanır tamamlanmaz canhıraş feryatlarla "imam hatipler kapatılmaz" sloganını yükseltti. Böylece deforme olmuş, kitleler karşısında koruyamaz duruma düştüğü "alternatif" imajını tamir etmeye başladı. Bu işin bir yönü.

Düzen RP'nin "muhalfeet"ine ihtiyaç mı duyuyor?

Diğer yönünde ise devletin yapay bir düzen alternatifine ihtiyaç duyması

yatmaktadır. Gerek girilen koalisyonlardaki emek düşmanı politikalarıyla, gerekse modern revizyonizmin uluslararası basıncının ortadan kalkmasıyla sosyal demokrasi çoktan bu görevini terketmiştir. Yine son yıllarda sanayi çevrelerinin direkt desteğiyle geliştirilen YDH, Barış hareketi (partisi) vb. girişimler de alternatif olmaktan çok uzak kalmışlardır. Bunlar genel bir sol söylem içerisinde keskin liberalizm savunucuları olmuşlardır ve gelinen yerde liberalizmin

Cuma eylemlerinin gösterdikleri...

MGK-TÜSİAD hükümetinin kurulduğu günden bu yana gündeminden düşürmediği 8 yıllık eğitim safsatası tüm hızıyla sürüyor. Bunun yan sonuçlarından biri, Refah yol hükümeti sürecinde, taban kitlesinde önemli bir güç kaybına uğrayan Refah Partisinin yeniden imaj tarzelemesi ve tabanını aktifleştirmesi oluyor. Medya kanalıyla kitlelere taşınan yapay tartışmalar, provokasyon nitelikli açıklamalar ve tabi ki sokak-cami gösterileri... Medyanın meşrulaştırdığı yakıştırma ismiyle Cuma eylemleri...

Eskiden beridir gerici, islamcı radikal yapılanmalar, eylem alanı ve günü olarak Cuma namazı sonrası cami önlerini kullanmaktaydılar. Özellikle Sultan Ahmet mitingiyle başlayan "imam hatipler kapatılmaz" kampanyası, Refah Partisi'nce organize edilen bir dizi eylemlilikle birlikte Cuma eylemlilikleriyle süreklileştirilmektedir. Devletin askeri güçlerinin ve polislerinin genelde "hoşgörülü" davrandığı bu eylemler giderek yaygınlaştırılmakta ve çığırından çıkmaktadır. Refah Partisi bu tür eylemliliklerine belediye otobüsleriyle kitle taşımakta ve imam hatiplerden öteye Refah'ın kapatılması tehlikesine karşı basınç oluşturmaktadır. Aynı zamanda ise radikal dinci yapılanmalarla dirsek temasını sürdürmektedir. Refah, güçlenmenin ve politik etki yaratmanın sokak eylemlerinden geçtiğini bilmektedir. İktidar ortaklığında kaybettiği gücü böylelikle yenilemek istemektedir. Aynı zamanda bu eylemler, kitlelerin düzen karşıtı öfkelerinin gerici ideolojiyle birleşerek boşaldığı bir platform görevini de görmektedir.

Oysa ki devletin kendi ağzından da itiraf ettiği üzere, üzerinde bir kaşık suda fırtınalar koparılan 8 yıllık eğitimin ne imam hatip liselerine ve ne de gerici-şoven eğitime yönelik engelleyici bir yönü yoktur. Aksine İslam dini eğitimini daha sağlam bir şekilde tahkim etmeye yöneliktir. Tek farkı denetlenmesi giderek zorlaşan islamcı sermaye çevrelerinin ve Refah Partisi'nin bu alandaki gücünün devlet tekeline aktarılmasıdır. Aynı zamanda "reform" diye nitelenen yasa ve tartışmalar devletin eğitimde özelleştirme politikasına bir ayak oluşturmaktadır. Aynı şekilde ekonomik çıkmazlarının tek

örgütleyebiliyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin, varoş yoksullarının öncüleri ise büyük ölçüde seyirci konumunu aşamıyor.

Oysa ki bugün hem sermaye devletin hem de onun kuklası gerici-dinci çevrelerin teşhiri sokak eylemlerinden geçiyor. Çocuğunu okutamayan, okutmak bir yana burjuva çocuklarının okumasının ekonomik yükünü sırtında taşıyan işçi ve emekçi kitlelerin "herkese parasız, bilimsel, demokratik, anadilinde eğitim" şiarıyla sokağa dökülmemesi için bir engel yoktur. Verili tek eksiklik güçlü bir devrimci önderlik müdahalesidir. Tüm bunlar ise bir kez daha komünist hareketin görevlerine işaret etmektedir.

Devlet, herbiri ağır bedeller ödenerek kazanılmış kısıtlı haklara karşı yoğun bir saldırı kampanyası yürütmektedir. Eşel mobil'le işçinin elinden TİS ve grev hakkı alınmaktadır. Sendikalar hainler cephesi tarafından ESK'le bizzat düzenin ellerine teslim edilmiştir. Daha dün 12 devrimci bedene malolan cezaevi hakları tümnden boşa çıkarılmaya çabalanmaktadır. Ulusal mücadelenin giderek düzen içi bir "siyasal çözüm"e endekslenirken, köy-kent projeleri gündeme getirilmekte, OHAL ve koruculuk yaygınlaştırılmaktadır. Barış şiarı kaba militarizmle, savaş çılgınlıklarıyla karşılanmaktadır. Üniversite gençliğinin elinden "sokağı" geri alan devlet bugün kampüsleri de tam denetim için atağa geçmiş durumdadır. Dün sivil faşist saldırılarla kızıştırdığı üniversitelerde bugün direkt polis gücünü idareyle işbirliği halinde "solcu" öğrencilerin karşısına dikmektedir.

Kısacası yoğun bir terör, sömürü ve talan politikasını açıktan uygulayan devlet bugün laik-demokratik bir maske ile yüzünü gizlemek istemektedir. Hem de temel ve gündelik politikaları bizzat MGK'nın, MİT'in, CIA'nın emriyle uyguladığı gerçeğini hiç kalamadan bunu yapabilmektedir. Öte yandan ise RP dünün üzerine sünger çekerek bugün yine sokaklarda tepkilerin tek ifade merkezi haline gelmektedir.

İşte bütün bunların herbiri bile tepkileri örgütlemek için yeterli bir nedendir. Bugün Cuma eylemleri değil, belirsiz bir şekilde reformizme terkedilmiş olan Cumartesi Annelerinin, sendika bürokratları ve reformiz tarafından küşatılan işçi sınıfının eylemleri ses getirebilir. Bu bilinçle mücadele safılarına!

geçişirici politikası vergi ve zamlara birer kılıf ve ekonomiye dönemsel bir rahatlama amacı taşımaktadır. Ve yine hükümet operasyonu çerçevesinde geliştirilen ordu/şariat ikilemi körüklenmekte, kitleler üzerinde darbe sopası sallanmaktadır. Diğer yandan da sermaye iktidarı dizginsiz sömürsünü sürdürmekte, zam üstüne zam yapmaktan çekinmemektedir. Nasıl olsa kitleleri oyalayacağı malzemeler yeterinden fazla gündemleri doldurmaktadır.

Devrimci ve sosyalistlerin özellikle Cuma eylemlerinden çıkarması gereken önemli dersler vardır. Bugün kitleler dayanılmaz boyutlara ulaşmış sömürünün, pahalılığın, dikta yönetiminin, siyasi kirliliğin karşısında yoğun bir öfke duymakta ve çıkış yolları aramaktadır. Susurluk sürecinde 1 dakika karanlık eylemleriyle dışa vurulan ancak liberalizmin ve reformizmin ağına takılan bu öfke daha sonra bir ordu-devlet taraftarlığına kanalize edilmeye çalışıldı. Bu kez ise RP'ye taban oluşturan yoksul-emekçi kitlelerin öfkesi taşmaya, sokak gösterilerine dönüşmeye başladı. Bu alanda bugün yaşanan devrimci politika ve müdahale eksikliği açıktır ki yalnızca sermaye düzenine değil, onun en gerici bir uzantısı olan islamci radikalizme de yarıyor.

Oysa bugün üniversitedeki haraçlardan ilkokuldaki kayıt parasına, zorunlu kitap, dergi, kıyafete kadar eğitim alanındaki her şey işçi sınıfı ve emekçilerin sırtında bir yükür. Kendi çocukları bırakın üniversiteyi, ilkokula bile gidemezken vergisinden zamına ekonomik yükün hemen tamamı yoksul kitlelere yüklenmektedir. Refah bugün temelsiz bir şiarla küçümsenemeyecek bir kitle desteğinde sokak gösterileri

iflasının en iyi kanıtı durumundadırlar. RP ise bu süreçte tutturduğu söylem, seslendiği kitle ile tam bir çekim merkezi durumuna getirilmiştir. Doğal olarak bugün bu alan düzen adına doldurulmak zorundadır. Ancak burayı RP'den başka dolduracak bir alternatif de henüz yaratılamamıştır. İslami radikalizmin dünya çapında yükselen bir hareket haline gelmesi tekerci sermayeyi düşündürmek ve bazı önlemleri aldurtmakla beraber muhalfeeteki bir RP'ye sermaye düzeni hala önemli bir yer biçmektedir. Onu halihazırda toplumsal muhalfeti sapırtmanın ve denetim altında tutmanın bir aracı olarak kullanmak istemektedir. Bu yüzden sahte gerilimlerle, provokatif açıklamalarla ve ensonu kitle eylemleri ile adeta bir danışıklı dövüş gerçekleştirilmektedir.

Din kartelleri ile islamcı sermayenin rant kavgası

Refah/devlet ya da Refah/ordu savaşının sokağa taşmayan yönünde ise; sermaye devletin din kartelinin islamcı sermaye çevreleriyle giriştiği rant kavgası, it dalaşı yatmaktadır. 60'lardan bu yana devlet politikalarıyla desteklenen islamcı sermaye çevreleri, geçen süreç içinde güçlenmiş, İran molla devrimiyle gücünü pekiştirmiş, ensonu da modern revizyonizmin çöküşüyle ('89) ortaya çıkan irili ufaklı devletlerde bile birer rant paylaşımcısı durumuna gelmişlerdir. Sermaye devleti bir yandan kendi çözümsüz iç bunalımlarına karşı kitlelerde içten içe gelişen huzursuzluğu düzen içinde tutmak için islami gericiliğe bir etkinlik alanı tanımaktadır. Diğer taraftan bundan da beslenerek gelişen rant kavgasından galip çıkmak istemektedir. Bu rant kavgası yalnızca uluslararası planda yaşanmamaktadır. Asıl olarak islamcı sermayedarlarla devletin din kartelinin kavgası ülke içindeki rant paylaşımına dönüktür. Laik devletin (!) din kurumu olan Diyanet İşleri bugün TC'nin kendi alanında tek, genel planda da en büyük kartellerinden birisi durumundadır. Diyanet İşleri'nin %97'lik payla sahibi olduğu GİNTAŞ (Gıda İnşaat Neşriyat

ve Turizm AŞ) camilerden yurtlara, dekorasyondan bakım-onarım işlerine kadar geniş bir yelpazede hem Diyanet İşleri'ne hem de başka kuruluşlara iş yaptığı gibi Azerbaycan, Kazakistan vb. Türki devletlerde de cami, vakıf vb. ihaleleri almaktadır. Yine benzeri işleri yapan Diyanet kuruluşlarından GÖKTÜR (Gintaş ve Azerbaycan Ansiklopedi Md. ortaklığıyla kurulmuştur), %88 hisseyle sahibi olduğu TEMSAŞ (Bakım Onarım Pazarlama Temizlik AŞ), KOMAŞ (Kocatepe Modern Mağazacılık San. Tic. AŞ), TUDAV (Türk Diyanet Vakfı), İhlas Holding vb. laik(!) devletin din kartelinin kuruluşlarıdır. Kartelin '92 yılı itibarıyla taşınmazları şöyledir: "1313 cami, 695 kuran kursu, 21 imam hatip lisesi, 227 müftülük, 1 eğitim merkezi, 513 lojman, 181 dükkan, 132 büro, 6 işyeri, 32 sosyal tesis, 1454 arsa, 343 çıplak mülkiyet (bina, arsa), 291 arazi."

Bu devasa devlet karteli, İslamcı sermaye çevreleriyle banka kredilerinden ihalelere kadar her alanda bir rant kavgası, it dalaşı sürdürmektedir. Yine bu şirketler topluluğu kültür hizmetleri adı altında gerici-şoven kültür pompalamakta, kitlelerin bilincini bulandırmaktadır. Keza Diyanet İşleri'ne destek adı altında yurtiçi ve yurtdışı işçi ve emekçilerinden para toplayarak hesap defterlerini büyümekte, yurtdışı sermaye çevreleriyle girdiği ilişkilerle kara para aklamakta, "eğitim hizmetleri" yaftasıyla ortaokullardan üniversiteye geniş bir öğrenci kesimini burs ve yurt imkanlarıyla donatarak gerici saflara katmakta, imam hatip liseleri ve kuran kuslarıyla da gerici ideologlar yetiştirmektedir.

Bugün devletin RP'ye yönelik tavizsiz görünen politikasının altında yatan nedenler devlet adına işte böylesi çözümsüz bir keşmekeşi tanımlamaktadır.

12 Eylül politikaları çerçevesinde özel olarak bir gelişim gösteren islamcı sermaye çevreleriyle beslenen RP, devletin en gerici politikalarının, ideolojik-kültürel bombardımanının kitlelere taşıyıcısı olmuştur. Tam da bu nedenle işçi ve emekçi sınıflar ve hatta Kürt halkı içinde yarattığı etki ile devletin bugün için bile vazgeçemeyeceği bir siyasal-politik merkez durumundadır. Refah Partisi'ni kapatma davaları burjuva ideologlarının kendi deyimiyle "olanaksız", "yapay" bir safsatadır. MGK eliyle yürütülen operasyonlar esas olarak RP'nin aşırı kesimlerinin ehlilleştirilmesine yöneliktir.

İslami radikalizmin yükseliş dalgasının önünü sosyalizm kesecektir

Gerek sermaye devletin gerekse de dinsel gericiliğin ve RP'nin yararlandığı nesnel koşulların başında uluslararası planda devrimci sosyalist hareketin geri çekilmesi, dağınıklık ve marjinalite yaşaması gelmektedir. Genelde '89 çöküşünün yol açtığı bu durumu Türkiye devrimci hareketinin 12 Eylül yenilgisi beslemiştir.

Açıktır ki devrimci hareket yeniden sağlam ve güçlü bir politik alternatif olarak kitlelerin karşısına çıktığı andan itibaren gerici söylemlerin kitleler nezdinde yarattığı demagojik etki de silikleşecek ve giderek yok olacaktır. Burjuva ve islamcı sermaye çevrelerinin oyununun fiyaskoyla sonuçlanması ancak devrim ve sosyalizmin yeniden ideolojik-politik ve örgütlü bir güç, bir çekim merkezi haline gelmesiyle mümkün olacaktır. Bunu ise ancak geçmişle hesaplaşmayı başaran, geleneksel popülist ideolojiyi aşan ve toplum sahnesine işçi sınıfının komünist partisi olarak çıkmaya hazırlanan komünist hareketin yerine getirebileceği bir görev olduğu açıktır.

Tam da bu nedenle RP ve onu besleyen radikal islam çevrelerinin foyalarının, düzenle olan bağlarının bu kadar açığa çıkmış olması komünist hareket adına bir fırsattır. Bu fırsat sermaye düzenine ve islami gericiliğe karşı etkin bir teşhir politikası ekseninde örgütlenecek eylemliliklere dönüştürülmelidir. Gerçek laikliğin sosyalizmde olduğu şiarıyla bütünleştirilecek eylemlilikler devleti cepheden hedeflemelidir.

Türkiye ve Yunan burjuvazisi füze gerilimini tırmandırıyor Şovenizme Hayır! Halklar kardeşdir!

Kıbrıs Rum Kesimi'nin Rusya'yla yaptığı S-300 füze alışverişi yine gündeme sokuldu. Bu alışveriş çerçevesinde tırmandırılmaya çalışılan "Türk-Yunan" gerginliği son günlerde had safhaya ulaştı. MGK sözcüleri "Batı Çalışma Grubu" ve Ecevit ile Yunanistan sözcüleri karşılıklı savaş naraları atmaya başladılar. Son olarak Batı Çalışma Grubu'nun "S-300'ler adaya yerleştirilirse, vururuz" açıklaması gerici kapitalist Yunanistan devleti tarafından "S-300'lerin vurulması savaş nedenidir" açıklamasıyla karşılandı. Böylece iki ülke arasındaki verili gerginlik üst boyutlara taşındı. Aslında bu gerginlik her iki taraftan da emperyalizmin uşağı kapitalist savaş devletlerinin misyonuna, varlık nedenlerine ayna tutmaktadır.

TC ve Yunanistan başta Kıbrıs olmak üzere, Ege ve Akdeniz adaları üzerinde çeşitli hayaller ve bu hayallerin ürünü politik tutumlar geliştirmektedirler. Bu hayaller emperyalist-sömürgeci bir öz taşımanın yanı sıra, esasta ABD emperyalizminin Ortadoğu karakolluğunu üstlenme yarışı üzerine şekillenmektedir. Her iki ülkenin de sözde bağımsız, gerçekte kukla devletler kurduğu ada üzerindeki hesapları özünde birbirinden farksızdır. Bu hesaplar daha çok ülkelerin dış politikaları üzerine şekillenmekle birlikte iç politikayı da kapsamaktadır.

Kıbrıs üzerine kirli politikalar

İki ülke açısından da Kıbrıs, Ege ve Akdeniz adaları, 12 Mil (kıta sahanlığı) Batı Trakya yerleşimi vb. sorunlar dönemsel olarak iç politikaya malzeme edilmektedir. Bu sorunlar, kitlelerin şovenizm zehiri ile uyutulması ihtiyacı duyulan dönemlerde özel bir tarzda işlenmekte, provokatif açıklamalar ve girişimlerle gerilimler yaratılmakta ve tırmandırılmaktadır. Türk-Yunan düşmanlığı çerçevesinde izlenen bu şoven politikalarla iç politika arenaları bulandırılarak gündemler sapıtılmakta, iki ülkenin de işçi ve emekçilerine yönelik kapitalist sömürü ve talanın üstü örtülmeye çalışılmaktadır. Diğer yandan da iki ülke emekçilerine karşı "güçlü devlet" imajı korunmaya çalışılmaktadır.

Bugün için sömürgeci TC devletin Yunanistan'a karşı savaş çılgınlıkları atmaya boşuna değildir. Daha 1 hafta önce Barış Treni girişimine dipçik ve postallarıyla karşı koyan devlet, iç politikadaki savaşçı yüzünü "dış düşmanlar" maskesiyle gizlemek istemektedir. Kıbrıs'taki 150-200 bin Türk'ün haklarını koruma adına yaygara koparan sömürgeci devlet, 15 milyondan fazla Kürt'e karşı sürdürdüğü kirli savaş gizleyemeyecektir. Gerginliği yaratan açıklamayı yapan Batı Çalışma Grubu'nun MGK'nın illegal bir savaş istihbarat birimi olduğu bu denli açık bir tarzda ortaya çıkmışken (köstebek skandalı) TC'nin izlediği bu politika oldukça ucuzdur ve karşılığı yoktur.

TC, adayı işgal ettiği kuzey kesimi tam bir silah deposu ve savaş üssü haline getirmiştir. Ege ve Akdeniz bölgesi çete devletin Kürdistan'a ve

devrimci, komünist güçlere karşı sürdürdüğü özel savaşın kontra merkezi durumundadır. Adanın bu bölümünde kontrgerillanın özel eğitim merkezleri mevcuttur.

Bundan öteye TC ve Yunanistan devletleri Kıbrıs'ı kirli para aklama, kumar, fuhuş, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı merkezi olarak kullanmaktadırlar. Yani hiç de dertleri adada yaşayan Türk ve Rum halklarının çıkarları değil kendi burjuva sermaye çevrelerinin çıkarlarıdır. Ayrıca işgal ettikleri ve kukla devletlerle yönettikleri Kıbrıs, ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik karakolluğunu yapmak, deniz ve hava askeri üsleriyle tehdit oluşturmakta stratejik bir öneme sahiptir. TC ve Yunanistan'ın AB, ABD ve İngiliz emperyalist-sömürgeci yönetimleriyle girdikleri en büyük pazarlıklar da bu çerçevede dönmektedir.

ABD, gerek S-300 füze gerginliği, gerekse genel planda Kıbrıs vb. üzerine çıkarılan gerginliklerde sözde tarafsız ve barışçıl bir yönelim izlemektedir. Gerçekte ise her iki taraftan da gerginliği tırmandırmakta ve bundan siyasi baskı için yararlanmaktadır. Siyasi baskıyla ülke yönetimlerini kendi dümensuyuna almakta, silah, uyuşturucu, kumar vb. üzerinden de ekonomik çıkar sağlamakta, öte yandan bölgedeki emperyalist hegemonyasını sağlamlaştırmaktadır.

AB'nin ise Türkiye ve Yunanistan'a yaptırım uygulaması daha çok ekonomik politikalar üzerine şekillenmektedir. Bu yaptırımlar ülkenin işçi ve emekçi sınıfları üzerinde giderek artan bir sömürü ve talana dönüşmekte, sermayedarların ise kârlarına kâr katmasını sağlamaktadır.

Rusya ise "sosyalizm belasından" kurtulduğundan beridir emperyalist kapitalist barbarlık alanında yerini sağlamlaştırma uğraşı içerisinde. S-300 füzeleri, T-80 tankları, Suhoi-Su-34 savaş uçakları vb. silahlarla birlikte emekçi halklara savaş, kan ve düşmanlık ihraç etmektedir.

Kıbrıs üzerine döndürülen onca kirli politikanın uluslararası muhatapları olarak TC ve Yunanistan'ın alınması bir raslantı değil, adadaki sömürgeci işgalin en açık ifadesidir. Bölge halklarının birbirlerine karşı hiçbir düşmanlığı yoktur. Halklar yüzyıllardır kardeşçe birarada yaşamak istemekte, ancak her dönemde çeşitli işgal biçimleri altında sömürüye maruz kalmaktadırlar. TC ve Yunanistan'ın Kıbrıs'a yönelik politikaları son dönemde ilhaka yönelik adımlarla birleşmektedir ve bu şekliyle bile aslında ABD emperyalizminin kırıntılarını kapmakla sınırlıdır. Yunanistan gerci kapitalist yönetimi son dönemde AB ile ilişkilerini koz olarak kullanmakta ve eylül sonunda yapacağı deniz ve hava tatbikatlarını Kıbrıs Rum Kesimi'yle ortaklaştırarak TC'ye yönelik tehditler savurmaktadır. Yunanistan'ın Kıbrıs Rum Kesimi ile dış savunma ve tatbikatlarda ortaklaşma (bu politika "ortak düşman" çerçevesinde şekillenmektedir) tavrı ilhaka yönelik bir politikadır. Güney Kıbrıs Rum Kesimi'nin bu yönliliğinin yollarını açtırması ise bunun en somut adımıdır.

oluşturmaktadır. Tersinden bu adım TC için özel bir gerilim alanıdır ve karşılığında temmuz içinde Ecevit-Denktaş mutabakatlarıyla KKTC'nin TC'ye ilhakı (bütünleşme tehdidi) gündeme sokulmuştur. Geçmişin garantörlük anlaşmaları zemininde yükseltilen bu son "bütünleşme" adımı da Yunanistan üzerinde aynı basıncı oluşturmaktadır. Keza '74 işgalinden sonra adada konuşlandırılan Türk Silahlı Kuvvetleri, resmi verilere göre 45 kişilik ağır silahlı birlikleriyle, hava ve deniz üsleriyle adada varlığını korumaktadır. Bunun dışında ise TC'nin çok daha fazla silah ve insan gücünü illegal bir biçimde adada bulundurduğu sugötürmez bir gerçektir.

Kısacası ortada Kıbrıs halkları arası bir gerginlik değil TC ve Yunanistan sömürgeci sermaye devletleri arası bir it dalaşı, rant savaşı vardır. Bu it dalaşı çerçevesinde TC sömürgeci burjuvazisi her dönemde "pan türkist" politikaları geliştirmiş ve bu Yunanistan cephesinden "enosis", "megali idea" (büyük düş-Bizans'ın yeniden doğuşu) ile karşılaşmıştır. Her iki ülke halklarına ve ada halklarına ise hep düşmanlık, kaba-şovenizm, militarizm dikte edilmiştir. Bunun ötesinde Yunanistan ve Türkiye dünyanın en çok silah satın alan ülkeleri arasında ilk sıralarda yer almıştır ve bunun kendisi bile iki ülke sermayesinin asıl hesabının it dalaşı ve savaş temelinde yürüdüğünün göstergesi olmaya yeterlidir. (Örneğin, Kıbrıs Rum Kesimi Rusya'dan aldığı silahlara 4-5 milyar dolar arası bir ödenek ayırmakta ve bu fatura tarım emekçilerinin sırtına yüklenmektedir. Orta vadede ise adaya çeşitli askeri deniz ve hava üsleri kurularak sözde TC'ye yönelik(!) - esasta tüm Ortadoğu'ya- bölgedeki askeri güç olma planları kurulmakta ve bunun ağır faturası yine Rum ve Yunan emekçilerine yüklenmek istenmektedir.)

Ne TC ne de Yunanistan devletin Kıbrıs Rum ve Türk halklarına sömürü, talan ve savaştan başka kazandırabilecekleri birşey mevcut değildir. Ada halkları ve onun ötesinde Türk ve Yunan halkları bu "kader"e razı olmamalıdır. Halkların çıkarı barış ve kardeşlikten geçmektedir. Ancak barış ve kardeşlik; eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik temelinde geliştirilen, emperyalist-kapitalist işgal ve ilhaka karşı devrimci savaşın yükseltilmesiyle; sosyo-ekonomik yapısı birbirinden çok farklı olmayan Türkiye ve Yunanistan'da emperyalist zincirin zayıf halkalarının koparılmasıyla, devrimle ve sosyalizmle gelecektir. Türk, Kürt, Rum ve Yunan emekçi sınıf ve halkları bu temelde örgütlenecek emperyalizme başkaldırmadıkça savaş, talan ve sömürü kaderleri olmaya devam edecektir.

Nasıl emperyalist sömürücüler tüm hesaplarını işçi ve emekçilerin bu karanlık "kaderi" üzerine yapıyorlarsa, tüm ülkelerin işçileri ve emekçileri de hesaplarını emperyalist zincirin koparılması, kapitalist çarkın kırılması üzerine yapmalıdır. İşte o zaman kapitalizmin gerçek kaderi hayattaki yerini bulacaktır!

Kürt halkının gerçek bir barışa özlemi sürüyor Barış devrimle gelecektir!

Kardeş Kürt halkının, kirli savaşın sona erdirilmesi ve "adil ve onurlu bir barış"ın sağlanması doğrultusundaki istemlerini dünyaya yaymayı amaçlayan "Barış Girişimi" sömürgeci sermaye devletinin barbarca saldırılarıyla karşılandı.

Sömürgeci burjuvazi 1 Eylül'de Diyarbakır'da olmak üzere Brüksel'den hareket edecek olan sözkonusu bu girişimin simgesi "Musa Anter Barış Treni"nin Avrupa'dan geçişine izin verilmemesi için uluslararası politik ve diplomatik tüm olanaklarını seferber etti. Deyim uygunsu başvurmamak yol, çalmadık kapı bırakmadı. Daha önce de olduğu gibi emperyalizm sömürgeci devletin imdadına yetişmekte gecikmedi. İlk destek Alman emperyalizminden geldi. Almanya "Barış Treni"nin kendi topraklarından geçişini yasakladı. Alman demiryolları şirketi yapılan anlaşmaya rağmen tren seferini iptal etti. Almanya'yı Macaristan ve Bulgaristan gibi diğer devletler izlediler. Sonuçta "Musa Anter Barış Treni"nin Türkiye'ye gidişi engellendi.

Türk devleti aciz ve barbar bir devlettir

Sömürgeci devlet emperyalist ağababalarının da etkin desteği ile "Barış Treni"nin Türkiye'ye girişini engelledi. Ancak dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen ve sayıları 170 civarında olan barış girişimcisinin Türkiye'ye girişi engellenemedi. Bunun üzerine saldırıya geçildi. Başta İstanbul olmak üzere hemen tüm metropollerde barış amaçlı tüm etkinlikler yasaklandı. Özellikle Kürtler'in yoğun olarak oturduğu semtler tam bir abluka altına alındı. Evler basıldı, yüzlerce insan gözaltına alındı.

İstanbul-Kadıköy'de düzenlenen mitinge katılımı engellemek için bütün tren, vapur ve otobüs seferleri iptal edildi. Aralarında dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen barış girişimcilerinin de bulunduğu barış yanlılarının, Türk devletinin barış girişimine dönük tutumunu protesto ve teşhir amaçlı basın açıklaması sırasında ise akıl almaz bir vahşete başvuruldu. Barış yanlıları yerli-yabancı ayrımı yapılmaksızın polis tarafından vahşi bir dayaktan geçirildi. Birçoğu hastanelik edildi. Bir kısmı ise gözaltına alınıp işkenceye tabi tutuldu. Tümöyle barışçıl bir gösteri karşısında sergilenen bu akıl almaz vahşet, tam bir polis rejimine dönüşmüş bulunan Türk devletinin terörist yüzünü bir kez daha tüm açıklığıyla ortaya serdi.

Kürdistan'da ise baştan başa tam bir terör havası estirildi. Barış girişiminin merkezi olarak düşünülen Diyarbakır ise adeta bir "yasak kent" ilan edildi. Kente giriş çıkışlara izin verilmedi. Tüm çevre

illerle bağlantısı kesildi. Kürdistan'ın hemen tüm illerinde bir süre avı-bir gözaltı furysı yaşandı. HADEP yöneticileri başta olmak üzere yüzlerce insan gözaltına alındı, işkenceden geçirildi. Böylece sömürgeci devlet Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki aczini bir kez daha sergiledi.

Emperyalizm gerçek bir özgürlüğün ve barışın düşmanıdır

Emperyalizm her zaman devrimci kurtuluş hareketlerinin en azılı düşmanıdır. Zira devrimci temeller üzerinde gelişen her gerçek ulusal kurtuluş mücadelesi, somutta şu ya da bu mahali sömürgeci devlete yönelik olsa da, kaçınılmaz olarak onun gerisindeki emperyalizmle de karşı karşıya gelir. Emperyalizmin devrimci ulusal kurtuluş hareketini ezmek istemesinin gerisinde bu vardır.

Emperyalizmin devrimci ulusal kurtuluş mücadeleleri karşısında sergilediği bu tarihsel tutum Kürt ulusal kurtuluş hareketi için de geçerlidir. Emperyalistler devrimci çizgide gelişen Kürt kurtuluş hareketine başından itibaren düşmanca bir tutum almıştır. Ezilmesi için sömürgeci Türk burjuvazisine her zaman destek olmuştur. Bu destek yalnızca politik ve diplomatik değil, iktisadi-mali-askeri ve lojistik her alanı kapsayan bir destektir. Emperyalist devletler sömürgeci burjuvazinin Kürt kurtuluş mücadelesi karşısında azce düştüğü her zaman onun her türlü yardımına koşmaktadır. Özellikle ABD emperyalizmi Kürt halkına dönük kirli savaşının en büyük destekçisidir. Alman emperyalizmi ise belli bir süredir bu konuda ABD ile yarışmaktadır.

Alman emperyalizmi yalnızca PKK'ye dönük yasaklarıyla değil, sömürgeci Türk burjuvazisi ile son yıllarda geliştirdiği iktisadi-mali ilişkiler, uluslararası platformlarda Türk devletine sunduğu siyasal destek ve nihayet kirli savaş yürütmesiyle Kürt devletine verdiği silahlar ile Kürt

özgürlük mücadelesinin azılı düşmanlarından biri olduğunu defalarca ve fazlasıyla kanıtlamıştır.

Dikkate değer olan şudur ki, başta ABD ve Alman emperyalizmi olmak üzere emperyalist güçler Kürt kurtuluş hareketinin son 5 yıldır içine girdiği yeni süreci ("siyasal çözüm" süreci) dahi yeterli görmemekte ve ona hala büyük bir düşmanlık beslemektedir. Örneğin ABD'nin yıllardır bloke edip bir türlü vermediği savaş gemilerini tam da "Barış Treni" girişiminin gündemde olduğu bir sırada TC'ye vermesi; yine Fransa'nın tam da bu sırada 5 yeni denizaltı gemisini TC'ye satması; Dünya Bankası'nın yine bu dönemde Türkiye'ye 1.5 milyar dolar yardım kararı alması son derece anlamlıdır. Besbelli ki emperyalistler Kürt halkına onursuz bir teslimiyetin ifadesi olacak türden bir "barış"ı dayatmaktadır.

Alman emperyalizminin yalnızca barışçıl bir girişim olan "Musa Anter Barış Treni"nin engellenmesinde oynadığı tayin edici rol bu durumun en yeni örneği olmuştur. Emperyalistlerin zaman zaman "insan hakları" ve "Kürt sorunu" konusunda Türk devletine yönelik eleştirileri emperyalizme özgü ikiyüzlülüktür başka bir şey değildir. Yalnızca ve yalnızca Kürt halkını aldatmak, onlar içinde hayaller yaymak ve dahası Kürt kurtuluş hareketini iyiden iyiye ehlileştirip-teslimiyet çizgisine çekmek amacına dönüktür.

Sömürgeci Türk devletine gelince; Kürt halkının varlığını dahi inkar etmek, başta ulusal kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere Kürt halkının en meşru ulusal haklarını tanınamamak, bu yönlü her istemi ve girişimi akıl almaz sömürgeci bir vahşete başvurarak ezmek, onun bugüne kadarki geleneksel tutumudur. Sömürgeci burjuvazi bu tutumunu bugün de sürdürmekte ve giderek daha büyük bir ısrar göstermektedir.

İktisadi, toplumsal ve siyasal her bakımdan, Türkiye'de koşullar öyledir ki, sömürgeci burjuvazi en küçük bir esneme imkanı tanınamamaktadır.

Sömürgeci burjuvazi yalnızca Kürt kurtuluş mücadelesinden dolayı değil, temel toplumsal ve siyasal diğer sorunlar nedeniyle de büyük bir sıkışmayı yaşamaktadır. Nereden bakılırsa bakılsın, Türkiye'de koşullar hiç değilse günümüzde reformcu çözümlere fazla imkan tanımamaktadır.

Sömürgeci burjuvazinin emperyalist efendilerinin öteden beri kendisine telkin ettiği Kürt sorunundaki kısmi ve iğreti çözüme bile büyük bir direniş göstermesinin ve hatta bu konuda onlarla zaman zaman çatışmayı dahi göze almasının gerisinde de bu vardır. Kürt halkının bu son barış girişimine karşı sergilediği sınırsız tahammülsüzlük bunun somut bir ifadesidir.

Barış devrimle gelecektir

Kürt halkı yıllardır Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliği koşullarında yaşamaktadır. Başta ulusal kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere her türden ulusal haktan yoksundur. Bunlar bir yana bir ulus olarak varlığı dahi kabul edilmemektedir. Ulusal kimliğine kavuşmak, ulusal kendi kaderini tayin hakkı dahil tüm haklarını elde etmek ve nihayet bu çerçevede gerçekten "adil ve onurlu bir barış" talebinde bulunmak, Kürt halkının en doğal ve en meşru hakkıdır. Kürt halkının bu istemleri için yıllardır sürdürdüğü mücadele de tümöyle haklı ve meşru bir mücadeledir.

Ancak Kürt kurtuluş mücadelesinin bugüne kadarki tüm deneyimleri göstermiştir ki, bu mücadele sömürgeci sermaye devletine ve onun gerisindeki emperyalizme karşı kararlı ve uzlaşmaz bir çizgide yürütülmediği koşullarda zaferi elde etmek olanaklı değildir. Aynı anlama gelmek üzere, gerçek ve kalıcı bir kurtuluş, bu çerçevede gerçekten adil ve onurlu bir barış, ancak ve ancak sömürgeci Türk devletiyle ve onun gerisindeki emperyalizmle tam bir hesaplaşma sonucunda elde edilebilir.

Çılgınlık derecesinde bir karşı-devrimci teröre, sömürgeci vahşete, gözaltı ve işkencelere rağmen Türkiye'nin metropollerinde ve Kürdistan'da onbinlerce insan kuşkusuz onurlu bir barış düşüncesiyle sokaklara döküldüler. Ulusal özgürlüğe ve "adil ve onurlu bir barış"a dair özlemlerini haykırdılar. Bu durum özgürlük ve barışın nesnel bir temele sahip olduğunu gösterdiği gibi, bu temel üzerinde Kürt sorununun devrimci çözümü için mücadele edecek güçlü bir potansiyelin varlığını da ortaya koymuştur. Tüm sorun bu imkanların devrimci bir çözüm doğrultusunda seferber edilebilmesindedir. Çünkü gerçek barış devrimle gelecektir.

Ya teslimiyet ya kurtuluş, başka bir seçenek yoktur!

Gerçek barış kapitalist barbarlık altında gerçekleşemez

DOÇ. DR. Fikret BAŞKAYA

Bu dünyada herkes için aynı anlama gelen bir kavram yoktur. Toplum sınıflara bölünmüş olarak kaldıkça bu durum da devam edecektir. Bu yüzden gerçekten bir şeyler yapmak istiyorsak, mutlaka kavramları, dolayısıyla ideolojik mücadeleyi önemsememiz gerekiyor. Zira sözcükler ve daha genel olarak kavramlar ekseri yalan söylemek, gerçeğin üstünü örtmek, ideolojik mistifikasyon yaratmak için kullanılıyor. Demek ki bir yerde bir kavramın veya sözcüğün kullanılıyor olması, orda o sözcüğe veya kavrama uygun bir "gerçekliğin" var olduğu anlamına gelmiyor. Bu durum "barış" kavramı için de öyledir. Biliyorsunuz, emperyalist dünyanın efendisi, hegemonik gücü Büyük Britanya iken işte 1800'li yıllarda, 1914'te ve nihayet 1945'e kadar "Pax Britannica", 1945'den sonra da "Pax Americana" deniyor. Hegemonik güç tarafından bakıldığında "barış" sözcüğü, İngiliz veya Amerikan hegemonyasının "sorunsuz" bir biçimde ya da olabildiğince az sorunlu olarak sürdürülmesi demektir. Ama hegemonya altındaki toplumlar, uluslar, insanlar için Pax Britannica'nın, Pax Americana'nın vb. anlamı farklıdır. İngiliz veya Amerikan emperyalizmi için "barış" demek, hegemonyanın sürmesi demektir. Ama, emperyalist dünyanın barış dediği başkaları için esaret, kölelik, tutsaklık vb. gibi anlamlar içerebilir.

Kendi payıma "barış" kavramının bizim tarafımızdan, yani Marksistler, sosyalistler tarafından yeterince tartışılmadığı kanaatindeyim. Aslında "barış" güç dengesinin kağıt üzerine yazılması ve herkesin neyi ne kadar yapacağını, nerede duracağını belirlemesidir. Eğer bu söylediğim doğruysa bu sınıf mücadelesinin aldığı biçimlerden biridir. Clausewitz, "Savaş, politikanın askeri araçlarla sürdürülmesidir" demiştir. Eğer savaş politikanın bir biçimi, versiyonuysa barış da politikanın askeri olmayan araçlarla, mesela polisiye araçlarla sürdürülmesidir diyebilirsiniz. O zaman gerçek barışın kapitalist barbarlık altında gerçekleşme şansı da yoktur. Silahların konuşmadığı durumda da değişen esasa ilişkin değildir. J. J. Rousseau, kapitalist patronun nasıl aç gözlü olduğunu anlatmak için, patronun ağzından işçiye şunları söyletiyordu: "Bana ihtiyacınız var çünkü siz yoksulsunuz, ben zenginim; öyleyse gelin bir anlaşma yapalım; size, bana hizmet etme onurunu bahşedeceğim, ama bir şartla sahip olduğunuz sınırlı şeyleri de bana vereceksiniz, o zaman size hükmetme zahmetine katlanabilirim." Bakın eğer işçi patronun teklifini kabul ederse, ve onun hesabına o şartlarda çalışmaya razı olursa bu bir savaş durumu değil, peki bu bir "barış durumu mudur? Bir sınıf mücadelesi durumudur..." Öyleyse gerçek barışın olabilmesi için, bir onur, haysiyet ögesi içermesi gerekiyor. Aksi halde kölelik statüsünü barış diye ifade etmenin hiç bir kıymet-i harbiyesi yoktur.

Ünlü Fransız tarihçisi Fernand Braudel: "Birçok savaş bir arada olabilir, ilkel veya modern, nasıl kölelik, serflik ve kapitalizm bir arada var olabiliyorsa. Herkes yapabildiği savaşı yapar" diyor. Eğer sorunuza dönersek Amerika'nın barışı Amerikan hegemonyasını güvence altına alan bir manipölasyondan başka bir şey olamaz. Bugün Amerikan emperyalizmi insanlığa yönelik tarihte görülmemiş bir saldırı başlatmış durumda ama kendileri buna saldırı demiyorlar da "Yeni Dünya Düzeni" diyorlar. Onun için "nereye baktığın değil, nereden baktığın

önemlidir" denmiştir. Barış ABD'nin işi değil, emperyalist saldırıdan zarar görenlerin işi, öyleyse gerçek barış emperyalist hegemonya altında mümkün değildir.

Dikkat ederseniz, bu sorunuzda da var, şu pis savaş dursun diyenler egemen kligin adamları ve sözcüleri tarafından "bölücü", "yıkıcı", "terörist" vb. olarak nitelendiriliyor. Neden? Çünkü adamlar mevcut durumun devamından yanalar. Eğer bir uzlaşma olursa, bu Kürtlerin kimi haklara kavuşması anlamına gelecek. Oysa Türkiye'nin egemenleri karşı tarafın dayatması sonucu bir şeyler koparmasını asla hazmedemez. Tebasının "kötü alışkanlıklar" edinmesinden korkar. Zira onun kitabında özgürlük, demokrasi, vb. gibi kavramlara yer yoktur, ama ağızlarını her açtıklarında Türkiye'nin "laik, demokratik vs." olduğunu söylerler... Bu saçmalığı teşhir etmeye kalktığınızda da anayasayı örnek gösterirler... İşte derler: "Bizim anayasamızda böyle yazıyor." Birincisi onu anayasaya kim yazdı, ikincisi orada yazılı olmasının ne gibi bir kıymeti harbiyesi vardır?

Eğer Kürt sorunu bir çözüme kavuşacaksa bunun bir tek yolu var. Kürtlerin dayatmasına Türklerin ve başka halkların destek vermesi. Eğer bu olmazsa, Kürtler onyıllardır sürüp gelen "tecritten" kurtulamazlarsa, haklı mücadelelerinde yanbaşılarında güvenilir müttefikler bulamazlarsa, savaş devam eder. Ve eğer söylediğim tarzda bir dayanışma gerçekleşmezse ve Türk egemen sınıfı "gerçek barışa" zorlanmazsa yapılacak hiçbir "barış" barış olamaz. Filistin'deki durumu görüyoruz. Filistin halkının başına gelen, tecritten bir türlü kurtulamamak ve devrimci güçlerin desteğinden mahrum kalmakla ilgilidir.

Oslo süreci denilen son tahlilde bir "Amerikan barışıdır" ve Filistin halkının köleliğinin devam etmesidir. Siyonizmin konumunun güvence altına alınmasıdır. Küresel kapitalizm çağında ve emperyalizmin "küresel püskürtme stratejisinin" geçerli olduğu bir dünyada, kapitalizme, emperyalizme cepheden karşı çıkmadan hiçbir yerde hiçbir barış olanağı yok. Hiçbir ikiyüzlülüğe ve oportünizme kapılmadan bunu açık yüreklilikle, cesaretle ve yüksek sesle söylemek zorundayız. Aksi halde emperyalizmin dayattığı "Yeni Dünya Düzeni'nin" "yeni köleleri" olmaktan kimse kurtulamaz. Zaten büyük insanlık da bu saldırı karşısında sessiz ve tepkisiz kalamaz. Ve kalmayacak... Aksi halde böyle bir şey, eşyanın tabiatına aykırı olurdu...

Eğer gerçekten bir "Kürt barışı" olacaksa bu emperyalistlerin değil, emperyalizmden zarar gören bu coğrafyada ve başka yerlerde aynı kaderi paylaşan insanların mücadelesinin eseri olabilir. O zaman "barış" kavramının içeriği de şimdikinden farklı olur... Onun dışındaki her "çözüm" emperyalistlerin ve buralardaki taşeronlarının marifeti olabilir ki, mevcut durumun "yeni bir görüntü altında" devam etmesinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla Kürtlerin kaderi ve nihai kurtuluşu emekçi halkın mücadelesine ve enternasyonalist dayanışmaya bağlıdır. Zaten bugün ayrıca bir Kürt sorunu varsa, bu sömürgecilerin, emperyalistlerin, Türk egemenleriyle ortaklaşa tezgahladıkları bir şeydir. Dolayısıyla çözümü de onlardan bağımsız olmayacaktır...

(Fikret Başkaya'nın bu yazısı günlük Emek Gazetesi'nde, 12 Eylül 1997'de yayınlanmıştır)

Zindanlara tabutluk saldırısı yine gündemde

Çankırı Cezaevi:

6 Eylül'de Ankada'dan Çankırı Cezaevi'ne ziyarete gidiyoruz TİYAD'lı analarla. Çankırı girişinde otomobilimiz durduruluyor. Cezaevi savcısı ve vali heyetle görüşmek istiyor. Bizler görüşmek için giden arkadaşlarımızı beklerken kimliklerimiz toplanıyor ve isimler tek tek yazılıyor. Heyetten arkadaşlar geliyor. Yolumuza devam ederken görüşmeyi anlatıyorlar bize.

Cezaevi savcısı ve vali yeni yapılan "cezaevinin" hücre tipi değil, odalar şeklinde olduğunu (tek kişilik, iki kişilik, dört-beş kişilik odalar), buralara siyasi tutukluların değil adlilerin konulacağını, 14 Temmuz genelgesini uygulamak zorunda olduklarını belirtmişler. Bu "çağdaş" cezaevinin bir kısmının bittiğini, tamamı bitmeden ailelere göstermeyeceklerini, kendilerine emanet edilmiş tutsaklara daha "çağdaş" ortamlar hazırladıklarını anlatmışlar.

Gerçek yüzlerini ise az sonra bize gösteriyorlar. Çankırı Cezaevi'ne geldiğimizde, askerler; soyadı tutmayanların görüşe girmeyeceklerini söylüyor. Biriken aileler; daha önce böyle bir uygulamanın olmadığını ve bugün neden böyle yapıldığını sorunca, bizi kapının dışına çıkarıyorlar. Bazı aileler "herkesi görüşe almazsanız, bizde görüş yapmıyoruz" diyerek bizimle beraber beklemeye başlıyorlar. Daha sonra bir avukat cezaevi müdürüyle görüşüyor ve bir kişinin dışında hepimiz içeriye alınıyoruz.

İçerideki tutsakların moralleri iyi. "Bizi hücrelere atmak için saldıracaklar, ama biz sonuna dek direneceğiz" diyorlar. Cezaevi müdürü, "mahkumları hücrelere atmak zorundayız. Bunu kabul etmeyeceklerini biliyoruz. Fakat bizden de ölen olacak, sizden de. Bunu yapmak zorundayız" diyerek ailelere gözdağı veriyor.

Saat 15.00'de basın açıklaması için cezaevinin önüne çıkıyoruz. TİYAD'ın hazırladığı dövizler açılıyor. "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" sloganı atılıyor. Dövizlerden en çok

"Hücreler katliamdır!", "14 Temmuz katliam genelgesidir!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" dikkat çekiyor.

Devlet güçleri basın açıklamasının okunmasına izin vermek istemediler. Ancak baskılara inat basın açıklaması okundu. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganından sonra da alkışlarla sona erdi.

Ceyhan Cezaevi:

Sermaye devleti Adalet Bakanlığı eliyle hücre tipi cezaevi modelini hayata geçirmeye çalışıyor. Ceyhan Cezaevi de bu doğrultuda gelişmelere sahne oluyor. Son olarak, devrimci tutsakların güçlerini bölmek için, çoğunlukla adli tutsakların kaldığı ve insanca yaşama koşullarının sifıra eşitlendiği Kürkçüler cezaevine keyfi sevkler gündemde. Şu anda tutsaklar görüşe çıkmayarak protestolarını sürdürüyorlar. Günün belli saatlerinde ise kapı dövüp, malta işgalleri gerçekleştiriyorlar. Cezaevinde her an idarenin ve askerlerin faşist saldırısı bekleniyor.

Gelişmeleri protesto etmek için Adana İHD'de çeşitli DKÖ'lerin, partilerin ve sosyalist basının imzaladığı bir basın açıklaması yapıldı. Ceyhan Cezaevi EKİM davası tutsağı Atılcan Saday'ın annesi Fadime Saday'ın okuduğu açıklamada saldırılara seyirci kalınmayacağını vurgulandı.

Basın açıklamasından sonra, tutsak yakınları yapılması gerekenleri tartıştıkları bir toplantı yaptılar. Tutsak yakınları, görüş günü olan cuma günü görüşe kitlesel olarak katılma kararı aldı. Bu amaçla değişik DKÖ'lere ve partilere destek çağrısı yapıldı.

Eylül de değişecek Yeni Ekimler gelecek...

Korku bulutları kopacak fırtınanın habercisiydi. Gök gürleyecek, şimşekler çakacak, yıldırımlar düşecekti umuda. Sarardı işte yapraklar. Kurudu ve hüznü bir melodi eşliğinde düştü, savruldu. Göçebe kuşlar da terketti kentleri acele. Geride kırılmış kanatlar kaldı. Geride sonsuz maviliklerde uçmayı unutmuş kuşlar kaldı. Yağmur

paylaşmak için herşeyi" diye yazmıştık. Mitinglerde sol kolumuz havada yumruklarımız sıkılıyordu. Ne kadar kolay alışmıştık slogan atmaya. Fabrika önleri militan satışlar, bildiriler, afişler, çatışmalı eylemler... Nasıl da öfkeyle çıkıyordu ağzımızdan "kahrolsun"la başlayan cümleler. Her şey istediğimiz gibiydi. Biliyorduk, iki

çimize akıttık. Biz en ölümcül yerimizden yaralandığımızda Eylül rüzgarları esiyordu yine. Kaç kez zorlu dönemeçlerle karşılaştık. Uçurumlar çıktı önümüze. Çıkmaz sokaklara düştük. Ve hazırlıksız yakalandığımız fırtınalı bir günde üşüdük. Soğuktan değil, üşüyen yüreğimizdi. Yüreğimizin donmasından korkup sığınaklar aramaya başladık. Yalnızca içimizi ısıtıp, sonra kaldığımız yerden kolayca başlayabileceğimizi sanmıştık. Yol üzerinde bıraktığımız adressiz sığınaklar takıldı gözlerimize. Ne zaman, nasıl yarattığımızı hatırlamıyorduk bile. Oysa geçmişimizin lekesinin bir kalıntısıydı yalnızca. Anladığımızdaysa adressiz sığınacağımızın içindeydik. Ve biz hiç bir zaman fiziksel acılara yenilmedik. Biz hep duygusal acılara boyun eğdik Eylül'lerde.

Ah Eylül!... Hiç söküp atamadık seni yüreklerden. Seni, tarihte sadece bir kesit

olarak yazamadık defterimize. İşte isyan mevsiminde Eylül rüzgarları. İşte kaçışan kuş sürüleri. İşte dökülen zayıf yapraklar. Şimdi gözümüz yaşamın aynasında. Öğrendik zaaflarımızla hesaplaşmayı. Söz toprağa düştü bir kez. Kök salacak ne pahasına olursa olsun yeşerecek. En ölümcül yerimizden yaranlanmayacağız asla. Hüznümüzün kanı akmayacak. Yağmur da yağsın şimdi. Sağanaklar boşalsın üstümüze. Varsın terketsin göçebe kuşlar da kentleri. Sararmış yapraklar sadece ayrı bir güzellik katacak düştüğü yere. Biliyoruz, başlangıç levhasına kazınan umudu hiç bir damla silemeyecek. Gün gelecek, her zaman dalında yeşil kalan direngen yaprakları anımsatacak Eylül. Ve her fırtınaya göğüs gerildiğinde yenilginin mevsimi silinecek. Eylül'de değişecek.

Doğan CAN

hızlandığında sağanaklar Eylül'ü gösteriyordu. Güzelim bir düşler kurgusunun mutlu son sayfaları damla damla ıslanıp siliniyordu. Yerini sonbahar alacaktı. Yerini Eylül alacaktı.

Kitapların, öykülerin şiirsel anlatımında saklıyken gerçekler, şimdi dost sohbetlerimizde o tatlı düşler bulutunun nasılda dağıldığını anlatan kelimeler çınlar kulaklarımızda. Bir zamanlar diye başlayan masallar, hiç bir zaman mutlu sona ulaşamayacağını anlatırken Eylül hatırlanır.

Yeşerenin mevsimi an meselesiydi sanki. Saatler uğruna bedeller ödenen geleceğe kurulmuştu. Bir sabah uyanıldığında şalteri indiren eller, türkülerle tekrar kavradıklarında şalterini mutluluğun, saatin zili çalacak ve özelemler sona erecekti. Bir sabah uyanıldığında yeryüzünün bütün çelişkileri alt-üst olacaktı. Bir sabah uyanıldığında zulmün prangaları kırılacaktı. Sızısın.

Bir sabah uyanıldığında, radyodan mekanik bir ses ikinci bir emre kadar diyecekti. İkinci bir emre kadar... Postal sesleri, panzerler, tanklar, ağır-otomatik silahlar... Şaltere hiç uzanmayan eller... Tütmeye başlayan fabrika bacaları... İkinci bir emre kadar gelmeye devam eden ölüm haberleri. Fazla mesai yapan işkenceciler... Zindanlar... Oysa, ikinci bir emre kadar diyen mekanik seslerin ikinci emri, birinci emrin aynısıydı. Yenilginin mevsimi olarak kaldı adın belleklerde. Sığınmacı kaçışlar çoktan mülteci olarak geçti literatüre. Şimdi kavganın sonbaharı diyorlar sana. Fırtına hazırlıksız yakalamıştı bir kere.

Sene 1980 değil artık. Ama yine göç yollarında kuş sürüleri. Zayıf yapraklar yine dökülmekte. İsyan mevsimine inat esen Eylül rüzgarları. Hani, bir gün uyanmıştık ya o zevk aldığımız uykudan ve sabah değildi. O an, artık gün ışımsı bizim için. Yolumuzun başlangıç levhasına "yarın yavaşından başka

sınıf vardı. Devrim, Sosyalizm sihirli kelimelerdi. Olmamız gereken saftaydık. Süreç ilerledikçe okuduğumuz kitaplar da değişti. Romanlar yerini klasiklere bırakmaya başladı. Çok hızlı yol aldığımızı sanıyorduk. Sorunlarımızı pek önemli görmüyorduk. Zaaflarımızla hesaplaşmayı öğrenemedik bir türlü. Ama hesaplaşma vaktini ertelemeyi iyi öğrenmiştik. Zamanı gelince bu yükü yol üzerinde fırlatıp atacaktık üzerimizden. Zamanı gelince kolayca kurtulacaktık sanki. Zamanı gelince... Kendimize ne zaman diye sormadık bile.

Söz toprağa düşmüşse bir kez kök salmalı, çiçeklenmeliydi. Kirlenmesine izin vermeden güzel günlere dair söylenenlerin, gerçeğin aynasında görülmeliydi herşey. Nasıl olsa bir gün ortaya çıkacaktı. Yaşamın hiç şakası yoktu ki. Ve gerçeğin aynası yaşamdı. Öfkeyle "kahrolsun" diye bağırdıklarımıza görünmez halatlarla bağlandığımızı, zincire vurulduğumuzu yaşamın aynasında acıyla gördük. Bazen sorunlarımız sorumluluklarımız altında hissedilmezken, bazen de - en kötüsü- sorumluluklarımız sorunlarımızın içinde kayboldu. Ayaklarımızın üstünde dururken, dengemizi nedense koruyamadık. En ölümcül yerimizden yarananıp, gözlerimizden sızan kanı

Mücadelenin ve müziğin dili evrenseldir!

Kültür ve sanat alanındaki faaliyetlerin devrimci mücadelede büyük bir önemi vardır. Sıcak mücadele içerisinde bulunanlar sanatsal faaliyetlere çoğunlukla yeterine ilgi gösteremezlerse de, sanat gerçekte kitlelere ulaşmada ve örgütlenmede çok etkili bir araçtır.

Sermaye düzeninin sanatı da metalaştırdığı içinde bulunduğumuz koşullarda görsel sanatlarla geniş yığınlara ulaşmak çok zordur. Ancak ezilenlerin duygu ve düşüncelerine hitap eden küçük bir ezginin tüm dünyada dilden dile dolaştığı düşünülürse sanat dalları içerisinde müziğin devrimci mücadeledeki özel rolü anlaşılabilir.

Örneğin, emperyalizmin boyunduruğu altındaki Afrika halkı haykırıışlarını, öfkelerini ve acılarını, adına Rep didikleri müzikle geniş yığınlarla ulaştırabilmişlerdir. (Fakat egemen sınıflar güçlerini ve araçlarını çok iyi kullanarak bu müziği kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadırlar.)

Dünyanın çok değişik bölgelerindeki ezilen halklar yaptıkları müzikle, verdikleri mücadeleyi çok uzaklarda bulunan kardeş halklara bile duyurabilmişlerdir. Yapılan bu müziklerden; Çavbella, Venseremos, Bir Mayıs, Enternasyonal gibi parçaları tüm dünya halkları benimsemiş ve bu parçalara evrensel bir boyut kazandırmışlardır. Elbette ki verdiğimiz mücadele gibi yaptığımız müziğin de enternasyonal olması gerekir.

Nasıl bir Latin Amerika veya bir İngiliz halk türküsü veya devrimci marşı bize büyük bir

coşku veriyorsa, bizim ürettiğimiz müziğin de onlara ve tüm dünya halklarına haz vermesi gerekir. Müzikte üretimin en önemli koşulu, zihnimizde tasarladığımız ve gerçekleşmesini istediğimiz hedefleri, duygularımızı kendimizi bağlı hissettiğimiz emekçi sınıfların duygu ve düşünceleriyle yoğurabilmektir. Bu derinliği yakalayabilmek ve yansıtabilmektir.

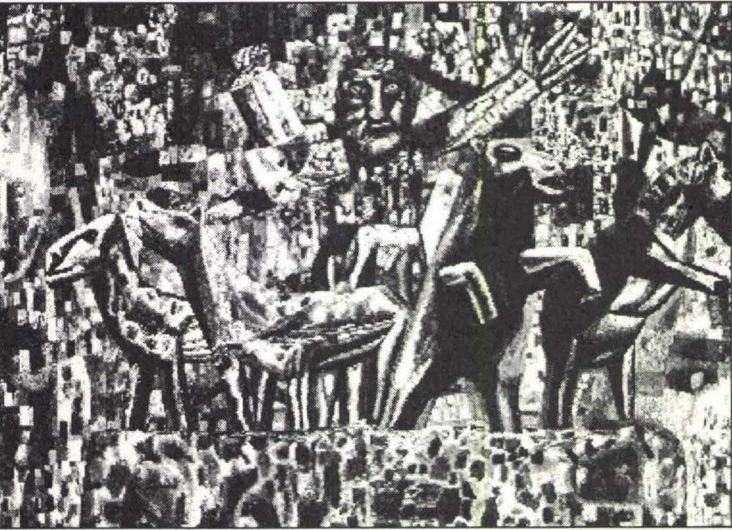
Duygu ve hayallerimizi bir ezgiye dönüştürebilmek muhakkak bir yaratıcılık gerektirir. İçinde bulunduğumuz toplumsal hareketler, günlük karşılaştığımız olaylar veya bazı doğa olayları bizi yaratıcılık yönünden kamçılayabilir. Ancak ortaya çıkan bir eserin evrensel bir boyut kazanması yaratıcılıktan öte teknik bir birikim gerekir. Pek çoğumuz bu birikim ve özelliklere sahip değilizdir. Fakat düzenli ve disiplinli olarak yürütülecek kolektif çalışmalarla birçok mücadele ezgisi yaratılacaktır. En önemlisi de, işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesinden, davasından esinlenerek ürettiğimiz müziği yine onlara taşıyabilmektir. Onların mücadelesinin hizmetine sokmaktır. O zaman müziklerimiz, marşlarımız da halaylarla, direniş yerlerinde ve grev çadırlarında yankılanacaktır.

O büyük gün geldiğinde biz sanat emekçileri de olacağız sokakta, caddede ve meydanlarda. Dilimizde kurtuluş türküleri ve ellerimizde KIZIL BAYRAKLARLA.

Ankara'da bir S.Y.K.B okuru

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Medya ilahlarının şovenizm şovu

Gençliğin, '80 sonrası üzerinden geçirilen darbe silindiriyle tüm ilikleri baskı ve terörle törpüldü. Özellikle medya yoluyla çeşitli yoz yollara ve alışkanlıklara sevk edilen gençlik uysal, bireyci ve ehli bir formatta düzene yedeklendi.

Pop müzik ve yaratılan sahte ilahlar 90'lı yılların gençliğini düzene eklemlenme büyük bir rol oynadı. İstisnalar hariç, bir takım basit ritmlerin üzerine giydirilen tekerlemelerden başka birşey olmayan şarkılar, güzel kadınlar ve yakışıklı erkekler eşliğinde sunuldu genç beyinlere. Kadın ve erkek bedenlerinin sunulduğu birer kolajdan ibaret anlamsız kliplerle, "Bandıra bandıra ye beni", "Yakalarsam ...", "Kız hepsi senin mi?" gibi raconda "uğruna cinayet işlenebilecek" muntevada şarkı sözleriyle cinsellik, aşk metalaştırıldı. Yaşam felsefesi olmayan, diskoteklerde sabahlara dek dansetmekten başka ütopyası kalmamış gencecik beyinlerin düzene bağlılık zincirleri binlerce kere perçinlendi bu yolla.

Aynı temalar, aynı ritimler fakat farklı imajlarıyla bir gençlik ilahları komedyası, konserlerde ayılıp bayılan genç kızlarla bir trajedyaya dönüştü. Son model jeepleri ve pahalı kıyafetleriyle, fakat buna rağmen çoğunca yarı çıplak gündemimizi işgal eden "ilah"lar, hümanizmayı da kimseye bırakmadılar. Sokak çocukları, lösemililer vs. yararına düzenlenen konserlerle bir yandan kendi insaniliklerini tatmin ederken, bir yandan da imaj pazarında artı puan topladılar. Daha çok farklılık ya da yenilik daha çok medya, daha çok para demektir.

Son dönem yine sermayenin türlü oyunları ile kitlelere dayatılan laiklik-şeriat çatışması, imajları yıpranıp düzenin çöplüğüne gömülmek üzere olan birkaçının imdadına yetişti. Laiklik demek Atatürk demektir. Hemen biri "ulu önder"ini klbinde ağırladı. Öyle ki, sigarasını bile yakacak kadar samimiydi onunla. Bunun puan topladığını gören bir başkasıysa Ata'sı için bir beste yaptı kaşla göz arası. Sonrası gelsin konserlerde "Türkiye laiktir laik kalacak" sloganları. Kuşkusuz tüm bunlar sermayenin çürümüş düzeninin, çeteleşmiş devletin iyiden iyiye teşhir olmuş kirli yüzüne karşı gelişebilecek tepkilerin laiklik gündemine hapsedilmesi politikasına hız kattılar.

İmaj pazarında önde gelen bir başkası da bugünlerde 10. Yıl Marşı'nı ısıtıp pazarlamakla meşgul. Sermayenin kitleleri hapsettiği laiklik tartışmalarıyla at başı olarak önce kapalı salonlarda, Atatürk'çü bürokratlarımız denemişti bunu. Ama ne yaşları uygunda ne de detone bile olmayan sesleri. Sonra, onurlu bir geleceğin ve ismin şimdilerde ülke ülke dolaşıp türlü soytarlıklar yapan onursuz taşıyıcıları, Kızıl Ordu Korosu'ndan dinlendi ve alkışlandı. (Kuşkusuz Yekta'dan çok daha iyiydi.) En son olarak da Kenan Doğulu tarafından seslendirilen bu eskimiş ve şoven bir içerik taşıyan marş bugün istenilen şekilde gündeme geldi. Hemen bir klip çekildi tabi. "Atatürk'ün değerlerini savunan laik ve aydınlık gençler, bayraklar ve koca bir portre eşliğinde "eller havaya" destekli bir şekilde cam ekranda günde birkaç kez boy gösteriyor. Çok yakın bir zamanda Tarkan "İstiklal Marşı"yla ya da Mirkelam "Mehter Marşı"yla klip yapıp ortaya çıkarsa şaşırmayacağız.

Ne bu ilah bozuntularının, ne de en az sermaye devleti kadar çürümüş bu şoven marşların gençliğe verebileceği hiçbirşey yoktur. Gençlik kendine dayatılan bu kapitalist barbarlık düzenine ve onun sahte gündemlerine karşı mücadele içine girdiğinde en güzel marşları kendi eliyle yaratacaktır.

ÖLÜMÜNÜN 13.YILINDA DEVRİMCİ BİR SANATÇI YILMAZ GÜNEY

Burjuvazinin ve onun yalakacılığını yapan sözde birkaç aydının Yılmaz Güney'i sahiplenme politikaları devam ediyor. Bunlar Yılmaz Güney'i devrimci siyasi kişiliğinden soyutlayarak onu burjuvaziye hoş göründürme çabası içerisinde oldukları. Bizlere düşen görev, onların bu çabalarını, devrimci kişiliğine daha çok sahip çıkarak ve yaşamının sonuna kadar bağlı kaldığı sosyalizm davasını sürdürerek boşa çıkartmaktır.

1 Nisan 1937'de Adana'nın Yenice köyünde yoksul bir Kürt ailenin yedi çocuğundan biri olarak dünyaya gelen Yılmaz Güney daha çocukluk yıllarında öğrenimi sırasında ırgatlara suçluluk, pamuk toplayıcılığı, bağ bekçiliği, simit ve gazoz satıcılığı yaparak ulusal ve sınıfsal sömürüyle tanışır. Bu devrimci kişiliğinin şekillenmesinde önemli bir etken olur. Lise yıllarında pirsantaj memurluğu ile sinema ortamına giren Yılmaz Güney bu dönemde öyküler yazmaya başlar. Yazdığı öyküleri çeşitli dergilerde yayınlanır. Küçük bir işçi kızın anlatıldığı öykülerinden birinde "eğer herkes eşit olsaydı, burası cennet olurdu" cümlesi yüzünden komünizm propagandası yaptığı gerekçesiyle hapse mahkum olur. O zamana kadar komünizm ve sosyalizm konusunda bir şey bilmediğini fark eder. Onun için artık yeni bir dönem başlar. Cezaevindeyken bilimsel sosyalizmi ve Türk sinemasını ayrıntıyla araştırır. 1957-58'lerde Atıf Yılmaz'la tanışmasıyla başlayan sinema hayatının ilk dönemini vurdulu-kırdılı, yeraltı dünyasını konu alan klasik Yeşilçam filmleri oluşturur. Böylece bu filmlerle tanınmış, "Çirkin Kral" olarak zirvedeki yerini almıştır. Fakat onun gibi özünde devrimci mücadeleci bir kişilik barındıran bir insanın kısa bir süre sonra hatlar keskinleşince yol ayrımına gelmemesi mümkün değildir. Artık onun için iki yol vardır: Ya eskisi gibi devam edecek ve çok para kazanan, burjuvaziye hizmet eden bir "yıldız" olarak kalacak ya da filmlerini devrimci mücadelesinin bir silahı olarak kullanacaktı. Doğal olarak ikinci yolu seçti. Bununla birlikte artık zorluklar, baskılar, işkenceler ve cezaevi yıllarının yolu açılır.

Sanatını devrimci mücadelede bir araç olarak görür ve bunu şöyle ifade eder: "*Sanat tek başına devrim yapmaz, fakat doğru bir çizgiye, dünya hakkında doğru bir siyasi görüşe sahip olan sanatçı, eserleri yoluyla halkla, kitlelerle çok güçlü bağlar kurabilir. Ve bu bağlar da çok siyasi olabilir. Bu anlamda sanat siyasi propaganda ve siyasi ajitasyon için yararlı olabilir, ancak ajitasyon ve propagandayı kuru bir dille ele almayı reddediyorum. O zaman sanat olmaktan çıkıyor. Gerçekten devrimci sanata sahip olduğumuzda, sadece kitleleri değil sanatçıları da etkileyebilirsiniz. Siyasi bilinç için ortamı hazırlamış olursunuz. Bu anlamda sanat bir silahtır.*"

Bu düşüncelerle yaptığı ilk filmi "Umut"tur. Fakat burada işlenen toplumsal gerçeğe devrimci bir seçenek göstermediği için eleştirilir. O, bu eleştirilere karşı, devrimci sinemanın yol gösteren değil, düşünmeye sevk eden bir nitelik taşıması gerektiğini savunur.

Yılmaz Güney'in Kürt milliyetine mensup olması, doğduğu andan itibaren ulusal zulmü yaşayarak öğrenmesi, buna karşı durmasında ve devrimcileşmesinde önemli bir etkidir. Bu, filmlerinde özellikle Kürt halkının yaşam koşullarını ve toplumsal gerçekliğini yansıtmada da gözlenir. Fakat Kürt ulusunun kurtuluşunun ancak işçi sınıfının kurtuluşuyla mümkün olduğunun bilincindedir. Bunu "*Biz*

getireceğine, burjuva anlamda bile olsa, siyasi özgürlükler ortamını yaratacağına inanmıyoruz." diyerek ifade eder.

Türkiye işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin seslerinin yükseldiği 1970'li yıllardan itibaren faşist burjuva devletin saldırı ve işkencelerinden o da nasibini alır ve hayatının en verimli yıllarını cezaevlerinde ve sürgünde geçirir. Fakat bunlar kavgasını bırakmasını engelleyemez, daha bir inatla sarılır mücadeleye. Onun için sürgün: "*Benim için sürgün ülkemin taşına toprağına, havasına suyuna, ağacına kuşuna, insanına aşına özlem demektir. Benim için sürgün, ülkeme yeniden dönebilmek için kararlı bir mücadele demektir.*" sözleriyle ifade bulur. Yurt dışında da film çalışmalarına ve devrimci mücadelesine devam eder. 1987'de bedeni kansere yenik düşerek aramızdan ayrılma bile devrimci sanata ve mücadeleye kattıkları ile her zaman devrimcilere güç vermeye ve mücadelemizde yaşamaya devam edecektir. Hele hele tam da, bir zamanlar işkencelerden geçirip zindanlara attığı, sürgün ettiği Yılmaz Güney'i, şimdilerde devrimci kimliğinden ayırıştırıp gözüne hoş görünen bir kimliğe bürümek çabasında olan kanlı burjuvaziye şamar atmanın tam sırasıyken. Yazımızı onun kararlılık ve inanç kokuşu aşağıdaki sözleriyle bitirelim:

"Zafer şarkılarımızı, destanlarımızı zorunlu olarak, kan ve ateş deryası içinde yazacağız. Herkes bilsin ki, zafer er-geç bizim, işçi sınıfının, ezilen halkların ve mazlum ulusların olacaktır.

Onlara sesleniyoruz:

Baylar, korkunuzu, telaşınızı anlıyoruz. Bugün otlandığınız toprakları, fabrikaları, madenleri korumak için her türlü vahşete hazırsınız. Ama bilmelisiniz ki, korkunun ecele faydası yoktur ve hiç bir vahşet bizi haklı davamızdan caydırmayacaktır. Sizi, kendi yarattığınız sosyal-siyasal çelişmeler içinde, döktüğünüz ve dökeceğiniz kanlar içinde boğacağız...

Bizim, ülkemize dönme, hem de zaferle dönme umudumuz ve güvenimiz vardır. Ama sizler birgün kaçacak ve bir daha dönemeyeceksiniz."

Emperyalizmin Küba'ya tahammülsüzlüğünün gerisinde ne var?

Tahammülsüzlük devrimci onura ve direncedir!

12 Nisan'dan bu yana Küba yeni türden örgütlü bir saldırı kampanyası ile yüzyüze bulunuyor. Bugüne kadar toplam dokuz bomba patladı ve 4 Eylül günü patlayan 32 yaşındaki bir İtalyan'ın ölümüne neden oldu. Böylece Küba, devrimin ilk yıllarını saklı tutarsak, ilk defa failleri bireysel olarak henüz tespit edilemeyen ve bizzat Küba topraklarında gerçekleştirilen saldırılar ile karşı karşıyadır.

Hedefleri, biçimi ve bugüne kadar faillerinin bireysel olarak tespit edilememesi saldırının örgütlü bir kampanyanın ürünü olduğunu kanıtlamaktadır. Sabotaj eylemleri ülke ekonomisinin günümüzdeki can damarını oluşturan turizm sektörünü hedeflemekte, bu sektörde sembolik değeri olan yerlere, örneğin Ernest Hemingway'in uğrak yeri olan kıraathaneye yöneltilmektedir.

Söz konusu sabotaj eylemlerinin zamanlaması da dikkate değerdir. Örneğin Küba Komünist Partisi V. Kongresi'nin arifesinde, yoğun politik tartışmaların yapıldığı bir dönemde bombalar patlamaya başlamıştır. (Kongrenin toplanmasından önce ülkede 230 bin tartışma toplantısı düzenlenmiş, bu toplantılarda 20 bin gözlem raporu tutulmuştur). Ayrıca, aynı dönem içinde Fidel Castro'nun sağlık durumuna ilişkin asılsız dedikodularla, spekülasyonlarla ortalık bulandırılmaya çalışılmıştır. Dahası, hiçbir tesadüfün ürünü olmayan bu gelişmeler Fidel Castro'nun ölümünün mutlak bir gerçek olarak ilan edilmesiyle en üst noktaya tırmandırılmıştır.

Her şeyden önce şunu açıkça belirtmek gerekir ki, eğer söz konusu ülke Küba olmasaydı, bu gelişmelerin ve spekülasyonların çok fazla bir değeri olmazdı. Nihayetinde alışılmış polisiye vakalardan ve dedikodulardan öte bir anlam taşımaz ve dikkat çekmezdi. Ancak, Küba'nın dünyadaki yeri, konumu, oynadığı rol ve temsil ettiği değerler bu gelişmelere tümüyle farklı bir yaklaşım gerektirmektedirler.

Sistematik yürütülen ve spekülasyonlarla takviye edilen sabotaj olayı son derece ciddi bir gelişmedir. Uluslararası bağlantıları olduğu muhakkaktır. Bununla bu onurlu ülkenin politik rejimi sarsılmaya, yığıt Küba halkının geleceği ile oynamaya çalışılmaktadır. Bu nedenle son gelişmeleri tekil olarak ele almanın, kendi içinde irdeleyip anlamaya çalışmanın fazla bir anlamı yoktur. Küba bugün emperyalist dünya için önemli bir sorundur. Bir çıbanbaşı, bir

başbelası olarak görülmektedir. Son gelişmelerin mantığını ve anlamını bu bütünlük içinde görmek ve ele almak gerekiyor.

Küba konumuyla günümüz dünyasında bir başka örneği olmayan, bu nedenle de emperyalizmin boy hedefi haline gelen bir ülke durumundadır. Küba yönetimi Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana kapitalizme önemli ödünler vermek zorunda kalmıştır. Bu ödünler sonucunda bugün çalışabilir nüfusun %30'u özel sektörde çalışmaktadır. Yani Küba'da kapitalizme yeniden hayat hakkı tanınmıştır. "Küba usülü NEP" olarak tanımlanan bu politikayı, Fidel Castro, "değişik faktörler ve koşullar bazı reformları zorunlu hale getirdi" diyerek itiraf etmektedir. Ancak, Sovyet NEP'i ile günümüz koşullarındaki Küba NEP'inin birbirleriyle kıyaslanabilecek bir yanı yoktur. NEP Sovyetler Birliği'nde sadece bir parantezdi. Ama Küba'da bu, bugünkü nesnel tarihsel koşullarda, sonucu tehlikeli bir noktaya varabilecek bir sürecin başlangıcıdır. Fidel Castro bu politikanın şimdiden yarattığı toplumsal sorunları açıkkyüreklilikle tanımlamakta, "sosyalist, komünist bilincin oluşumuyla çelişen adaletsizliklerin, eşitsizliklerin türemesine yol açtığını" kabul etmektedir.

Eğer uluslararası planda bir değişiklik yaşanmazsa, kapitalist sistemde yeni gedikler açacak yeni bir devrim süreci başlamaz ya da geç gündeme gelirse, kapitalizme verilen tavizlerin Küba'yı gelecekte kapitalist restorasyon tehlikesiyle yüzyüze bıraktığı bir gerçektir. Bu ülkenin devrimcileri ve emekçileri tek başlarına ne kadar fedakarlıkta bulunurlarsa bulunsunlar, ne kadar kararlılık gösterirlerse gösterebilirler. Küba'nın devrimden yaratıcılık sergilerlerse sergilesinler, *

yaşanmakta olan süreç onları bu akibet ile yüzyüze getirecektir. Burjuvazinin en aptal politikacıları dahi durumun böyle olduğunu çok iyi bilmektedirler.

Burjuva basınında sık sık verilen örneklerden de hareketle durumu özetlersek, Çin'de kapitalist restorasyonun aldığı mesafe herhangi bir yoruma yer bırakmayacak kadar açıktır. Kuzey Kore'nin üzerine başka hesaplar yapılıyor, kuraklık ve kıtlık sonucu büyük ölçekli bir insan kırımı yaşanıyor. Devrimci değerleri sahiplenme ve koruma konusunda en etkin odak durumunda olan Küba ise kapitalizme önemli ödünler vermiş durumda. Sonuç olarak dünyada kapitalizmin girmediği herhangi bir köşenin kalmadığı gerçeği ortaya çıkıyor. Gelişmeler bu açıdan değerlendirildiğinde, Küba'ya neden halen bu kadar düşmanlık beslendiğini anlamak zor görünüyor.

Burada soruna bir başka açıdan, emperyalist-kapitalist cepeden bakmak gerekiyor. Küba'nın devrimden bu yana sürekli saldırı hedefi olduğu

sayısız örnekleriyle birlikte çok iyi bilinmektedir. Aynı şekilde, biçimleri ve boyutları bilinen sayısız saldırının Kübalı devrimciler ve emekçiler tarafından nasıl geri püskürtüldüğü de... Sonuç ortadadır. Sovyetler Birliği gibi dev bir gücün ve kabarık sayıdaki mütefeginin akibeti, iğrenç çöküş biçimi biliniyor. Sosyalist pazar ekonomisinin havariliğini yapan Çin'in durumu bir başka rezalet. Bunların yanında Küba'nın okyanusta bir damla su olması gerekirdi.

Oysa Küba tam tersi bir performans sergiliyor. On milyonluk nüfusu ile devenin kulağını andıran bu ülke, kapitalizmin jandarmasının yanibaşında, yani Miami'nin 100 km uzağında. Bir kere bu coğrafik konum bile başlıbaşına bir sorun. İkincisi bu ülke otuz yıldır sayısız saldırıya hedef oldu ve her defasında dünyanın ekonomik, politik ve askeri bakımından en büyük gücü olan ABD emperyalizmini rezil edip gülünç konuma düşürmeyi başardı. Dünyanın tamamına hükmetme kudretine sahip ABD açısından bu durumun kabul edilebilecek yanı yoktur. Üçüncüsü dünya tarihinde proleter devrimler çağını başlatan, teorisi ve pratiği ile kapitalizme alternatif oluşturan Sovyetler Birliği, onyıllar boyu yaşadktan sonra dağıldı gitti. Yani sosyalizmin esas anavatanı yozlaşıp çürüdüktan sonra iflas etti ve çöktü.

Ama Küba'da devrim gerçekleştiği zaman, açıktır ki, başta Fidel Castro ve Che Guavera olmak üzere devrimci önderliğin Marksizm-Leninizmle, sosyalizmle fazla bir ilişkileri yoktu. Onlar Latin Amerika kıtasındaki anti-emperyalist geleneğin mirasçısı radikal küçük-burjuva devrimcileriydiler. Ancak, karmaşık tarihsel koşullar Kübalı devrimcileri Marksizm-Leninizmden etkilenmeye, onu rehber edinmeye zorladı. Samimiyetlerinde en ufak bir şüpheye yer bırakmayan Kübalı devrimcilerin Marksizmi-Leninizmi ne kadar içselleştirdikleri, uygulamada ne kadar yetkinleştikleri ve nasıl bir mesafe kaydettikleri ayrı bir tartışma konusu. Fakat sonuç gösteriyor ki, Küba salt bu sayede ayakta kalmasını ve direnmesini başarabildi. Sonuçta sosyalist inşanın anavatanı Sovyetler Birliği çöktü, ama Küba hala ayakta, nerdeyse Miami'den duyulan şiarlar atıyor: "Ya sosyalizm ya ölüm!" İşte sosyalizmin hasımları ve yeminli düşmanları bu tarihsel gerçeği sindirmekte ve Küba'nın ayakta kalmasını kabullenmekte güçlük çekiyorlar.

Küba'nın emperyalist dünya için bir

başbelası olması bununla da sınırlı değil. Olayın boyutunu kavramak, Küba'ya duyulan düşmanlığının mantığını anlamak için yine tarihsel kıyaslamalarda bulunmak gerekiyor. Küba'nın kapitalizme taviz verdiğini, bir NEP uyguladığını görüyoruz. Ama, '80'li yılların sonlarında Doğu Almanya'dan Arnavutluğa kadar değişen çok iddialı güçlerin diz çöküşte birbirleriyle yarışmaları hatırlanırsa, Küba'nın bu tavizleri dövüşerek verdiği ortaya çıkar. Diğerleri kapitalizme koşarak teslim olmaya gittiler Küba vuruşa vuruşa geri çekiliyor. Aradaki fark çok çok büyüktür.

Küba yönetimi ve onun önderi Fidel Castro uyuşuk, pısırik ve korkak politika yapmıyorlar. Yiğit ve gür konuşuyorlar, taşı her an gedigine koymaktan çekinmiyorlar. Kapitalizme önemli ödünler veriliyor, yabancı sermaye ülkeye davet ediliyor, ama ilk fırsatta da yüzüne tükürmek ihmal edilmiyor. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde onyıllar boyu devrimci olduklarını iddia eden, komünist geçinen, sayısız yöneticinin icraatına tanık olduk. Brejnev'den Honecker'e, Todor Jikov'dan Ramiz Alia'ya kadar hiçbirinin bir gün tok bir sesle bir şeyler söylediklerine, birilerine çattıklarına tanık olmadık. Ama Fidel Castro konuştuğu zaman boş konuşmuyor, ses getiriyor, tepki yaratıyor, yer yer en azgın devrim düşmanlarını saygıya zorluyor.

Örneğin geçen yıl Roma'da düzenlenen dünya beslenme örgütü FAO'nun zirvesine katılmıştı. Yüzden fazla devletin cumhurbaşkanı veya başbakan düzeyinde temsil edildiği zirvede söz aldığında, dinleyicilerin çoğu onun yüzüne bakarak dinleme cesareti dahi gösterememiş, dehşete kapılmışlardı. Çünkü Fidel Castro'nun hitap ettiği insanlar dünyayı talan eden, savaş, ölüm, açlık ve sefalet saçan bir düzenin şu veya bu düzeyde birer çarklarını temsil etmekteydiler. Fidel Castro'nun konuşması zirvenin oturumunu bir sorgu sahnesine dönüştürmüştü. Sanki nöbetçi bir savcı suçüstü yakalanmış örgütlü bir yankesici şebekesini sorguluyordu:

"Her ay yarısını çocukların oluşturduğu bir milyon insanın açlıktan ölümü karşısında dehşete kapılmayıp da ne yapmak gerekir?", "Neden gelişmiş ülkelerde zeytinlikler sökülüyor, hayvan sürüleri kesiliyor, toprağın üretmemesi için dev meblağlar harcanıyor?" diyen Fidel Castro, dünyada bunca insanın ölümüne neden olan kapitalizmi, neo-liberalizmi, vahşi pazar yasalarını, dış borçlar sistemini, geri kalmışlığı, eşitsiz mübadeleyi kinayıp mahkum etti. Ardından; *"Her yıl askeri harcamalar için 700 milyar dolar ayrılıyor da, neden bu kaynakların bir bölümü açlığa karşı mücadele için kullanılmıyor?"*, *"Bu silahlar dünyaya hükmetmekten başka ne işe yaramaktadırlar?"*, *"Bugün nasıl ki açlıktan ölenlerin sonu*

geliyorsa eğer, insanlık kendi kendisini kurtaramazsa, yarın onun da aynı şekilde sonu gelecektir" diyerek sözlerini tamamlıyor ve muhataplarında tepki gösterecek takat dahi bırakmıyordu.

Küba, zaaflarına, eksikliklerine, kapitalizme verdiği ödünlere karşın, halen devrimci kazanımların ve değerlerin kararlılıkla ve samimiyetle savunulmaya, yüceltilmeye ve korunmaya çalışıldığı bir ülkedir. Bu değerlere sahip çıktığı için kapitalist kuşatma altındaki Küba, emperyalist güçlere rahatsızlık verecek manevi kudreti kendinde bulabiliyor. Havana'da görevli bir Batılı diplomat, her ne kadar sorunu kişisel düzeye indirgeyerek anlamaya çalışsada, **"Fidel hayatta olduğu ve konuşabildiği sürede Küba'da hiçbir şey değişmez"** diyerek, sonuçta gerçeği özetlemektedir.

İşte tüm bunlardan dolayıdır ki, sosyalizmin hasımları bu ülkenin politik varlığına dahi tahammül edemiyorlar ve tek çarenin bu varlığa son vermek olduğunu düşünüyorlar. Üstelik bu ülke dünyada komünistlere, devrimcilere, kapitalizme karşı mücadele edenlere manevi güç veren tek odaktır. Dünyanın herhangi bir yerinde bir devrim patlak verdiğinde ve Küba ciddi bir müttefiğe kavuştuğunda, bu ülkenin devrimcileri ile başa çıkmanın zor olacağı anlaşılıyor. Yani günümüz koşullarında Küba'ya nereden bakarsanız bakın, kapitalist-emperyalist cephe açısından sorun son derece açıktır. Onun katli vaciptir!

Ne yapmaları gerekir? Otuz yıldır bu ülkedeki devrimci iktidarı yıkmak için denenen reçeteler ve alınan sonuçlar biliniyor. En kötü günlerinde emekçiler yönetimlerinin etrafında kenetleniyorlar, her saldırıyı boşa çıkarıyorlar. Son derece kötü ekonomik koşullarda yönetim ile kitleler arasında istismar edilebilecek öfke tohumları ekilemiyor. Sovyetler Birliği'nin

dağılmasından ve ülkenin dış ticari ilişkilerinin allak bullak olmasından bu yana geçen süre bunun somut kanıtıdır. Son suikast ve sabotajlar serisi bu sonuç vermeyen sürecin ardından gündeme gelmiş bulunmaktadır. Küba'nın uyguladığı NEP politikası emperyalizme ve onun uşaklarına yeni bir saldırı başlatma fırsatı vermiştir. Ülkeyi dış turizme açma Küba'ya ekonomik açıdan ciddi bir nefes aldirtmiştir. Bu kapitalist nefes toplumsal bir saflaşmanın ilk öğelerini ortaya çıkartmış olsa da, halen bir ölçüde denetim altındadır. Ama her defasında ağzı yanan ve paranoyak tavrını sürdüren ABD emperyalizmi, Küba yönetiminin denetimini sürdüreceğinden, hatta katılaştıracağından ve NEP'i geçici bir paranteze dönüştüreceğinden korkmaktadır. Dolayısıyla, ABD emperyalizmi zaman kaybetmeden açılan kapitalist gediği genişletip devrimci iktidarı tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Dahası, Fidel

Castro henüz sağken Küba'ya son darbeyi vurmak, böylece tarihsel intikamını almak onun için son derece önemlidir. Küba'da devrimci iktidarın çürüyerek çökmesi ya da Fidel Castro'dan sonra mağlup edilmesi aynı anlama gelmeyecektir.

Küba'nın turizme açılması doğrudan içeride kargaşa yaratmanın ve giderek ekonomik darboğazın sonuçlarını istismar etmenin ortamını yaratmış bulunuyor. Turizmin dolarlarıyla birlikte bu ülkeye Kübalı karşı-devrimcilerin yatağı olan Miami'den pislik taşınmaktadır. Miami'deki Küba diasporası bir göçmen işçi kesimi değil, karşı-devrimci toplumsal bir tortudur. Bu mülteciler Miami mafyası faaliyetlerinde aktif rol oynayan, birahane, meyhane çalıştırmakta uzmanlaşmış, Küba rejiminin en yeminli düşmanlarıdır. ABD emperyalizmi Küba'ya karşı başlatığı saldırıların çoğunda Miami-Kübalı mafyasından, karşı-devrimcilerinden yararlanmış, hep onları kullanmıştır. Küba yetkililerinin açıklamalarına göre, sabotaj olaylarının failleri de turist kılığında adaya gönderilen casuslardır. Dışarıdan hükmedilemeyen Küba devrimci iktidarı, içerden kargaşa ve bulanıklık yaratılarak zayıflatılmaya, kitleler nezdinde itibarsızlaştırılmaya çalışılmaktadır.

Kübalı devrimciler otuz yıldır sayısız çetin sınavdan hep başarı ile geçtiler. Tezgahlanan tüm oyunları, tuzakları boşa çıkarmasını bildiler. ABD emperyalizminin niyetlerini hep kursağında bıraktılar. Ülkelerinin bağımsızlığını, ulusal onurlarını, devrimci değerlerini ve devrimin kazanımlarını büyük bir titizlikle korumaya çalıştılar. Her türlü fedakarlığa katlanarak bu değerleri bugüne kadar alınlarının ağı ile korudular, bundan sonra da koruyacaklardır.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. **Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDKP Eleştirisi)
2. **Baskı**300 000 TL.
3. **Modern Revizyonizmin Çöküşü** SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)650 000 TL.
4. **Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı**175 000 TL.
5. **Devrimci Harekette Reformist Eğilim** ..400 000 TL.
6. **Teori ve Program Sorunları**550 000 TL.
7. **Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.)** ...250 000 TL.
8. **Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi**450 000 TL.
9. **Bir Gün Bile Yaşamak,(Tükendi)** (Roman: O. İyiler) ..1.400 000 TL.
10. **EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar**550 000 TL.
11. **ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)**700 000 TL.
12. **ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi**700 000 TL.
13. **Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.)**350 000 TL.
14. **İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık**400 000 TL.
15. **EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları**550 000 TL.
16. **Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Genişletilmiş 2. Baskısı Hazırlanıyor)**650 000 TL.
17. **Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar**450 000 TL.
18. **Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas.** .550 000 TL.
19. **Gebze Direişinin Ardından**175 000 TL.
20. **20 Temmuz Dersleri**175 000 TL.
21. **Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı**175 000 TL.
22. **"İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı**250 000 TL.
23. **EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler** ...650 000 TL.
24. **Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)** ..450 000 TL.
25. **EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)**750 000 TL.
26. **Demokratizmi Savunmanın Sınırları**200 000 TL.

Teori ve Program Sorunları

Ortadoğu'da emperyalist "barış süreci"nin iflası

İsrail'de geçtiğimiz hafta üstüste patlayan canlı bombaların arkasından o bilinen tepkiler yükseldi. Karşılıklı suçlama ve tehditlerin ardından barış sürecinin tehlikeye düştüğü açıklamaları geldi. İsrail ordusu öç alma operasyonlarına girişti.

İşgal gücü İsrail'in Kudüs'ün Har Homa olarak adlandırılan eteklerinde yerleşim alanı açması Filistinlilerde büyük bir tepki yaratmıştı. Bu tepki Kudüs'ün en işlek yerinde patlayan bombalarla ortaya kondu ve ona yakın insan öldü. Mart ayı başında cereyan eden bu olayın ardından Netanyahu Arafat'ın "teröristler"le gizli işbirliği yaptığını söyleyerek, görüşmelerin devam edebilmesi için bütün "terörist yapıların" dağıtılması koşulunu ileri sürdü. Her iki taraf da İsrail hükümeti tarafından sürekli olarak provoke edilen "terörizmin" etkisiz hale getirilemeyeceğini biliyordu. Bir süre sonra yeniden görüşmelere başlanacak ve Arafat yeni tavizler vermek durumunda kalacaktı.

Netanyahu ve ABD tarafından "terörizm" ile daha kararlı mücadele etmesi istenilen Arafat'ın buna gücü yetmeyeceği açıktır. Arafat Filistin halkı nezdinde güvenilirliğini yitirmiştir. Tüm umudunu bugünkü İsrail hükümetinin dağılarak yerine kurulacak bir Netanyahu-İşçi Partisi koalisyonuna bağlamıştır. Arafat Filistin halkını Oslo Antlaşması'nın gereklerinin yerine getirileceği hayalleriyle oyalamaktadır. Politik geleceği büyük ölçüde Oslo Antlaşması'nın hayat bulmasına bağlıdır. İsrail bu açmazı en iyi biçimde kullanmaktadır.

Bir taraftan İsrail hükümetinin sürekli artan baskısı, diğer taraftan Arafat'ın temelsiz vaatleri, Filistin emekçi kitlelerini radikal çıkışlara destek sunmaya, yeni çözüm arayışlarına yöneltmiştir. Otonom bölgelerde yaşanan yoksulluk ve buna paralel olarak Arafat çevresinde palazlanan yeni burjuva sınıf olgusu, Hamas gibi radikal islami örgütlerin kitleler üzerinde etkinlik kurmasını kolaylaştırmaktadır. Hamas esas gücünü barış sürecinin çıkmazından almaktadır. "Barış süreci"nin başlamasından bu yana İsrail'de çalışan 120 bin Filistinli işçinin sayısı bugün 40 bine düşmüştür. İsrail'in sürekli uyguladığı abluka politikası buna yolaçmıştır. Bu süreçte otonom bölgelerde kişi başına düşen gelir %36 oranında düşmüştür. İşsizlik %25 oranındadır ve en çok gençleri

etkilemektedir. Artan yoksulluk emekçileri tam bir umutsuzluğa itmekte ve yeni arayışlara yol açmaktadır.

Filistin emekçileri, İşçi Partisi'nin katılımıyla oluşacak bir koalisyonun Doğu Kudüs konusunda taviz vereceğine inanmıyor. İşgal edilen bölgeler, İşçi Partisi de dahil İsrail meclisindeki bütün partiler tarafından uzun bir zamandır "kutsal topraklar" olarak kabul edilmektedir. İşçi Partisi Har Homa'daki yerleşim girişiminin kendisine değil, zamanlamasına karşı çıkmaktadır.

Daha önce Rabin tarafından da sürekli talep edilen "terörist yapılanmaların" dağıtılması işine otonom yönetim çoktan girişti. Arafat yönetimi bir yıl önce, bir taraftan kitlesel tutuklamalarla, diğer taraftan bazı kadrolarını yönetime katarak Hamas'ı zayıflattı ve yeni bir yönelime zorladı. Bu süreçte Hamas'ın bazı pragmatist üst kesimleri silahları bırakarak Arafat'ın etrafında toplanmaya başladı. Hamas'tan gelenler özerk yönetim görevlerinde kadrolaştilar. Fakat barış sürecinin kazanımlarını kendileri ile özdeşleştiren yönetim ile uzun yıllar büyük fedakarlıklar gösteren emekçi halk arasında bir uçurum oluştu. Arafat yönetiminin Filistin halkı üzerindeki etkinliği her geçen gün biraz daha gerilemektedir. Bu da radikal islami güçlere etkinlik alanı açmaktadır.

Filistin halkı intifada pratiği ile İsrail'i çıkmaza sürüklediğinin bilincindedir. Emekçi halk emperyalist çözümün Filistin halkını teslim alma politikası olduğunu bizzat yaşayarak öğrendi. Geline nokta İsrail çıkarlarını en ufak biçimde zedeleyecek bir adımı atmamakta kararlıdır. Bu tutumunda özellikle ABD'nin tam desteğini arkasına almıştır. Arafat İsrail tarafından ciddiye alınmamaktadır. Barış sürecinin aktif aktörleri olarak Ürdün ve Mısır'ın öne çıkması bunun bir göstergesidir.

Ortadoğu'da emperyalist "barış süreci" iflas etmiştir. Barış sürecinin kendisi yeni çatışmalara zemin hazırlamıştır. Sürekli yaşanan çatışmalar bunun somut göstergesidir. Ortadoğu halkları bölge gericiliğini de hedefleyerek emperyalizmle devrimci bir hesaplaşmaya girişemediği sürece gerçek ve kalıcı bir barış sağlanamayacaktır. Devrimci mücadele dışındaki çözüm önerileri ve uzlaşmalar bölge halklarına yeni acılar getirmekten başka bir işe yaramayacaktır. Filistin halkı bu gerçeği yaşayarak öğreniyor.

İngiliz sömürgeciliğinin günümüze mirası: Keşmir sorunu

Ağustos ayının ortalarından bu yana Pakistan ve Hindistan arasında Keşmir sorunu nedeniyle başlayan çatışmalar bütün yoğunluğuyla devam ediyor. Sadece hafta sonu 40'ın üzerinde sivil yaşamını kaybetti. Keşmir'de yıllardır süren bu çatışmaların gerisinde, dünyanın pek çok bölgesinde olduğu gibi, emperyalizmin böl ve yönet politikası yatmaktadır.

İngiliz emperyalizmi Hindistan üzerindeki egemenliğinin sarsıldığını gördüğü andan itibaren, toprakları denetimi altında tutabileceği küçük ve dağınık bölgelere bölmek için çaba sarfetti. İngiliz sömürgeciliği daha önceki süreçte de bunu yapıyor, güçlü bir ulusal direnişin önüne geçmek için dini ve etnik çatışmaları sistemli bir biçimde kışkırtıyordu.

İngiliz emperyalistleri, Hindistan bağımsızlık statüsünü kazanmadan önce, bölgenin doğu ve batısında ağırlıklı olarak müslüman nüfusun yaşadığı toprakları böldü. Ayrılan bu iki bölgenin birleşmesinden Pakistan oluştu. 1971'de doğu Pakistan'ın batıdan ayrılmasıyla Bangladeş ortaya çıktı. İngiltere Hindistan toprakları üzerinde bulunan 600 ayrı eyaletin Pakistan'a veya Hindistan'a bağlanması kararını kendilerine bıraktı.

Birçok eyalet ülkelerden birine bağlanmak olanağına sahip değildi. Sınırlar son derece keyfi bir biçimde oluşmuştu. Bazıları her iki ülkenin de sınırları içinde bulunuyorlardı. Bu kararı geciktirenlerin başında Keşmir gelmektedir. Milyonlarca Hintli Pakistan'dan, milyonlarca müslüman Hindistan'dan kovuldu, onbinlercesi yaşamını yitirdi. Fakat Hintli bey Hari Sing ağırlıklı olarak müslüman kitlelerin yaşadığı Keşmir konusundaki kararsızlığını sürdürüyordu. Zira Hindistan'a bağlandıklarında birçok ekonomik ve politik ayrıcalıklarını kaybedeceklerini düşünüyordu. Bu süreçte Pakistanlı milliyetçiler silah zoruyla Hint kökenlileri kovmaya çalıştılar. Bunun üzerine Hari Sing Hindistan'la birleşme kararı aldı. Yeni Delhi askeri güçlerini bu karardan önce sınırda konuşlandırmıştı. Hindistan ordusunun saldırılarına Pakistan savaşı karşılık verdi. Birleşmiş Milletler'in müdahalesiyle iki taraf masaya oturmak zorunda kaldı. Keşmir'in üçte biri Pakistan'ın sınırlarına dahil oldu. Üçte ikisi ise Hindistan merkezi yönetimine bağlı Yamu-Keşmir sınırları içinde kaldı.

Pakistan ile Hindistan arasında ikinci savaş, onsekiz yıl sonra, yine Keşmir sorunu üzerinden yaşandı. 1965 yılında radikal dini grupların saldırılarına askeri operasyonla cevap veren Hindistan, Pakistan'ın müdahalesi üzerine yeni bir savaş girdi. İki ülke arasındaki üçüncü savaş ise 1971'de meydana geldi. Çıkış nedeni bu defa doğu Pakistan'dan ayrılmayı amaçlayan gruplara Hindistan'ın destek vermesiyle bağlantılıydı.

Ulusal reformist burjuvazi emekçilerin sorunlarını çözemedi

Keşmir sorunu bugüne kadar iki ülke

arasındaki en önemli sorun oldu. İngiliz sömürgeciliğine karşı bütün ulusların, etnik ve dini toplulukların ortak mücadelesini, kardeşliğini, dayanışmasını ve bağımsızlığını savunan Hint ulusal reformcu burjuvazisi, politik bağımsızlığını elde edip siyasal egemenliğini pekiştirdiği andan itibaren, daha önce bağımsızlığını savunduğu kitleler üzerinde eski sömürgeci yöntemleri aratmayacak biçimde baskı uyguladı. Artık esas olan kendi sınıf çıkarlarını savunmak, pazarını zorla denetlemektir. Burjuvazi emekçi azınlıkların taleplerini, kendi çıkarlarına hizmet ettiği ölçüde ve sürece sahiplenmişti.

Keşmir iki ülkenin burjuva sınıfları arasında bir egemenlik kurma alanına dönüştü. Özellikle '90'lı yıllarda çatışmalar kızışmaya başladı. Hint egemen sınıfları Keşmir'deki her siyasal-sosyal tepkiye özel polis ve ordu güçleriyle cevap verdi. İslam dinine sahip emekçiler, ırkçı bir şiddete tabi tutularak her türlü politik özgürlükten yoksun bırakıldı. Kendi kaderlerine karar verme talebi bastırıldı. Bugün Keşmir Hindistan'ın en yoksul bölgelerinin başında gelmektedir. Halkın %70 okuma yazma bilmemektedir. Müslüman emekçi kitleler iş, toprak vb. bakımında sekiz milyonluk nüfus içinde en kötü durumda olan kesimi oluşturmaktadır. Dini baskı ve sosyal dışlanmışlık ekonomik sömürüyle iç içe yaşanmaktadır.

Keşmir'de ekonomi ve idari yönetim Hint kökenlilerin elinde toplanmıştır. Bölgede yapılan seçimler merkezi yönetimin istediği biçimde sonuçlanmadığı her zaman iptal edilmiştir. Büyük Hint burjuvazisinin Kongre Partisi bu konuda son derece pervasız davranmıştır. Nehru 1947'de bir halk referandumu vaad etmiştir. Fakat bu hiçbir zaman yerine getirilmemiştir. Tersine egemenliklerini pekiştirmek için her türlü yol ve yönteme başvurulmuştur. Her türlü politik örgütlenme ayrılıkçı olarak nitelendirilerek bastırılmıştır. Şimdiye kadar süren çatışmalarda 20 bin kişi yaşamını yitirmiştir. Gerçekte Keşmir halkı Pakistan'a da bağlanmak istemiyor. Pakistan bu gerçeğin farkında olduğu için gerici islami örgütleri teşvik edip destekleyerek bölgedeki gücünü korumaya çalışıyor. İki ülke Keşmir üzerinde egemenlik mücadelesini sürdürdükleri sürece çatışmalar daha da boyutlanacaktır. Her iki ülke burjuvazisi de Keşmir halkının bağımsızlığı önünde engel oluşturuyor.

Bölgedeki halkların etnik ve dinsel kökenlerine göre bölünmeleri emperyalizmin ve bölge gericiliğinin keyfi tutum ve dayatmalarının sonucudur. Bu ayrılıkların hiçbir doğal temeli yoktur. Ters düşünlürse, sadece bugünkü Hindistan'dan 60 ayrı devlet çıkarmak mümkündür. Emperyalizm tarafından halkları bölüp birbirlerine karşı kışkırtmak için konulan keyfi sınırlar mutlaka aşılacak zorundadır. Bölge emekçileri bu gerçeği kendi yaşamları üzerinden sorguluyorlar ve daha da sorgulayacaklardır.

Demokrasi sorunu üzerine konferanslar ve bazı gerçekler

Partileşme düzeyimizin ve ideolojik birikimimizin ürünü olan Program Sorunları Üzerine Konferanslar dizisinin tutanakları bir süreden beri Kızıl Bayrak'ın orta sayfasında yayınlanıyor. Bu metinler, gerek kendi saflarımızda, gerekse devrimci hareketin saflarında yankı yaratarak büyük bir ilgi ile karşılanıp okunuyor. Tartışmalara konu oluyor. Bu tartışmaları ve düşünsel yoğunlaşmayı daha etkin kılabilmek için EKİM-YDÖ Avrupa'nın belli merkezlerinde kamuoyuna açık konferanslar düzenliyor. Nürnberg, Stuttgart, Wuppertal ve Viyana'dan sonra sonuncusu Paris'te gerçekleşti. Değişik konular üzerinden bu konferanslar devam edecek.

Bu konferansların, farklı işlevleri bir tarafa, iki temel amacı var. Birincisi, kendi basınımızda periyodik olarak işlenen temel programatik sorunların kavranması ve içselleştirilmesine hizmet edecek tarzda, kendi saflarımızın ideolojik eğitimini sağlamaktır. Yoldaşlar topluluğumuz değişik düzey ve birikime sahip insanlardan oluşuyor. Tüm yoldaşlarımızın ve bu arada YDÖ'müzün temel unsurlarının hareketimizin temel ideolojik çizgisinin doğasına uygun olarak derine nüfuz eden bir ideolojik eğitime tabi tutmaktır. Konferans tutanakları genelde bir kere okunup bir kenara bırakılıyor. Okunan metinler üzerine düşünmek, yoğunlaşmak ve dönüp marksist klasiklere ve hareketimizin temel metinlerine yeniden bakmak ihtiyacı duyulmuyor. Dolayısı ile bu konferanslar öncelikle kendi saflarımızdaki bu edilgenliğe bir müdahale aracıdır ve öncelikle kendi saflarımızda canlı, dinamik bir tartışma zeminine dönüşmelidir.

Program sorunları üzerine düzenlenen konferanslar dizisinin ikinci temel amacı ise şudur: Devrimci

hareketin saflarında ilgiyle okunan ve yankı bulan programatik sorunlara ilişkin metinlerimizin canlı bir tartışma ve diyalog koşullarını yaratmasıdır. Devrimci harekete egemen olan teorik sorunlara ilgisizliği kırmak ve dikkatleri devrimin temel sorunlarına çekmektir. Devrimci hareketin, gerek yayınları üzerinden gerekse gündemleri üzerinden bakıldığında, adeta temel teorik sorunlardan kaçtığını söylemek mümkün. Avrupa'nın değişik kentlerinde ve son olarak Paris'te yapılan konferansın da gösterdiği gibi, geleneksel halkçı hareket geçmişin bir takım kalıplarını, önyargılarını ve çarpık bir teorik kavrayışın ürünü devrim formüllerini tekrar etmekten öteye gidememektedir. Ayrıca, tüm devrimci kamuoyunun haberdar edilerek davet edildiği bu konferanslara halkçı akımların ilgisi birkaç temsilci göndermek üzerinden olabiliyor. Tek başına bu davranışın kendisi bile teorik sorunlara yabancılaşmayı ve bizzat tartışma zeminlerinden kaçmayı göstermektedir.

Son olarak Paris'te gerçekleşen konferansa boğucu bir sığağa rağmen anlamlı bir katılım vardı. Katılımcılar konferansın sonuna kadar dinlemeyi ve tartışmayı sürdürdüler. Diğer bölgelerden farklı olarak Paris'te MLKP, TKP (ML), TİKP ve PYSK'dan örgüt temsilcileri katılmıştı. Konferansı veren yoldaş, demokrasi sorununun önemini, kapsamını, tarihsel diyalektiğini ve bugünün Türkiye'sinde temel demokratik görevlerin neler olduğunu ve sosyalist iktidar perspektifine uygun olarak nasıl ele alınması gerektiğini anlattı. Demokratizmin evrensel ve yerli kaynakları üzerinden geleneksel halkçı hareketin bu soruna ilişkin çarpık kavrayışı ve toplumsal-sınıfsal temelini eleştirisi yapıldı. Toplantının

ikinci bölümünde örgüt temsilcileri ve tek tek insanlar söz alıp görüşlerini anlattılar. Bu konuşmalarda en ilginç olanı devrimci siyasal akımların kendi programatik görüşlerinin içeriği, ideolojik ve sınıfsal temeli konusunda büyük bir kafa karışıklığına sahip olması gerçeğidir. Temelde bizim görüşlerimize anlamlı bir itirazın olmayışı ve demokratik halk devrimi anlayışının (aşamalı devrim teorisinin) çarpık kavrayışının bir sonucu olarak burjuva karakterde bir devrim olmadığı, proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimi olduğu, hatta Mao'nun Yeni Demokratik Devrim anlayışının özünde proletarya demokrasisi olduğu gibi son derece eklektik ve çarpık bir kavrayışa sahip oldukları bir kez daha görüldü. Bir diğer çarpıcı nokta şudur: Geleneksel halkçı hareket siyasal demokrasi ve siyasal bağımsızlık sorununda köklü narodnik önyargılara sahiptir. Siyasal demokrasinin sınıfsal özüne ilişkin belirgin bir kavrayışsızlık var. Bizim diyalektik bir bütünlük içerisinde ortaya koyduğumuz programatik görüşlere küçük-burjuvazi ve ittifaklar sorunu üzerinden itirazlar yükseltiyor. Küçük-burjuvazi sorununa ilişkin bir kez daha Kautsky'den miras "ilke gevezelikleri" tekrarlandı. Küçük-burjuva devrimci akımların uluslararası tarihsel deneyimlerden ve 20.yüzyılın en görkemli devriminin (Ekim Devrimi) diyalektik gelişim süreçlerinden hiçbir şey anlamadıklarını belirtmek gerekiyor. Küçük-burjuvazi iktidarda temsil edilmeyecekse proletarya devrimine destek vermez önyargısı her tartışmada önümüze çıkıyor.

Bu konferanslar bir çok bakımdan olumlu işlevleri yerine getirdiği için değişik konuları içerecek tarzda sürdüreceğiz.

M.Çelik/Almanya

Umut

Gül yaprağı diziyordum
bulutların üstüne.

Bir ucu Afrika'ya uzanuyordu
bir ucu okyanusa

çadırlar dokuyordum

pamuğundan Çukurova'nın.

Bağrıyordum bir yandan da
en ücra köşelerde bile

duyulsun diye sesim.

Hasret yüklü telgraflar
taşıyordum

sevdahlıları kavuşturuyordum.

Hekim oluyordum

hasta bebeklere

Baharda bahçwan.

Grevde halay oluyordum

Mitingde yürek

Trende vagon oluyordum

Vapurda kaptan

Ulaşalım diye

gökten mavi

buluttan ak

Güneşli yarınlara.

Rahime Henden

Faşist saldırıya karşı dayanışma, mücadele...

Ben Kemalpaşa'ya bağlı Yukarı Kızılca'da çalışan bir emekçiyim. Uzunca bir süredir sivil faşist serseriler devrimci, demokrat gençleri tehdit ediyorlardı. "Hepinizin ismi poliste var" diyerek korkutmaya çalışıyorlardı. Esas olarak bu serseri takımının sayısı yöremizde 3-5 kişiyi geçmiyor. Ancak bunlar jandarma tarafından korunup halkın üzerine saltırtılıyor.

Yine 7 Eylül Pazar günü akşam saatlerinde faşistler kahveye pusu kurmuştu. Dışarı çıktığımızda bir arkadaşımıza saldırı oluğunu öğrendik. Hiç beklemeden sopalarla karşı saldırıya geçerek faşist serserileri püskürttük. "Baskılar bizleri yıldıramaz!" sloganını attık. Çil yavrusu gibi dağıldılar.

Yaşasın devrimci dayanışma!
Yaşasın sosyalizm!

Y. Kızılca'dan bir S.Y. Kızıl
Bayrak okuru

Hamza Baba Şenlikleri'nde yeni insanlara sesimizi duyurduk!

30 Ağustos 1997 tarihinde İzmir'de Hamza Baba Şenlikleri yapıldı. Kalabalık bir kitlenin katıldığı şenlikleri Hacı Bektaş Veli Derneği düzenledi. Sanatçı olarak Musa Eroğlu, Erdal Erzincan, Bilgesu Erenus, Belkıs Akkale ve Arif Sağ katıldılar.

Yeni insanlarla tanışmak, bağ kurmak, gazete, kitap ve yayınlarımızı tanıtmak için katıldığımız şenlikte ayrıca 1 Eylül Dünya Barış Günü bildirisi, Ekim Gençliği Kapatılmaz bildirisi, Tekstil İşçileri Bülteni ve Eşel-Mobil broşürünün yaygın dağıtımını gerçekleştirdik. Gazetemizi sosyalist ve devrimci basına saldırılar, çalışanlara uygulanan baskı ve işkenenin teşhiri ve devrimci propaganda eşliğinde sattık. Gazete satışında ve diğer materyallerimizin dağıtılmasında yeni tanıştığımız genç işçi ve öğrenciler bize yardımcı oldular.

Bir genç arkadaş Eşel-Mobil broşürünü dağıtırken jandarma engel olmaya çalıştı. Materyallerimizi sergilediğimiz standı gelerek,

bunların dağıtımının yasak olduğu ve bu yüzden "izin vermeyeceklerini" söyledi. Toplatma kararını getirmediği sürece istediğimiz yerde dağıtım ve satış yapmamıza engel olamayacaklarını yanıtını verdik. Bu sırada insanlar standın çevresine toplanarak bizi sahiplendiler. Jandarma gitmek zorunda kaldı. Biz ise broşür ve bildiri dağıtımımızı sürdürdük. Bu arada yeni insanlarla tanışma ve sohbet etme olanağı bulduk.

Şenliği değerlendirdiğimizde katılma amacımıza ulaşmış olduğunu söyleyebiliyoruz. Ancak önçalışmasında eksikliklerimiz yok değil. Örneğin, şenliğe katılan insanların genellikle Alevi olduklarını göz ederek Kızıl Bayrak'ın Alevi sorununa bakışını yansıtan bir bildiri hazırlayabilirdik. Çalışmalarımızı bir müzik dinletisi ile bütünleştirilebilirdi. Ancak asıl önemli olan, küçük ve sıradan gibi görüne dahi her deneyimden ders çıkarabilmektir.

S. Y. Kızıl Bayrak
Çalışanları/İzmir

Yoldaşlığa ilk adımım

Öncelikle Kızıl Bayrak'a, böyle bir devrimci sosyalist gazete yayınladıkları için tüm yoldaşlar adına teşekkür ederim. Yayınlarının devamını ve başarılarını dilerim.

Ben 22 yaşında 3 yıldır evli ve bir çocuk annesi genç bir bayanım. Bugüne kadar eşime politik faaliyete katıldığı için kızıyordum. Nedeni, Kızıl Bayrak'ı, yani komünistlerin gazetesini alması ve toplantılarına katılması idi. Çünkü okullarda bize komünistleri; milleti soyan, köylerimizi basan, insanlığın düşmanı ve ana baci tanımayan vatan hainleri olarak tanıtmışlardı. Ben de bu yüzden komünistleri sevmiyordum. Ta ki burada eşimin yoldaş dediği, bugün benim de yoldaşım olan bir insanı tanıyana kadar... Oyle güzel şeyler anlattı ki bana, artık ben de eşime hak vermeye başladım. Eşime böyle bir gazeteyi alıp okumasına kızdığım için şu anda pişmanlık duyuyorum. Gazetemiz Kızıl Bayrak'ta kadın sorununa yer verilmesini ve toplumda kadının ezilmişliğini işleyen yazıların da olmasını istiyorum.

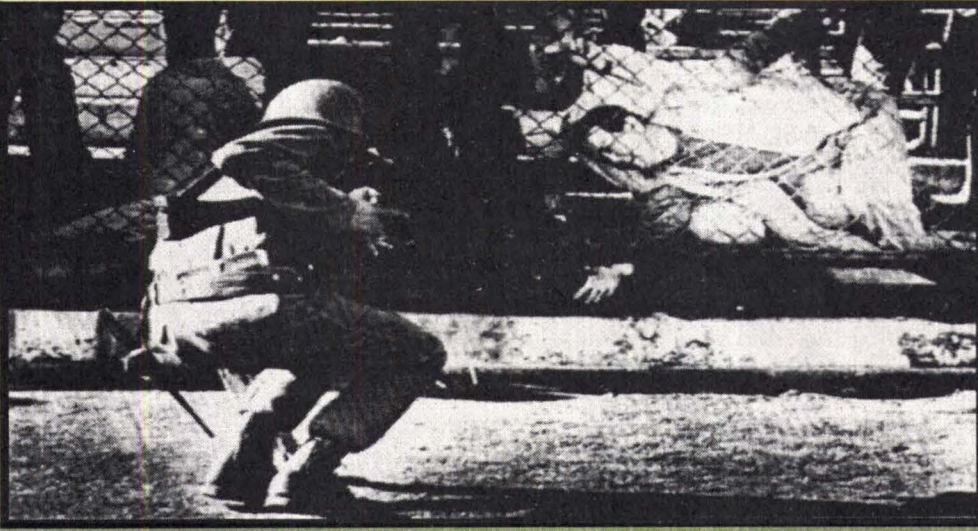
Burada beni aydınlatan yoldaşıma, eşime, Kızıl Bayrak'a ve çalışanlarına teşekkürü borç biliyorum.

Saflarınıza katılan yeni bir yoldaşınız
Gonca/Viyana

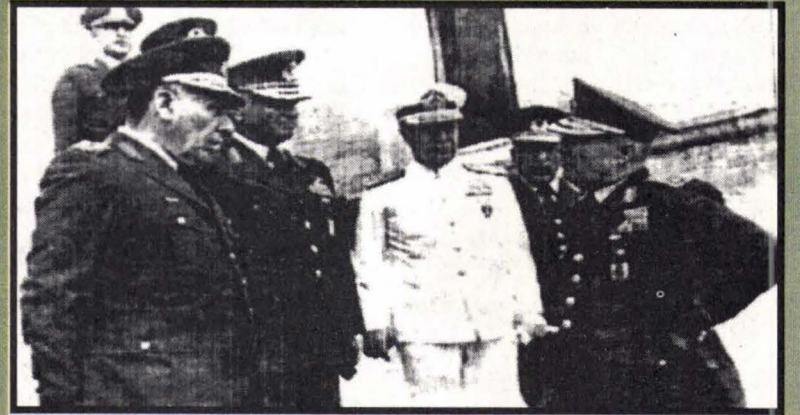
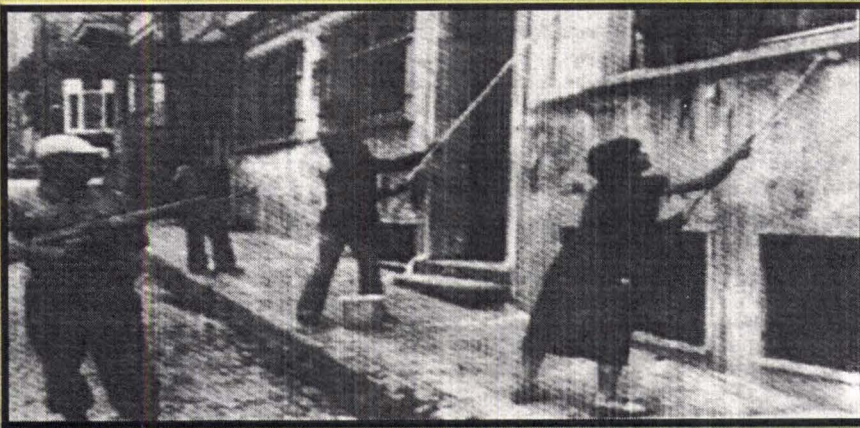
Kapitalizmin çıplak terörle tahkimi...

Askeri faşist darbeler

11 Eylül 1973 Şili

12 Eylül 1980 Türkiye

Unutmadık! Unutturmayacağız!

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete